

ΘΗΤΑΝΔΡΟΣ

ΝΤΟΡΙΑΝ ΓΚΡΑΙΗ

ΓΥΝΑΙΚΑ είναι αυτή η ταινία κινηματογραφική με απροσδιόριστο μήκος, που γυρίζει επί δεκατέσσερα χρόνια με συνεχώς εναλλασσόμενα τα πρόσωπα των παρτενέρ της που πρωταγωνιστούν στο ρόλο του ξέν πρεμιέ!

Άρχισε από δεκάξη ετών, πριν τελειώσει το Γυμνάσιο. Όταν, λέμε άρχισε, έννοούμε τον ολοκληρωμένο έρωτα. Τον άλλον, με τη μορφή του φλέρτ και του πλατωνισμού, τον είχε γνωρίσει από τα δώδεκα της χρόνια. Στα δεκάξη της το πρώτο βήμα. Και με ποιόν; Με τον αντίκτυπο υδραυλικό. «... Ήταν ένα καλοδεμένο αγόρι. Δεν είχαμε μεγάλες γνωριμίες. Η συνεννόησή μας γινόταν με τα βλέμματα. Μου έδειξε το μοτοσακδό που ήταν έξω από το μαγαζί του. Με περίμενε πιά περά από το σπίτι μου. Πήγαμε μακριά. Αυτό ήταν όλο».

Ήταν δηλαδή η αρχή. Η αυτοπαρουσίαση της μαρτυρεί ότι είναι ο τύπος της μοντέρνας κοπέλλας. Μοντέρνα στην εμφάνισι, στην έκφρασι, στη νοοτροπία. Έστω και με τα βλέμματα. Μου έδειξε το μοτοσακδό που ήταν έξω από το μαγαζί του. Με περίμενε πιά περά από το σπίτι μου. Πήγαμε μακριά. Αυτό ήταν όλο».

Τα γλέντια της για καλά τα χρόνια που μεσολάβησαν από την ερωτική πρεμιέρα της ως σήμερα.

Βολική η οικογένεια. Άλλωστε, πατέρας δεν υπήρχε. Υπήρχε όμως το παραδάκι του για τα καπρίσια της κόρης. Άλλα κι' αυτό δεν είναι απαραίτητα για μια κοπέλλα που κάνει μπάνι, όπως αυτή. Υπάρχει πάντα μια λιμουζίνα για να σε κατεβάσει στη Γλυφάδα. Υπάρχει κάποιος για το χορευτικό κέντρο. Θά υπήρχε και για τις τουαλέτες και για τη συντήρησι.

Το κορίτσι όμως δεν είναι απ' αυτά. Δέχεται τις κανονικές δαπάνες, που ανήκουν στους καβαλιέρους, όχι όμως και χορηγίες που μειώνουν την αξιοπρέπεια.

Αντίθετα, αν της τυχάνει κανείς με αναιμικό πορτοφόλι — μπατίρης γράφει η ίδια — που της κινούσε το ενδιαφέρον, αυτή ανέλαμβανε τις δαπάνες της κινήσεώς τους.

Δε διεκδικεί το βραβείο της άρετης μ' όσα λέει. Αναγνωρίζει ότι το παρελθόν της υπήρξε βαρύ. Άν κρατούσε ημερολόγιο θα μ' ας μετέδιδε τον ακριβή αριθμό του κόσμου, που γνώρισε τις θωπιές της. Πού να τους θυμάται... Άνεση, αλλαγή προσώπων. Κανένας παραπάνω από έξη μήνες. Λογικά: Δεκατέσσερα χρόνια, δυο τόν κάθε χρόνο, γίνονται είκοσιεξι... Πόσο όμως που απολύθηκαν από τον τρίτο, από το δεύτερο, από τον πρώτο μήνα...

Η ηλικία τους κυμαίνεται. Πρωτίμως τους. Γνώρισε όμως και ώριμους. Ούτε τους ηλικιωμένους απέκρουσε. Τους κάλεσε από περιέργεια, για... πλάκα.

Ακένωτη ερωτική πηγή, Άφροδίτη ακαταπόνητη, αδιάφορη για την υπόληψι και για τη φήμη της. Μόνο για ένα δε μπορεί να την κατηγορήσει κανείς: ότι κινήθηκε στον ερωτικό της δρόμο από ιδιοτέλεια, για συμφέρον, για χρηματισμό. Ο,τι έκανε το έκανε πειθαρχώντας στην ιδιοσυγκρασία, στη φύσι, στο κέφι, στις εσωτερικές της παρορμήσεις.

Για περιέργειες μιλά η ίδια. Είχε τη μανία να γνωρίσει τον άντρα σ' όλες του τις πτυχές. Βλέπετε, δεν της έτυχε ο ένας που να τα συγκεντρώνει όλα, να είναι η πληρότητα, να την ικανοποιεί απόλυτα. Καθένας είχε ένα μέρος του όλου. Κανένας δεν τα είχε όλα: και σώμα, και πνεύμα, και ψυχή, και καρδιά, και τρυφερότητα, και καλλιέργεια, και αρρενωπότητα. Άν διέθετε το ένα, του έλειπε το άλλο. Απ' αυτήν αλληλία, απομυμώθηκε από κάθε καινούργιο πρόσωπο, ο,τι την ενδιέφερε.

Άρκεται απ' αυτούς με τους οποίους σχετίστηκε την είχαν ζητή-

Μέχρι να βρεθῇ Ο ΕΝΑΣ

σει σε γάμο. Νέοι με πολλά χαρίσματα, τρελλοί από έρωτα. Τους απέκρουσε όλους.

«Καταλάβαινα ότι δε θα μπορούσα να ζήσω μαζί τους. Κι' αν ζούσα δε θα ήμουν ευτυχισμένη. Στην περίπτωση δε αυτή, η θα χώριζα, η θα τους απατούσα. Άλλα τότε τι χρειαζόταν ο γάμος; Τους φίλους μου δεν τους απατούσα. Όσο συνδεόμουν με ένα τόν ήμουν πιστή. Όταν τον βαρύνουν και ήθελα να τον αλλάξω, τόν τολέγα, η τόν άφηνα να το καταλάβει. Με το σύζυγό όμως δε γίνονται αυτά. Έτσι δεν αποφάσισα να παντρευτώ».

Από τη στιγμή που θα καταλήξει σε απόφασι για γάμο, ο άντρας που θα πήρε πρέπει να είναι απόλυτα ήσυχος ότι δεν πρόκειται να απιστήσει. Τη μέρα του γάμου θα κλείσει το βιβλίο με τις ερωτικές της περιπέτειες. Όσο πολυτέλειος κι' αν είναι ο τόμος, δεν πρόκειται

— Σταμάτησε το ραδιόφωνο, Μπάμπη... Θα γυρεμοτσακιστούμε!...

Δεν τόν χορταίνει, δεν κουράζεται να τόν βλέπει, να τόν ακούει.

όμορφα και σε μόρφωσι, δεν τόν αλλάζει με κανένα. Παλιοί την πολιορκούν, για ν' ανανεώσουν το σύνδεσμο. Καινούργιοι την τριγυρίζουν. Κανένας δεν άποσπά ούτε μία ματιά, ούτε μία εύνοια της. Μοναδικός της κυριός αυτός, ο τελευταίος. Κατέχεται από την παρυσία του. Δεν τόν χορταίνει, δεν κουράζεται να τόν βλέπει, να τόν ακούει, να τόν θωπεύει και να δέχεται τις θωπιές του.

Ατίθαση από τη φύσι της, πειθαρχεί σ' αυτόν, υποτάσσεται στη θέλησί του, δε συζητεί τη γνώμη του. Όπως το πιά, όπως το όριση... «Δεν σ' αινείται μυστήρις;»

Μυστήρις; Γιατί; Άν θυμώμαι καλά, το ίδιο θέμα αναπτύξαμε πριν από λίγο καιρό. Ανάλογη περίπτωση. Η άνικανοποίητη που κάποτε ικανοποιείται. Η άνησυχη που ήσυχάζει: το καράδι που αλητεύει στους ώκεανούς, και κάποτε βρίσκει λιμάνι και άγκυροβολεί.

Κάθε άλλο παρά μυστήριο. Η φυσική τάξι. Για όλους και για όλες υπάρχει ένα σημείο άγκυροβολίας. Για όλα τα διαστημόπλοια υπάρχει ένα αεροδρόμιο, όπου κάποτε θα προσγειωθούν. Δυστυχισμένες θα είναι εκείνες που δεν πετυχαίνουν τα σημεία της προσγειώσεώς τους. Γυναίκες και άντρες, που περιφέρονται σαν κολασμένοι ψάχνοντας για το συμπλήρωμα του εαυτού τών. Ποιό να είναι; Πού να κρύβεται; Τρώνε τις μέρες τους σε δοκιμές. Έρευνήστε που έρευνώντας κινδυνώνουν την υπόληψι τους, φθείρουν την υγεία τους, κάνουν στους άλλους ζημιές. Πιστεύουν ότι ένα πούν μεταδίδουν την πίστι στο θύμα τους, κι' ύστερα βλέπουν ότι απάτηθηκαν και απάτησαν. Εκείνο που νομίσαν ότι ήταν άγάπη, δεν ήταν άγάπη.

Μιά, δυό, τρεις, τέκα... Άπό το ένα πείραμα στο άλλο. Μακάριοι οι τυχεροί που με το πρώτο επιτυγχάνουν στόχο. Ισως έπειθα και η φύσι τους είναι ευκόλη. Δε βασανίζονται, δεν αποκτούν κακή φήμη, δεν περνούν από κύκλους κόλασεων. Τυχεροί η βολικοί, με την πρώτη δοκιμή, βρίσκουν το ερωτικό φάρμακο της άρεσκείας τους.

Οι άλλοι όμως; Τι φαίνει αν δυσκολεύονται άωπο να πάρουν μια απόφασι; Φταίνει οι συμπτώσεις, φταίνει η ιδιοσυγκρασία, φταίνει ο χαρακτήρας που τους κάνει διστακτικούς... Σκληρή η πάλη τους. Αποδίδουν στους τύπους αυτούς αδικίους. Θάπρεπε μάλλον να τους βλέπαμε με συμπάθεια.

Έρχεται όμως κάποια ώρα και αυτοί, δοκιμάζοντας ένα από τα κοινά, τόν νιώθουν κομμένο στα μέτρα τους. Άπό εκεί και πέρα μ'ι τους φοβάστε. Όσο άμωρτωλό κι' αν είναι το παρελθόν, όσο κι' αν είπαι μακριά περίοδο τών δοκιμών κη-δέν υπάρχει κίνδυνος να σμεία τους την άνωμαλη πορεία τους. Η πυ-τους, θα φύγη, όπως φύγει μ' ένα που λασπώνονται καθώς βυθίζονται σε τέλματα.

Εκείνο που προέχει είναι να βρεθῇ ο ένας. Αυτό που έγινε στη ταιγίδες άωπο να επιτύχαι το άρα-αγκυρες μιλάει για φαινόμενο περί-μέσα μου ότι δε θα σταματούσα μ' ενδιέφερε για την υπόληψι μου. Ο βρεμένος δε φοβάται το νερό. Εκείνο που με απέλιτξε ήταν ότι έμαθα χαρά σήμερα άνανεωμένη. έξαγνισμένη, άλλος έντελής άνθω-ρίάρχος της ψυχής και τού σώματός νια, την κρατάει σε ίσορροπία, και, χωρίς να άσκη άπάνω της καμιά πίεσι, κανένα έλεγχο, την κρατά σταθερά στην ευθεία.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 36.781

Θέματα της έποχής

Η ΓΡΑΒΑΤΑ

ΓΥΡΙΣΕ στο γραφείο του, σκοτωμένος στην κούρασι, εξουθενωμένος από τη ζέστη. Έβγαλε το σακάκι του, το πέταξε όπου βρήκε, βυθίστηκε σε μια πολυθρόνα με στεγνό άνακουφισέως.

Περιμένει απ' ώρα; με ρώτησε, ξεψυχισμένα κι' αδιάφορα, σά να μη σκοτίζονται ούτε για την απάντησι, που θάδινε στην έρώτησί του, ούτε για κάθε τί άλλο.

Δεν τού άποκρίθηκα. Τόν περιεργάζομουν. Ήταν θλιβερός: Τό πουκάμισο μούσκεμα στον ιδρώτα, η γραβάτα του χαλαρή και πεσμένη.

Κι' αυτά τα χάλια μου; είπε. —Ναι, τόν βεβαίωσα.

Η ευνόησι, άναστένανε, η ευνόησι...

Είχες να δής κάποιον; —Τόν τάδε. (Άγάφερε ένα πρόσωπο με θέσι σημαντική). Καταλάβαινες... Δε μπορούσα να πάω ντυμένος όπως — όπως.

Σωστά. Έπρεπε να π'ας χειρότερα απ' όπως — όπως.

Εδείξε με το δάχτυλο το σακάκι, που είχε βγάλει. Στις μασχάλες, οι συνέπειες της καλοκαιρινής ζέστης είχαν διαγράψει σχήματα άντιστοιχικά.

Στη Μέση Άνατολή, στον πόλεμο, τού θύμισα, οι στρατηγοί κυκλοφορούσαν με σάους. Άκομη κι' ο βασιλιάς ο Γεώργιος.

Εδώ είν' άλλοιους. Έγώ θα σου θυμίσω κάτι πολύ πιο πρόσφατο: τη δική του Σιγμούρα. Μιά σοβαρή έφημερίδα ζεσπάωσε με δριμύτητα εναντίον τού κατηγορούμενου, όχι έπειδι σκότωσε το γι-ατρό, άλλα έπειδι καθόταν στο έδω-άλο χωρίς σακάκι και χωρίς γραβάτα. Άκού, έγραψε η έφημερίδα, ήταν άσέβεια προς το δικαστήριο... Γελάσαμε κι' οι δυό.

Κι' όμως, σκεθρήπασε ξαφνικά εκείνος, το πράγμα δεν είναι για γέλια. Είναι για κλάματα. Αυτό έ-δω και τραβήξε με όργη τη γραβάτα του — είναι το σμολό του ένθικου μας «κόμπλεξ». Δεν είναι σημάδι κομψότητας: είναι σημάδι κακομοιρίας. Γιατί φοράμε σακάκι και γραβάτα το καλοκαίρι; Γιατί επιμένουμε σ' αυτή την άθλια συνήθεια; Γιατί ένας υπουργός, ένας διευθυντής δημοσίας υπηρεσίας, η ένας διοικητής τραπεζής δεν τολμούν να καθίσουν στο γραφείο τους με το πουκάμισο και είναι έτοιμοι ν' άστράψουν και να βροντήσουν, αν κάποιος, υπάλληλος η επισκέπτης, έμφανισι μπροστά τους με το πουκάμισο;

Μά είναι άπλό, είπα. Συνήθισαν να θεωρούν το σακάκι και τη γραβάτα σαν άναγκαίρετα έαρτήματα της ευνόησεως. Και δε σκέφθηκαν ποτέ, ίσως έπειδι δεν τούς έμεινε καιρός να τόν σκεθθούν, πώς δεν υπάρχει τίποτα πιο έννο, πιο άκαθαρσία και τόν ιδρώτα, που είναι, το καλοκαίρι, σύνδρομο και συνώνυμο τού σακακιού και της γραβάτας.

Εδώ είναι το λάθος σου! Ξέσπασε αυτός.

Είχε συνέλθει από την κούρασι κι' ήταν γεμάτος μοχητική διάθεσι εναντίον εκείνων, που τόν υποβάλανε στη μοχηματική ταλαιπωρία της ευνόησεως άμφοτέρως.

Εδώ είναι το λάθος σου, έα-

νάτε. Τό έχουν σκεφθή, γιατί άπλούστατα, υποφέρουν κι' εκείνοι απ' το βλακόδη αυτό θεσμό. Κι' εκείνοι ζεσταίνονται, κι' εκείνοι άσφυκτούν με το σακάκι και τη γραβάτα, κι' εκείνοι αισθάνονται άηδία καθώς ο ιδρώτας κι' η σκόνη τού δρόμου κολλούν στη φυλακισμένη έπίδερμίδα τους, κι' εκείνοι θά-θελαν νάναι δροσεροί, καθαροί, πολιτισμένοι, ντυμένοι μ' ένα έλαφρό πουκάμισο και μόνο, μ'έν τολμούν να τόν κάνουν. Γιατί τρέμουν στη σκέψι τί θ' άπομείνη, αν βγάλουν το σακάκι και τη γραβάτα.

Τί έννοεις λέγοντας «τί θ' άπομείνη»;

Ένωώ, τί θ' άπομείνη αν γδυθούν από τη συμβατική ευνόησι και την ψεύτικη σοβαρότητα, που προσδίδουν, σ' εκείνον που τα φοράει, το σακάκι και η γραβάτα. Οποιος είναι άληθινά σοβαρός, δεν έπιδιώκει να φαίνεται σοβαρός. Οποιος είναι πραγματικά ευνόησις, δεν προσπαθεί να φαίνεται ευνόησις. Οποιος έχει μία προσωπικότητα, μία ύπόστασι, ουσιαστική, δεν καταφεύγει σ' έξωτερικά μέσα για να την τόνισι. Όταν, όμως, δεν είσαι τίποτα, όταν είσαι μία νούλα, κοτσάρις, τη γραβάτα και το σακάκι, παίρνεις κι' ένα βλοσυρό ύφος χιλίων σόφων και κι' αυτά έξαπατήσης τόν άλλον, να τόν κάνης να σε νομίσαι για κάτι σπου-δαίο.

Υπερβολές, παρατήρησα. Δε θα μου πής τώρα πώς είναι νομείς όλοι όσοι κατέχουν τις σημαντικές θέσεις και τα ύψηλά αξιώματα, και που έπιβάλανε στον έαυτό τους και στους άλλους το σακάκι και τη γραβάτα.

Όλοι, όχι, βέβαια. Μά οι νομ-λες — ή, για νάμαστε πιο συγκαταβατικοί, οι άσημαντότητες — άποτελούν την πλειοψηφία. Κι' οι άλλοι, οι λιγώτεροι, εκείνοι που ούτε το γόνιφο τους άδχαναν, ούτε το κύρος τους θά φθειρόταν αν έδω-ζαν το σακάκι και τη γραβάτα τους και συνιστούσαν στους ύψι-σταμένους τους να κάνουν το ίδιο, δεν τολμούν να έπιχειρήσουν την ε-ρηνική αυτή επανάστασι. Φοβούνται τα φαρμακερά σχόλια, την ειρωνεία, την κατακραυγή τών πολλών. Γιατί οι πολλοί αυτοί μαντεύουν, βλέπεις, πώς η κατάργησι τού σακακιού και της γραβάτας, το καλοκαίρι, θάναη η αρχή τού τέλους.

Τού τέλους της ιδρωμένης, λερωμένης κι' άποτρωπικής εμφάνι-σεως... είπα έγώ.

Τού τέλους της ψευτιάς, που δηλητηριάζει τόσες έκδηλώσεις της δημοσίας κι' ιδιωτικής ζωής στην Ελλάδα και που βοηθάει τους άση-μαντους και τούς άνάξιους να προ-κόψουν. Άν καθιερωθή γενικά να ντυνόμαστε όπως έπιβάλλει το κλίμα μας, όπως ταιριάζει στις γεωγρα-φικές μας συνθήκες, θά γίνωμε πιο έλεύθεροι, πιο βετικοί, πιο ευθείς, πιο συνεπείς προς τόν ίδιο τόν έ-αυτό μας. Και, από την ουσιαστική άποψι, πιο σοβαροί, γιατί θά έχω-με άπαλλαγί από τη σοβαροφάνεια, που είναι ο πιο άμελιτικός έχθρος της σοβαρότητας.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το τη-λέφωνο. Τό σήκωσε. Μιά μάσκα δυσ-φορίας ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, καθώς έλεγε: «ναί... ναί... έ-λάτε... σ'ας περιμένω».

Έπειτα, σήκωσε το σακάκι, που είχε πετάξει, το φόρεσε, διάρθρωσε λίγο και τη γραβάτα, ξαναφέροντας στη θέσι του το χαλαρωμένο της κόμπο.

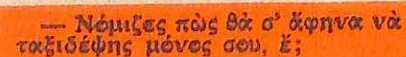
ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Μην τ'α παίρνης τόσο τραγικά τ'α πράγματα. Ζαχαρία μου!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΙΑΒΑΝΑ ΜΑΓΚΑΝΟ	» 4
Πολύ μητέρα και λίγο ήθοποιός.	
Ο ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΟΣ ΕΞΗΓΕΙ ΠΟΙΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ	» 7
Οι συμβουλές του γιατρού για εύχάριστες διακοπές.	
ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ	» 10
Άπό μια ιστορική έχθρότητα στη στενή συνεργασία.	
ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ	» 12
Σε ποιές περιπτώσεις πρέπει να τ'α φοράμε και ποιά χρώματα είναι κατάλληλα για κάθε περίπτωση.	
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ	» 24
Σκίτσα από τόν φρεσιζάλ Άθηνάιου τραγουδιού.	
Ο ΑΝΑΡΟΚΑΝΣ	» 26
Ένας Κερκυραίος τραγουδιστής που κατέκτησε τη Γερμανία.	
ΡΕΑ ΜΑΝΕΛΛΗ	» 27
Άστέρια του χορού.	
ΟΤΑΝ Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ	» 29
Πώς πρέπει να φορήθι μια κοπέλλα και ποιά δώρα πρέπει να έπιστρώνη;	
ΤΟ ΑΣΟΜΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ	» 36
Μια νέα μέθοδος με ποσοστό έπιτυχίας 70%.	
«ΤΕΧΝΗΤΑ» ΕΜΒΡΥΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ	» 37
Δίνουν ίσους για μεταφύτευσεις.	
ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΕ	» 40
Πώς θά παρουσιάσετε όμορφη στην πλάξι.	
ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ	» 44
Η περίπτωση της Ντάρια Τζιοβαννί, δεν έχει προηγούμεν στην ιστορία της ιατρικής.	
ΤΟ «ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ» ΣΑΣ ΛΕΕΙ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ	» 46
Άνάλογα προς τόν σύμβολο που θά τρυπήσετε με μια καρφίτσα	
Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΟΥ «ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥ» ΘΗΣΑΥΡΟΥ	» 52
Ο θάνατος παραμένει στο βυθό τού άκεανού.	
Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ	» 53
Ο Μιχαήλ τόν διενδύει από τη μητέρα του Μάγδα Δουπύσκου.	
ΜΠΟΥΚΑΛΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ	» 56
Φέρουν τραγικά μηνύματα, κάποτε όμως και ευχάριστα.	
ΕΧΕΤΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ;	» 57
Ένα «τέστ» για να τόν εξασκευώσετε.	
ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΓΗΝΕΙΑ ΤΡΟΦΙΜΑ	» 60
Πώς μπορείτε ν' ανακαλύψετε τις νοθείες τους.	
Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ	» 74
Άγνωστα στοιχεία για την οικογενειακή ζωή τού Αϊζμα.	
ΛΟΥΣΑΤΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 76
Η άμυγιέ μπλούζα στα γτέ-πες.—Καλοκαιρινά καπέλλα.—Ριγωτές κοτονάντ.—Τό καρεδάτο στα πανταλόνια.—Συμπληρώματα τού ντυσίματος.—Τά γυναικά τού ήλιου.—Η παιδική μόδα κλπ.	

7

Το αυτοκίνητο του 'Αντενέουερ με την επίσημη συνοδεία του, ενώ μπαίνει στην πλατεία 'Ομονοίας. Επίσημες συνοδείες και υποδοχή.

που οι ανταύγειες μιάς θαθείας εσωτερικής ικανοποίησης. Η «πληγωμένη Μητρόπολη», —πληγωμένη από τις γερμανικές ακριβώς οδίδες— θυμίζει σ' όλους τον αίματηρό αγώνα, την ιστορική διαμάχη των δύο λαών. Άλλα δεξιά από το ιερό, ο «αγγελοσ με το χαμόγελο», το περίφημο αγαλμα, με σπασμένο το ένα του φτερό από τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, κυτάζει με τη γλυκιά του έκφραση ψηλά προς την κορυφή της εκκλησίας... Έξω από τη Ρέιμς, γύρω από το Μαρμελόν, χιλιάδες ξύλινοι σταυροί, ύψωναν το μικρό τους ανάστημα, θλιβερά ανάμνησι ενός άγριου, αίματηρού παοελθόντος.

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ

Αυτές τις ημέρες γράφτηκαν με την επίσημη επίσκεψη του Γερμανού πρωθυπουργού 'Αντενέουερ στη Γαλλία, μερικές από τις σπουδαιότερες αλλά και τις πιο συναρπαστικές σελίδες της ιστο-

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Η ΩΡΑ

Άπό μιά ιστορική έχθρότητα, στη στενή συνεργασία

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ της Ρέιμς, σύμβολο της εθνικής συνειδήσεως της Γαλλίας, πρόσφερε το γκριζόμαυρο όγκο της στον πρώτο ήλιο, που οι άχτινες του άναβαν μικρές πυρκαγιές στα περίφημα βιτρώ. Άπό μακριά, το πλήθος που είναι μαζεμένο μπροστά στην πλατεία της Μητροπόλεως, ακούει το μουγκρητό των τάνκς.

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ...

Γερμανικά τάνκς με το σιδερένιο κελτικό σταυρό στα πλευρά και γαλλικά με το σταυρό της Λωρραίνης, αρχίζουν μιά παρέλασι πλάι-πλάι.

Στην άκρη της πλατείας στέκονται όρθιοι ο Πρόεδρος της Γαλλικής δημοκρατίας στρατηγός Σαρλ Ντε Γκώλ και ο πρωθυπουργός της 'Ομοσπονδιακής Γερμανίας Κόνραντ 'Αντενέουερ.

Ο γερμανικός ύμνος, το «Ντζίτσαντ ύμπερ άλλες» άνη χεί και συνέχεια ή «Μασσαλιώτις».

Ο Ντε Γκώλ φοράει μιά άπλη στρατιωτική στολή, χωρίς κανένα παράσημο. Πανύψηλος, έχει δεξιά του τον 'Αντενέουερ, με γκριζό σκούρο κοστούμι.

Η πρώτη μεγάλη παρέλασι είχε γίνει, πρωί-πρωί στο γειτονικό πεδίο του Μαρμελόν όπου γαλλικές και γερμανικές δυνάμεις παρήλασαν άδελφωμένες. Και τώρα μπροστά στην ιστορική Μητρόπολη, στρατιωτικά τμήματι των δύο χωρών, ενώνονται σε

μιά συμβολική παράταξι.

Οι Γάλλοι άλεξιπτωτιστές με κόκκινο μπερέ και στολή λεοπαράλεως, με τον ιδιαίτερο δημοτισμό τους —ελλύγιστο, άπαλο και άργό — έντυπωσιάζουν όλους τους παρισταμένους.

Οι Γερμανοί στρατιώτες —νέα παιδιά, κληρωτοί οι περισσότεροι— περνάνε άλύγιστοι...

125 γερμανικά τάνκς και άλλα τόσα γαλλικά κάνουν το γύρο της πλατείας, ενώ μέσας άπό τη σκόνη που σηκώνουν, παιχνιδίζουν που και που μερικές άκτινες ήλιους πάνω στον άσφαλινο θώρακά τους.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΙΕΡΟ

Λίγο άργότερα άρχίζει ή λει-

τουργία στη Μητρόπολη, ενώ μπροστά στο ιερό πλάι-πλάι προσεύχονται ο Ντε Γκώλ και ο 'Αντενέουερ. Οι ύμνοι και τα στρατιωτικά μάρς, αντικαταστάθηκαν άπό τη θαθεία μουσική του άρμονίου. Και οι θόλοι του ναού, άντηχούν άπό τις μελωδικές φωνές των παιδιών της χορωδίας, που ψάλλουν έναν ύμνο προς την είρήνη.

Ο Ντε Γκώλ δέ φοράει πιά τη στρατιωτική του στολή. Πού και πού βάζει τα γυαλιά του και κυτάζει γύρω προσεχτικά. Το πρόσωπό του έχει χάσει τη συνηθισμένη του ψυχρότητα.

Μιά θαθεία συγκίνηση φτερουγίζει γύρω του. Ο 'Αντενέουερ στέκει άκίνητος και άπαθής, αλλά στα μάτια του σπιθίζουν που και

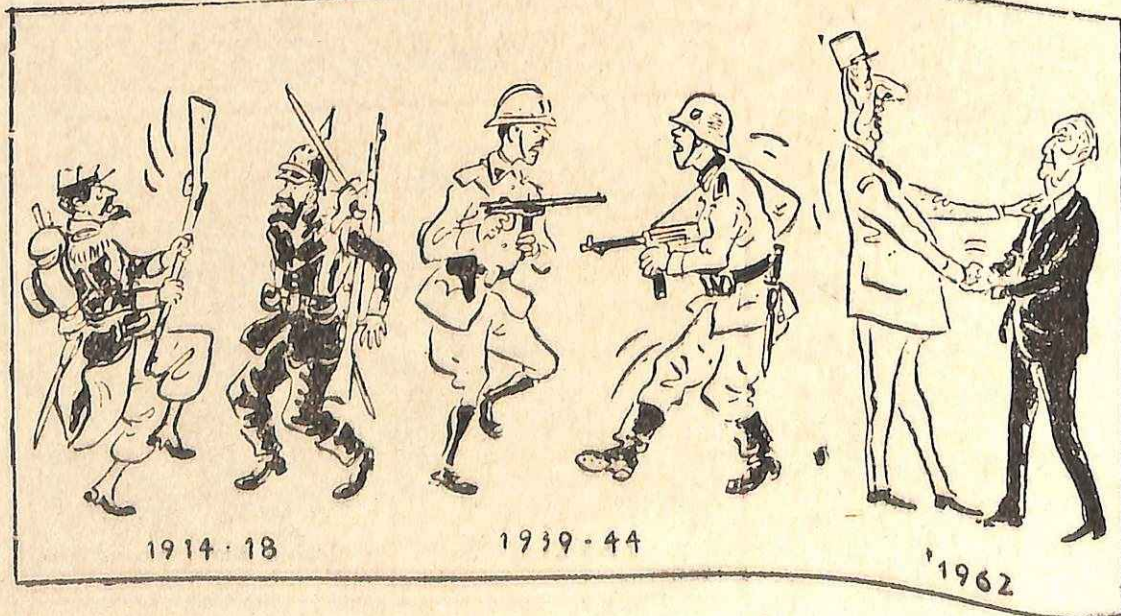
ρίας. Και μόνο ή καθημερινότητα των μικρών προβλημάτων, άλλα δρώσων, εσκόσαν τις καινούργιες αυτές σελίδες της ιστορίας του κόσμου.

Για πρώτη φορά άπό το 1415, ο έπικεφαλής της Γερμανίας επισκέπτεται σαν επίσημος προσκεκλημένος, τη Γαλλία.

Το 1415 ο αυτοκράτωρ των Γερμανών Σίγκισμουντ ήρθε στο πρόσκλησι του Γάλλου βασιλέως Καρόλου του έκτου.

Για αιώνας ο Γαλάτης και ο Γότθος διασταύρωναν με μανία τα σπαθιά.

Και όταν ο 'Αντενέουερ, βάδισε βαρύν και επίσημος να καθάσει στην 'Αψίδα του Θριάμβου, στο μνημείο του 'Αγνώστου

Δύο αίματηρές συγκρούσεις Γαλλίας και Γερμανίας και ή εγκάρδιος συνεργασία Ντε Γκώλ - 'Αντενέουερ. Έχθρότητες και ειση νικό μέλλον.

Στρατιώτου, ένα θαρύτιμο στέφανο με τα γερμανικά χρώματα, τιμούσε πάνω άπό δύο εκατομμύρια νεκρούς Γάλλους των δύο τελευταίων πολέμων.

Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΗ ΜΑΝΙΑ

Και μέσα στη θύελλα αυτή του μίσους και της διαμάχης της Γαλλίας και της Γερμανίας παρέρσυντο τα περισσότερα άπό τα έθνη της γής...

Ο ολοκληρωτισμός του ναζισμού, ή χιτλερική μανία, το έγκληματικό όργιο της γερμανικής κατοχής, αποτέλεσαν τον ύστατο παροξυσμό μιάς Γερμανίας, που οι μαύροι δαίμονες της τυραννίας άδηγούσαν σε μιά τρομαχτική αυτοκαταστροφή.

Η Γερμανία καταποντίζεται το 1945, στο στροβίλο της ήττας, ενώ ακόμα εξακολουθούν τα κρεμάτορια του 'Αουσβιτς και του Μπούχενβαλντ να ξερνάνε στον ούρανό το μαύρο καπνό τους, τον καπνό άπό τα πτώματα εκατομμυρίων θυμάτων.

Η Γερμανία, χωρισμένη σε τέσσερις ζώνες κατοχής, έρειπωμένη, μέσα στην άμύσηφαιρα του μηδενισμού της ήττας, άρχίζει με τρεμάμενα, αδέσια θήματα, την καινούργια πορεία της.

και ζωντανή όργωνάσι.

Αυτά ήσαν τα πρώτα θεμέλια της γαλλογερμανικής συνεννόησης και ο πρώτος βασικός πυρήνας της ένωσης της Εύρώπης.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΧΑΡΑΖΕΙ ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Γιατί ή ώρα της Εύρώπης, ή ώρα της πολιτικής και οικονομικής ένωσης της ήπειρου μας πλησίαζε με τεράστια θήματα και μέσα άκριβώς στα ευρωπαϊκά πλαίσια, μπορούσε να τερματιστεί όριστικά ή ιστορική γαλλογερμανική διαμάχη.

Άλλωστε ή ένωση της Εύρώπης δεν ήσαν μόνο το όνειρο ουτοπιστών και ρωμαντικών πολιτικών, όπως τουλάχιστον τους κατηγορούσαν οι κοντόφθαλμοι αντίπαλοί τους.

Άπό δεκαπέντε και περισσότερους αιώνας τώρα, το παλιό όνειρο της ένωσης της Εύρώπης κυνηγεί τη φαντασία και κεντρίζει τη θέλησι των ήγετών της ήπειρου μας και ιδιαίτερα τη Γαλλίας και της Γερμανίας.

Στα έρείπια των αυτοκρατοριών, και ή φλόγα της ένότητας. Στις φιλοδοξίες του Καρλομάγνου και του Λουδοβίκου 14ου και του Μεγάλου Ναπολέοντος

ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ

Στις 9 Μαΐου του 1950, μπαίνουν τα πρώτα θεμέλια μιάς γαλλογερμανικής συνεργασίας.

Η Γαλλία, που αντιμετώπιζε σειρά άπό έπείγοντα και σοβαρώτατα προβλήματα —κυρίως το πρόβλημα του μέλλοντος των άποικιών της, όπου ή επαναστατική πίεσι των λαών, αύξαινε συνεχώς— έλαβε μιά ιστορική πρωτοβουλία.

Ο ύπουργός των 'Εξωτερικών Ρομπέρ Σουμάν, προτείνει να ιδρυθεί μιά γαλλογερμανική κοινοπραξία ανθρώπων και χάλυδος, που να περιλάβει και άλλα ευρωπαϊκά κράτη και να καθιστά έναν μελλοντικό πόλεμο μεταξύ των ευρωπαϊκών δυνάμεων «έκ των πραγμάτων» άδύνατο.

Άν το άσάλι και το κάρβουνο της Γαλλίας και της Γερμανίας, αποτελέσουν μιά κοινή όργωνάσι ανάπτυξέως και διοικήσεως, άν οι μεγάλες βιομηχανικές περιοχές των δύο κρατών ούσιαστικά ένωθούν, τότε ο πόλεμος μεταξύ των δύο κρατών γίνεται άδύνατος.

Κι' ακόμα, άν γύρω άπ' αυτόν τον πρώτο βασικό πυρήνα, έλθουν να ένωθούν και άλλες ευρωπαϊκές δυνάμεις όπως το Βέλγιο, ή 'Ολλανδία και ή 'Ιταλία, ή ένωση της Εύρώπης —παλαιό ουτοπιστικό όνειρο μερικών ρωμαντικών της πολιτικής— θ' άρχιση να γίνεται ζωντανή πραγματικότητα.

Έπειτα άπό πολλές φάσεις, και σοβαρώτατες αντιδράσεις, ή πρότασι του Σουμάν —του Άλσατου πολιτικού, που ζούσε μέσα του έντονα όλο το δράμα της γαλλογερμανικής διαμάχης— έγινε δεκτή. Η κοινοπραξία ανθρώπων και χάλυδος έγινε θεσμός

και του Βίσμάρκ, και του Γουλιέλμου Β' και του Κλεμανσώ, υπάρχει μόνιμα το όραμα της ευρωπαϊκής ένότητας. Μιάς ένωσης που μπορούσε να επιτύχει μόνο με τη συντριβή των άλλων ευρωπαϊκών δυνάμεων και την ήγemonία μιάς και μόνης. Άκόμα και τα έγκληματικά θήματα του Χίτλερ και του ναζισμού έρυθμίζονταν άπό τον παίαντα «Εύρώπης». Άλλά το μεγάλο γεγονός της εποχής μας είναι ότι οι δύο μεγάλες ήπειρωτικές ευρωπαϊκές δυνάμεις —ή Γαλλία και ή Γερμανία— δεν στηρίζουν τις όργωνάσι της Εύρώπης, στην κατακτησι, στην ήγemonία, στην τυραννία, αλλά σε μιά έλευθερη συνεργασία, σε μιά όμοιτη συνεννόηση, σε μιά είρηνη και γόνιμη ένωση.

ΕΞΗ ΩΡΕΣ ΣΤΑ ΗΛΥΣΙΑ

Το γραφείο του Ντε Γκώλ στα 'Ηλύσια, ήσαν γεμάτο κόκκινα τριαντάφυλλα, τ' αγαπημένα λουλούδια του γηραιού Γερμανού καγκελαρίου, που τα λατρεύει και τα καλλιεργεί και ο ίδιος.

Επί εξή ώρες κλείστηκαν οι δύο ιστορικές αυτές φυσιογνωμίες, και μίλησαν με ειλικρίνεια...

Άπό τη μιά μεριά, ο άλλοτε άρχηγός της γαλλικής 'Αντιστάσεως, ο άνθρωπος που πιστεύει θαθεία στην άποστολή της Γαλλίας, ο πολυσύνθετος, συντηρητικός και υπερφιλελεύθερος, σάφρων αλλά και τολμηρός, «το πουλί της καταιγίδας», ο Σαρλ Ντε Γκώλ.

Άπό την άλλη, ο πρώην δήμαρχος της Κολωνίας, ο εχθρός του ναζισμού, ο ακατάβλητος γηραιός Χριστιανοδημοκράτης, που όδήγησε την κατεστραμμένη μεταπολεμική Γερμανία στην άνόρθωσι και σε μιά άνευ προη-

Γαλλογερμανική συνεργασία και Μεγάλη Βρετανία: Μιά χαρακτηριστική γελοιογραφία...

γούμενου ευημερία.

Πλάι του ο 'Αντενέουερ, έχει ένα μικρό αγαλμα του 'Ιωάννου του Εύαγγελιστού, του δωδεκάτου αιώνας, δώρο του Ντε Γκώλ, σπάνιος άξίας. Και ο Ντε Γκώλ κυτάζει με συγκίνηση ένα αγαλματάκι της 'Αγίας Μαγδαληνής φλαμανδικής τέχνης του 15ου αιώνα.

Γιατί ή κοινή χριστιανική πίστι των δύο ήγετών δεν έπαιξε μικρό ρόλο στη συνεννόηση...

Γιατί, άν ή πολιτική εξαρτάται άπό τον ιστορικό περιγυρο και τις περιστάσεις, τελικά εκφράζεται, έναρκώνεται άπό ώριμένους ήγέτες. Και ο θαύς άμοιβαίος σεβασμός των δύο ήγετών, με τον τόσο δύσκολο και πολυσύνθετο χαρακτήρα, έπαιξε κι' αυτός το ρόλο του, στο γράψιμο της νέας ιστορικής σελίδας.

Η γαλλογερμανική συνεννόηση, με την συνομιλία των δύο ήγετών, θεμελιώθηκε άπάνω σε γερά θεμέλια.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ

Βέβαια, οι αντιδράσεις είναι σοβαρές... Τα δύο άκρα της γαλλικής πολιτικής μαινοτάπητα ένάντιον της. Γεγονός, —επιφανειακά μόνο παράδοξο,— όλοι οι θεωρητικοί της συνεργασίας με τη χιτλερική Γερμανία, όλο το κατακάθι των κρυφών και φανερών «συνεργατών», μαινοτάπητα ένάντιον της σημερινής γαλλογερμανικής συνεργασίας... Γιατί και ο πολιτικός μαζοχισμός είναι άπύθμενος. Έκείνο που δέχονταν κάτω άπό το μαστίγιο του Χίτλερ, το φτύνον τώρα, έπειδή περιβάλλεται άπό το δέουγνο της 'Ελευθερίας.

Η Μεγάλη Βρετανία επίσης, που πάντοτε πολέμησε κάθε ισχυρή ευρωπαϊκή δύναμι, άνησυχεί... Άλλά ή γαλλογερμανική συνεννόηση και στενή συνεργασία μέσα στα πλαίσια της ένωμένης Εύρώπης, αποτελεί μιά είρηνη επανάστασι, που προχωρεί προς καινούργιες κατευθύνσεις...

ΕΠ. ΜΕΤ.

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Παράνομος) έρωτας

(ΕΚΕΙΝΗ: Μια κομψή, χαριτωμένη γυναίκα, μάλλον ύποπτη και ύποπτη... γλυκύτητα. Μελαγχολική, γλυπτική κομψή, μαύρα μελαγχολικά μάτια, μαλλιά μεταξωτά, σαγηνευτικά πόδια, 24 χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κοντός, καχεκτικός, άσχημος, ώχρος, με νευρικές κινήσεις και σπασμωδικό «τίκ» στα βλέφαρα).

ΕΚΕΙΝΗ (ένω ανοίγει η α-λάια): ...Κώστα, νομίζω πως πάμε να κάνουμε μια βλακεία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά γιατί; Θά σε κλέψω και θά φύγωμε! Και θά παντρευτούμε!

ΕΚΕΙΝΗ: ...Θά κλέψης την ύπηρεσία του πατιού σου; Και θά την παντρευτείς; Ξέρεις τί έχεις ν' άκούσης; Εγώ δε θά μπορού να σταθώ πουθενά. Θά ιδρώσω και θά τρέμω μόλις βλέπω άνθρωπο. Δε θά ξέρω πού να βάλω τα χέρια μου... Δε θά μπορού να καθήσω, γιατί δε θά βούρα πού να καθήσω... θά τ'ά κάνω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κονταμάρες, 'Ο έρωτας δεν έχει «κοινωνική θέσι». Κι' άλλωστε τί θά πη «ύπηρεσία»; Μία δουλειά είναι κι' αυτή. Γιατί τό παίνεις έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί κι' η μαμά σου κι' όλες οι φιλενάδες της θά χαμογέλανε κοροϊδευτικά και θά λένε μέσα τους «παντρεύτηκε τη δούλα... το δουλικό!... Και θάρθη καμιά στιγμή... πού θά τούς πέρω καμιά πατέλλα στο κεφάλι!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά τό κάνης!...

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: ...Κώστα, δεν πρέπει να γίνει αυτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άποτομα): Πρέπει!... Πώς τόλμησα εγώ και μπήκα νύχτα στην κάμαρά σου; Και μπήκα πρόστυχα... χυδαία... όχι σαν άντρας, πού θά σ' άρεσα και θά με ήθελες... αλλά σαν άφεντικό!...

ΕΚΕΙΝΗ: "Αν τό νοιώθεις έτσι, τότε δεν έχεις καμιά ύπογρωςή. "Ας βρούμε τις φω-νές.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντροπέσουν! Δεβίλασε! Προσέγγισες τη συνη-λή ντροπή, από τό φωναχτό καμιά. Είσαι και μικρή κι' ένοιοθες τόν κίνδυνο της άνυπε-ράσπιστης γυναίκας, πού θά βοσκότανε στο δρόμο... και δε θάρθε αν βοή πάλι τα ίδια ή και χειρότερα...

ΕΚΕΙΝΗ (συγχωρημένη): Δεν είμαι μικρή. Ζυγώνω τα είκοσι πέντε... Είμαι μεγάλη... (Σι-γή). "Εάν μιλάς ώραιά, "Εγώ γή)... Δεν ξέρω πως να τό πώ... Νά!... "Η αλήθεια είναι πως δε μίλησα, γιατί δε μπορούσα ν' αντίσταθώ στ' άφεντικό μου... Μά τώρα σοβάμαι πως μου... Μά τώρα σοβάμαι πως μου... Μά τώρα σοβάμαι πως μου...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν κόβει): ...Μά δεν καταλαβαίνεις τί σοβ'έω τόση ώρα; Νά μη με παρατή-σης και γά μην άδιαφορήσης. Νά κοιτάξης να μ'ε βολεψής κι' έμένα, να μπορούμε να ζήσω μ'έναν άνθρωπο της δικής μου σεϊας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Α, τόν έχεις βοή, ή;

ΕΚΕΙΝΗ: Μή θυμώνης και ζήλεις χωρίς λόγο. Τόν έχω βοή ή δεν τόν έχω βοή... τί ση-μασία έχει!... "Εμείς πούττε σημασία είναι πως εγώ δεν κά-

Μισούλα!

ΕΚΕΙΝΗ: "Αφού δεν ξέρω

νω γιά γυναίκα σου κι' εσύ ξ-ζεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ..."Εχω λα-τορεία γιά σένα!

ΕΚΕΙΝΗ: Νομίζεις!... Σε δέκα μέρες, αν παντρευτούμε, θάρθης μετανοήσεις. Τί λέω σε δέκα μέρες; Σε δέκα ώρες! (Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Τί φοίρη! Νά μη με πιστεύης...

ΕΚΕΙΝΗ (Έξαλλα): Μά πού να πάω ή όρμή... Παντρεύου με, αφού τό θέλεις! Θά σναλο-μετανοήσης σου λέω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, άσε με, λοι-πόν, γά... «σναλομετανοήσω!»... Τί είδους λέξεις είν' αυτή, δε μπορού να καταλάβω.

ΕΚΕΙΝΗ: Τά βλέπεις; "Εγώ είμαι δούλα κι' εσύ είσαι κύ-ριος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σαγλαμάρες... ΕΚΕΙΝΗ: "Εγώ δεν ξέρω γράμματα κι' εσύ ξέρεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Και τί ση-μασία έχει αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ: "Εμ' έχει κάποια σημασία!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (Έξαγνικά): Και ποιος σου είπε πως δε μπορείς να μάθης γράμματα; Θά σου πάσω ένα δόξαλο...

ΕΚΕΙΝΗ: ...Άστα Κώστα. Δε γίνον' αυτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά πολύ επι-μένης, ότι δε γίνονται. Πες μου καθαρά: "Αγαπάς κάποιον άλ-λον;

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν άπαντάς; ΕΚΕΙΝΗ: "Αφού δεν άπαν-τώ... θά πη πως ντρέπομαι ν' άπαντήσω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ήσυχα): Και ποιος είναι;

ΕΚΕΙΝΗ (κεφάλι στανμένο, βλέμμα, πού πέφτει στο πάτω-μα): ..."Ο "Αντώνης ό σο-φρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: ...Αυτός ό συ-γαμερός, με τό μονοταξικά και τά κατασάρ' μαλλιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (αυθόρμητα): "Ε, νά! Αυτός μ' άρέσει!

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευρικά): Δε θέλεις να γίνης κυρία!

ΕΚΕΙΝΗ: Στο είπα! (Σκέ-πεται). Και γιατί δε θά είμαι «κυρία» όταν θάμαι γυναίκα του "Αντώνη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θά γνωρίη με-θυμένος, θά σε σπών στο έυ-λο, θάρθ' άλλες και, στο τέλος, θά σε παρητήση και θά φύγη.

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί... ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν' αυτόν ά-γαπάς, ή... (Έξαλλα). Γιατί εγώ είμαι άφοστος, καχεκτι-κός, κοντός, άσχημος, άδικημέ-νος απ' τό Θεό... (Άπότομη πτώση. Κλαίει).

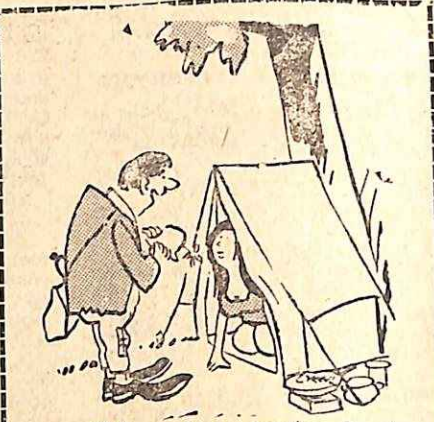
ΕΚΕΙΝΗ (Ζυγώνει και τόν χαϊδεύει): Μή στενοχωριέσαι... ΕΚΕΙΝΟΣ: "Εμ' ένας έλε-εινός νευρασθενικός... (Πέφτει στην άγκαλιά της). Με συγγω-ρής... "Εγώ φταίω γιά όλα...Θά σε προσπατήσω και θά είσαι ή άδερφοφύλα μου... Θά σε παν-τρεύω με τόν "Αντώνη... πού θά τόν αγαπάω μ' όλη μου την καρδιά... Θά σοβ'έω μιά μι-κρή προκοπή... (Σκέφτεται).

"Οχι και πολύ μικρή... (Κλαίει). Κι' αν ό "Αντώνης δε θέλη νά-γομαι στο σπίτι... (Ανυμεί) δε θέλω...

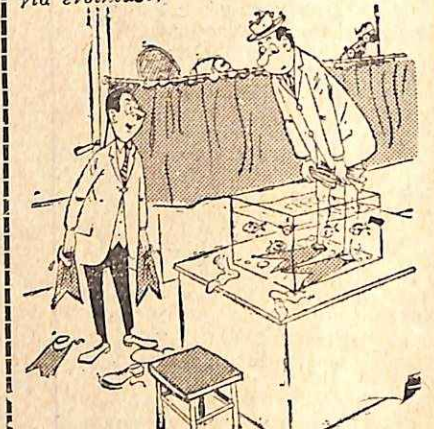
(Σφιχταγκαλιάζονται. "Ενα σοδιόφωνο γειτονικό παίζει «ήμ-πελοταχυροφίλοσοφίες»... Κλαίει και δεν έχει γά κίνη τιποτ' άλ-λο παρά να κλείση ή;

(Αύλαία)

Δ. Κ. ΕΤΑΓΓΕΛΙΑΝ

— Μήπως έχετε κανένα δωμάτιο γιά ένοικίασι;

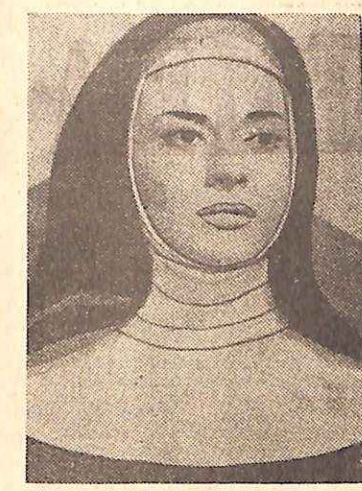
ΕΙΔΗ ΣΗΟΡ —"Ο κύριος μπορεί έτσι να διαπι-στώση καλύτερα, αν τού πηγαίνουν τά πέλματά μας!...

— Σταματήστε, επί τέλους! Δεν είμαστε πιά στο λεμπορείο!

— Δε φαντάζομαι να έχετε τό θράσος να μιλήσετε όσο και ή δεσπο-νίς... "Η ύπουλή μας έχει τά δριά της!...

Τζιοβάννα Ράλλι: «"Εγινε καλό-γρια...»

Η καλόγρια, ή Σοφία και ή Τζιοβάννα

Οί δυό ομάδες άγωνίστηκαν ακηρό... Κι' ή πιο ένδοξη και δυνατή, ήττήθηκε κατά κράτος.

Πρώτη ομάδα: Παραγωγός Κάρλο Πόντι, σκηνοθέτης Βι-σζόντι, πρωταγωνίστρια Σοφία Λόρεν.

Δεύτερη ομάδα: Παραγωγός και σκηνοθέτης Καμίνε Γκαλλόνε (73 ετών), πρωταγωνίστρια Τζιοβάννα Ράλλι.

Ξεζήσαν κι' οί δυό στην Τσι-νεσιτά, σε μία τομερή κοφύσα, με τόν ίδιο σκοπό: "Ενα φίμ πά-νω στη ζωή της περίφημης καλο-γρίας, της Μόντσα Βιστίνια ντε Λέτρα.

Οί προβλέψεις έδιναν νικήτρια την ομάδα Πόντι - Βισζόντι - Λόρεν, με δέκα πρds ένα. Αλλά ή ομάδα του γηραιού Γκαλλόνε με τη Ράλλι, διαθέτοντας μόνο τό θάρρος της, κέρδισε την κοφύσα, με διαφορά κάμποσα μήχη...

Τό φίμ του Γκαλλόνε είναι ήδη έτοιμο, ενώ του Πόντι βρί-σκεται στα μισά.

Η Σοφία Λόρεν, πού της πη-γαίνουν πολύ τά μαύρα, είναι έξω φρενών. "Ηθελε τόσο πολύ να μπη σε μοναχή! Και να την ποιάσει, μάλαστα, ή Τζιοβάννα Ράλλι, πού διαθέτει και ταλέντο και όμορφιά... Η κατσίτσι είναι πραγματικά άνυπόφορη.

"Ηθελε όπωσδήποτε να έμ-φανισθώ, πρώτη σαν καλόγρια, έ-ξομολογήθηκε ή Σοφία, σε φί-λους της. Πολύ δύσκολα θά συγ-χωρήσω στόν Κάρλο την άγοπο-ρία μας...

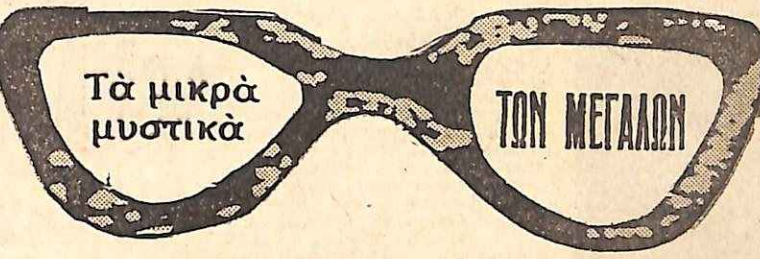
Τό βέβαιο είναι, ότι ή νεαρή Τζιοβάννα άνησυχεί πολύ τη Σο-φία... Δεδομένου, ότι έχουν την ίδια περιφέρεια στήθους και τό έ-διο στόμα. Κι' άκόμα, γιατί ή Τζιοβάννα είναι μιά πολύ όμορφη καλόγρια. Μία καλόγρια, πού σοροπίζει όλη συγκίνησεως.

Και, στη χώρα του Βορράκιου, οί καλόγριες είναι πολύ δημοφι-λείς...

"Ο τυφλός τραγουδιστής, πού βλέπει...

"Ενας καινούργιος άπόστολος της θρησκείας της τζάζ, τοιγυρί-ζει τόν κόσμο: "Ο Ραϊ Σάολς. "Από παιδί είναι τυφλός, κορδον-τας τά μάτια του πύσω από πε-λώρια παύσα γυαλιά. "Ενα τερά-στιο μέτωπο και ένα χαμόγελο, πού συχνά γίνεται μελαγχολικό σύννεφο, πού σπάζει όλο του τό πρόσωπο.

"Οσοι άγαπάνε την άληθινή τζάζ, τόν έχουν κάνει είδωλό

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

τους. "Οταν άρχίζη να τραγου-δάη, πάνω στη σκηνή, κάτω από τά εκτιφλωτικά φώτα τών προβο-λέων, τό κοινό νοιώθει ένα παρά-ξενο αίσθημα, γεμάτο θαυμασμό, πάθος, νοσταλγία και λύπη.

Λίγοι γνωρίζουν την άληθινή του ζωή. "Ο τυφλός τραγουδι-στής περιβάλλεται από 54 άκρι-βώς πρόσωπα: Είκοσι μουσικούς, σωφρό, γορματίες, σωματοφυλά-κες, δικηγόρους... Όλοι αυτοί έ-χουν ύψώσει γύρω του ένα τοίχο σιωπής.

Σε ήλικία τριών ετών, άρχισε

Ραϊ Σάολς: «"Η τζάζ κι' εγώ...»

να μη βλέπη καθαρά. Κι' ένα προφί, λίγο άργότερα, όταν, ξε-πνώντας, άνοίξε τά μάτια του, δεν είδε παρά τό σκοτάδι...

Σ' ένα ίδωμα τυφλών, πού τόν έστειλαν, στο «Παϊδιά της γί-χτας», ό μικρός Ραϊ άνακαλύψε τη μουσική, πού κυριολεκτικά τόν έσωσε.

Η φωνή του είναι ζεστή και βαρεία, δυνατή και εδαίσθητη. Μία έσωτερική φλόγα τον πυρο-ποιεί όταν τραγουδά, μιά φλόγα, πού δεν άφίνει κανένα θεατή ά-διάφορο... Μία ανθρώπινη ζεστα-σία βγαίνει απ' τά τραγούδια του, πού συγκινεί και τόν πιο μιλαζέ θεατή. Μία τραγική νότα ξεπε-τιέται από τη νύχτα του, μιά νό-τα θεριμένη απ' όσα υπέφερε.

"Οταν τραγουδά, δεν εί-μαι πιά τυφλός, βλέπω, έξομολο-γήθηκε ό Ραϊ Σάολς, δε πολύ στενό κύκλο φίλων του. Γύρω μου, ύψώνεται ένα φως. Βλέπω άκόμα τό χαμόγελο της μητέρας μου και τά βλέμματα εκείνων πού αγα-πάω.

Τό φάρμακο της μοναξιάς του είναι γιά τό Ραϊ, τό τραγούδι, πού είναι γι' αυτόν φως και ά-γάπη.

Η κόρη του Πρωθυπουργού και ή καριέρα της

Εκείνη: Φοιτήτρια νομικής, εί-κοσι ετών, με γλυκό χαμόγελο,

μαύρα μαλλιά και λεπτό πρό-σωπο.

"Εκείνος: Νεαρός γεωμέτρης, μελαχροινός και — κύριο χαρι-ζηριστικό — έρωτευμένος με έ-κείνη...

Γνωρίστηκαν στην άκτή της "Οστια, τό 1958, και κάτω από τό φλογερό ήλιο και πλάι στά κύματα γεννήθηκε ό έρωτάς τους.

"Ενας έρωτας, πού πρίν λίγες μέρες έφτασε στο γάμο. "Ενα γά-μο πολύ επίσημο, γιατί «εκείνη» είναι ή κόρη του "Ιταλού προθυ-ποργού Φαγκνάνι... "Ο γάμος έ-γινε στη Ρώμη, με πολλούς επί-σημους καλεσμένους.

Μιχρή ήθελε να γίνει ποιή-τρια, έξομολογήθηκε ή "Αννα-Μαρία, πρίν ξεκινήση γιά τό τα-ξίδι τού μέλιτος. "Αργότερα, ήθε-λα να γίνει δημοσιογράφος. "Αλ-λά σκέφτηκε, πως όλοι θά έλεγαν, ότι κάνω καριέρα, με την επι-ροή του πατέρα μου, γι' αυτό και δεν έδωσα συνέχεια. Τώρα σπου-δάζω νομικά και, μόλις γυρίσω-με, θά στρωθώ στο διαβάσμα...

"Οχι. Η καριέρα της γλυ-κειάς "Αννα-Μαρία, με τά μαύρα μαλλιά και τό λεπτό πρόσωπο, ή άληθινή «καριέρα» είναι ό γάμος από έρωτα. Κι' αυτή ή καριέρα είναι σπάνια και, γιά μια γυναί-κα, ή πιο πολύτιμη. "Όλα τά άλ-λα, είναι απλώς μιά εύχαριστη φιλολογία.

Μεταχειρίστηκε τη δύναμη του Τύπου με τόπο άριστογρηματι-κό. Στην περίφημη μάχη της "Αγγλίας — στο δεύτερο παγκό-σμιο πόλεμο — είχε τόν πρώτο ρόλο πλάι στόν Τσώρτσιλ. Και, σίγουρα, αν ή άγρότηχη ματαιο-δοξία του δεν τόν έσπρωγνε να δεχτή τόν τίτλο του λόρδου, θά γινότανε προθιπονογός.

Δε γνώρισα παρ'ό μιά πραγ-ματική άγάπη στη ζωή μου, έξο-μολογείτο ό ίδιος, με την ευκαι-ρία των γενεθλίων του. Τη δη-μοσιογραφία, ή μεγαλυτέρα μου ίωση επιτυχία, ήτανε όταν άγό-ρασα μιά έφημερίδοφλα, πού κοι-νευε να κλείση, στο «Ντάιλυ "Εξ-πρες», με 40.000 φύλλα καλοσο-φία, και τη μετέτρεπα σ' ένα δο-γανό, πού έγινε πραγματικό εθνι-κό μνημείο, με τέσσερα εκατομ-μύρια κυκλοφορία, μεταφέροντας τις ιδέες μου σ' όλα τά βοεταν-νικά σπία.

Τό βέβαιο είναι, ότι ή άγάπη του στη δημοσιογραφία δεν είναι ή μοναδική. Γιατί, πρίν απ' όλα, ό δαμόνιος λóρδος — Καναδός την καταγωγή — λατρεύει τό σύ-στημα της Βρετανικής αυτοκρα-τορίας. Και γιά χάρι της συμ-φω, δίνει έναν απεγνωσμένο άγώ-να, όπωσδήποτε άδικό, εναντίον της ένόσους της "Αγγλίας με την Εύ-ροπαϊκή "Ενωσις. "Ο Μπέρδε-μπορς σήμερα ύψώνει ψηλά την άναγορευτική σημαία της αυτο-κρατορίας. Γιατί τά λάθη του Μπέρδεμπορς είναι τό ίδιο με τά λάθη της άρετής του. Και, στα 83 του χρόνια, τό πείσμα και ή τυφλότητα τόν οδηγούν στην πρό-τη του μεγάλη ήττα...

"Ο "Εφίλον Μι

21

"Ο λóρδος Μπέρδεμπορς: «Εί-μαι 85 χρόνων...»

άληθινός εκατομμυριούχος, μόλις γινότανε τά 83 του χρόνια.

Κοντός, δυναμικός, με λαμπρά μάτια, ό Βρετανός Στίτκλεν Καϊν, παρουσία τό προθιπονο-γού Μάκ Μίλλαν και τριακοσίων άλλων προσωπικοτήτων, πού του λάγιστον οί μισές, ήτανε κορυ-φαίοι του, έξεφώνησε ένα μικρό λόγο, γιά να τού εύχαριστήση γιά τόν έρωτασμό τών γενεθλίων του:

— Νομίζω, ότι διέλυσα τελείως τό γελίο μύθο, πού βεβαιώνει, ότι οί καλοί πεθαίνουν νεοί...

"Ο σορακισμός του, ή εϊρωνεία του, ό εγωϊσμός του, δεν έχουν όρια.

"Ο Μπέρδεμπορς κατέβαζε κι' ανέβαζε τις Κυβερνήσεις, ανάλο-γα με τά κέφια του, επί τέσσερες τουλάχιστον δεκαετίες. Τά «κέρια του», βέβαια, είχανε πάντα ως πηγή τους ό,τι θεωρούσε σναφέ-ρον γιά τη Βρετανική αυτοκρα-τορία.

Μεταχειρίστηκε τη δύναμη του Τύπου με τόπο άριστογρηματι-κό. Στην περίφημη μάχη της "Αγγλίας — στο δεύτερο παγκό-σμιο πόλεμο — είχε τόν πρώτο ρόλο πλάι στόν Τσώρτσιλ. Και, σίγουρα, αν ή άγρότηχη ματαιο-δοξία του δεν τόν έσπρωγνε να δεχτή τόν τίτλο του λóρδου, θά γινότανε προθιπονογός.

Δε γνώρισα παρ'ό μιά πραγ-ματική άγάπη στη ζωή μου, έξο-μολογείτο ό ίδιος, με την ευκαι-ρία των γενεθλίων του. Τη δη-μοσιογραφία, ή μεγαλυτέρα μου ίωση επιτυχία, ήτανε όταν άγό-ρασα μιά έφημερίδοφλα, πού κοι-νευε να κλείση, στο «Ντάιλυ "Εξ-πρες», με 40.000 φύλλα καλοσο-φία, και τη μετέτρεπα σ' ένα δο-γανό, πού έγινε πραγματικό εθνι-κό μνημείο, με τέσσερα εκατομ-μύρια κυκλοφορία, μεταφέροντας τις ιδέες μου σ' όλα τά βοεταν-νικά σπία.

Τό βέβαιο είναι, ότι ή άγάπη του στη δημοσιογραφία δεν είναι ή μοναδική. Γιατί, πρίν απ' όλα, ό δαμόνιος λóρδος — Καναδός την καταγωγή — λατρεύει τό σύ-στημα της Βρετανικής αυτοκρα-τορίας. Και γιά χάρι της συμ-φω, δίνει έναν απεγνωσμένο άγώ-να, όπωσδήποτε άδικό, εναντίον της ένόσους της "Αγγλίας με την Εύ-ροπαϊκή "Ενωσις. "Ο Μπέρδε-μπορς σήμερα ύψώνει ψηλά την άναγορευτική σημαία της αυτο-κρατορίας. Γιατί τά λάθη του Μπέρδεμπορς είναι τό ίδιο με τά λάθη της άρετής του. Και, στα 83 του χρόνια, τό πείσμα και ή τυφλότητα τόν οδηγούν στην πρό-τη του μεγάλη ήττα...

"Ο "Εφίλον Μι

21

Τὸ καλὴνιτεχνικό

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ

Ένας Κερκυραίος τραγουδιστής που κατέκτησε τη Γερμανία

Ο ΑΝΔΡΟΚΛΗΣ, αποτελεί ιδίως μοναδικό παράδειγμα στην ιστορία του ελαφρού τραγουδιού, αφού κατόρθωσε χωρίς στην επιμονή του, να υπερνικήσει τη... βραδυγλωσσία του, και να επιβληθεί σαν αστέρας, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και έξω από τα σύνορά της.

Ξεπήδησε για πρώτη φορά μέσα από τα τάλεντα του Όρεστη Λάσκου το 1946 μόλις έφτασε από την Κέρκυρα.

Στην πατρίδα του, ο 'Ανδρόκλής Κεσφίκης — αυτό είναι το πραγματικό του όνομα — τραγουδούσε συχνά, πάντα όμως ερασιτεχνικά, γιατί δεν είχε πάρει ποτέ στα σοβαρά το τραγούδι. Τίς χειροκροτήματα όμως, που είχε το βράδυ έδωσαν, τον έκαναν να πάρει την απόφασή του. Έράτησε το μικρό του μόνο όνομα, σύμφωνα με τη συμβουλή του Λάσκου, αφού ήταν αρκετό, χωρίς να έχει ανάγκη από ψευδώνυμο, και άμεσα άρχισε μαθήματα φωνητικής μουσικής στο 'Ελληνικό Ωδείο.

Ο μαέστρος Βέλλας, που τον άκουσε λίγους μήνες αργότερα, τόσο συγκινήθηκε από την ιδιάριστη φωνή του, ώστε τον προσέλαβε τραγουδιστή στην ορχήστρα του. Ο 'Ανδρόκλής, που έγραφε από μικρός και στίχους, άσπασε τότε, το πρώτο του τραγούδι με μουσική του Βέλλα, που είχε πολλή επιτυχία:

«Όνειρεύτηκα πώς γύρισε
στο μικρό μας τό σπιτάκι
και γι' αγάπη πώς μου μίλησε
και με φίλησε λιγάκι...»

Παράλληλα όμως άρχισε να γράφει και ο ίδιος μουσική, εκτός από τους στίχους. Τα χρόνια όμως ήταν δύσκολα και οι οικογενειακές υποχρεώσεις μεγάλες. Έτσι ο 'Ανδρόκλής, που δε μπορούσε να τα βγάλει πέρα με το μικρό μεροκάματο, του νέου ακόμη τραγουδιστή, ήταν υποχρεωμένος να εξασκή για αρκετό διάστημα και δεύτερο επάγγελμα. Έκανε τόν πλαστί, πουλώντας όλη την ημέρα παρκετίνη στα σπιτικά.

Υστερ' από μερικά χρόνια κατάφερε να εμφανιστεί στο θέατρο, πρώτα στο «'Αλσος» Παγκρατίου και κατόπιν στο «Περροκέ», με την επιθεώρηση «Βρέ που πάμε», όπου κατόρθωσε να επιβληθεί το γνωστό τραγούδι του 'Αθηναίου «'Α-μόρε μίος».

Στις αρχές του 1959, Ένας Γερμανός Ιμπρεσαρίος, που τον άκουσε, του πρότεινε να τον πάρει μαζί του. Αυτός ήταν ο πύλο σημαντικός σταθμός στην καριέρα του. Πήρε την απόφαση και έφυγε, χωρίς να ξέρει γερμανικά. Με τα λίγα χρήματα, που κέρδιζε στην αρχή, φρόντισε να μάθει τη γλώσσα. Έτσι, μέσα σ' ένα χρόνο, ύστερ' από ειδικά μαθήματα, κατάφερε να μιλήσει τέλεια τα γερμανικά, πράγμα που τον βοήθησε να γράψει μία σειρά από τραγούδια στη γερμανική γλώσσα με μουσική δική του. Μερικά από τα τραγούδια του αυτά, που είχε την τύχη να ηχογραφηθεί ή Κλαούντια Μπαράν, μία από τις πιο δημοφιλείς βεντέτες της εποχής, είχαν σημαντική επιτυχία, πράγμα που ήταν η αφορμή να άρχισαν να γίνεται γνωστός.

Μία σειρά απ' όλα τα τραγούδια ηχογράφησε ο ίδιος σε δίσκους, ύστερα από ένα μακροχρόνιο συμβόλαιο, που υπέγραψε με την ίδια εταιρεία. Ένα απ' αυτά, που το ξεχείλιζε η νοσταλγία για την πατρίδα με τον τίτλο «'Αθήνα και Πειραιάς», είχε την τύχη να κυκλοφορήσει σε πολλές χιλιάδες δίσκους, μεταφρασμένο στα γερμανικά:

«Μες στην καρδιά μου
πίνακα θα ζω Πειραιά
με τις διπλοπύργιες
πλάι σου ή 'Αθήνα
μοσχοβολά βερίαινα...»

Το ίδιο, τραγουδούσε ο ίδιος στη γερμανική ταινία «Βίβα καμπαλλέρο» με τη μεγάλη ορχήστρα του μαέστρου Άρντο Μπέργκερ.

Φτασμένος πια τραγουδιστής ο 'Ανδρόκλής

«Ο Έλληνας τραγουδιστής, που κατέκτησε τη Γερμανία, όπου εμφανίζεται σε μία σκηνή της ταινίας «Βίβα καμπαλλέρο», μαζί με τον γνωστό Γερμανό ηθοποιό Σάσα Στάππεν και τον μαέστρο Άρντο Μπέργκερ.

Ο 'Ανδρόκλής.

έγκαταστάθηκε τα τρία τελευταία χρόνια μόνιμα στο Δυτικό Βερολίνο. Εκεί, πολύ συντομα, έκανε την εμφάνισή του σε δυο άλλες ταινίες, τις «Μπονίτα» και «Το γέλιο είναι ή ζωή», με αξιολογική επιτυχία, όχι μόνο σαν τραγουδιστής, αλλά και σαν ηθοποιός.

Αυτό τον βοήθησε να αποκτήσει προσωπικότητα. Έγινε ο «Χέρ Αντρόκλεις»! Τέλος, ένα από τα τελευταία του τραγούδια, που έγραψε με γερμανικούς στίχους και, που κυκλοφόρησε σε εκατοντάδες χιλιάδες δίσκους, έγινε αφορμή να αποκτήσει μία μικρή περιουσία. Το τραγούδι αυτό είναι το «Καρίσσιμα σινιόρα»:

«Κορίσσιμα σινιόρα
έχ λιμπε ντίχ, σινιόρα
ντού μπίστ μάνιε λιμπε

ντού μπίστ μάνιε άμφο...».

Το τραγούδι αυτό, εμπνευσμένο από μία πανέμορφη ξανθή φρόνιαν, τη Ρενάτε, που ήταν και η μοναδική ανησυχία της ζωής του, έγραψε ο 'Ανδρόκλής, κλεισμένος στο σπίτι μέσα σε μία μέρα. Και το ίδιο βράδυ, μαζί με ολόκληρη την ορχήστρα του μαέστρου Μπέργκερ, το τραγούδησε ο ίδιος, έξω από τη βίλλα της κοπέλλας που του το ενέπνευσε...

*

Είδαμε τον 'Ανδρόκλή ύστερ' από πολλά χρόνια στην 'Αθήνα, όπου ήλθε για λίγες μέρες να ξεκουραστεί. Είναι πάντα ο ίδιος όπως τον ξέραμε τότε, που ήταν ακόμη άσημος, απλός κι ευγενικός. Το πρόσωπό του όμως ακτινοβολεί από χαρά. Είναι κάτι παρά πάνω από ευχαριστημένο, αφού κατόρθωσε να κάνει καριέρα και να επιβάλει τραγούδια, που έγραψε σε γερμανική γλώσσα, πράγμα που δεν επέτυχε κανείς άλλος Έλληνας ως τώρα.

— Αλήθεια, του λέμε, τι αισθάνεσαι τώρα, που απέκτησες αρκετή φήμη;

— Όπως βλέπετε, τίποτε το ιδιαίτερο! Είμαι και παραμένω το παιδί του λαού, πιστό πάντα στην αγαπημένη μου 'Αθήνα.

— Από ερωτικές επιτυχίες στη Γερμανία;

— Πολλές ενδιαφέρουσες προτάσεις γάμου. Αυτό όμως το ζήτημα δεν το σκέφθηκα ποτέ στα σοβαρά. Πάντως, αν θα το αποφάσιζα κάποτε, το όνειρό μου είναι ν' αποκτήσω σύντροφο 'Ελληνίδα.

— Θα σε άκούσουμε στην 'Αθήνα;

— Είχα αρκετές ενδιαφέρουσες προτάσεις, αλλά δεν αποφάσιζα, γιατί, όπως ξέρετε, ήρθα εδώ να ξεκουραστώ. Θα ηχογραφήσω μία σειρά από νέα ελληνικά τραγούδια μου και στις αρχές Σεπτεμβρίου είμαι υποχρεωμένος να βρίσκωμαι πάλι στο Βερολίνο, για μία ταινία.

— Τα μελλοντικά σου σχέδια;

— Σκέπτομαι να ιδρύσω δική μου εταιρεία παραγωγής ταινιών στην Ελλάδα. Αυτό είναι το μεγάλο μου όνειρο. Και ελπίζω να το κατορθώσω, ίσως μάλιστα μέσα στο έρχομενο έτος.

Και ο συμπάθης τραγουδιστής συνεχίζει:

— Θα τελειώσω με κάτι πικάντικο από τη Γερμανία που διατηρώ πάντα, ζωντανά στη μνήμη μου:

«Ένα πρωί που γυρίζαμε την ταινία «Βίβα καμπαλλέρο», μία δυνατή φωνή ακούστηκε έξω από το στούντιο:

«Χέρ Αντρόκλεις, χέρ Αντρόκλεις!»

«Δε μπορούσαμε να ξεγηγύσουμε τί ακριβώς συμβαίνει και αναγκαστήκαμε να διακόψουμε το γύρισμα για λίγα λεπτά.

Ήταν μία ηλικιωμένη κυρία, 60 περίπου χρόνων, με μία φωτογραφία μου στα χέρια της, για να της δώσω αυτόγραφο!...»

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

μας σαλόνι

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

ΡΕΑ ΜΑΝΕΛΛΗ

Πώς δεν έγινε... Τουρκάλα

ΤΗΝ είχαμε δη ένα βράδυ, εκτός προγράμματος, σε μία φιλική συντροφιά, να χορεύει και να γλεντά για τον εαυτό της.

Ήταν σε κάποιο κέντρο μουζικιών του Λιγάλεω, κι' η Ρέα Μανέλλη, η μελαγχολική χορεύτρια των νυχτερινών κοσμοζών κέντρων, κι' αξέχαστη παρτενιά του Μηνά Γιώτη, είχε έρθει στο σαλόνι κέφι.

Και τότε, περασμένα μεσάνυχτα, ενώ ο Ζαμπέτας με το μπουζούκι τον εξαγόγγιζε και μόνους και ντεντία απ' το πάλλο, η Ρέα άρχισε να πετά τα πιάτα προς πάσαν κατευθύνση του μαγαζιού. Ένα, δύο, όζτώ, δεκαεφτά...

Σπάσ'τα, Ρέα.

Παλιός συνάδελφος έβγαλε το παχύ του πορτοφύλλο και τ' απόθεσε πάνω στο τραπέζι.

— Σπάσ' τα!

Κι' η Ρέα τα έσπασε με την ψυχή της. Κι' ύστερα, ενώ τα μάτια της έκαναν «πουλάκια», ανέβηκε στην πίστα και χόρευε από χασάπικο μέχρι... κλασσικό.

Ήταν, καθώς θυμόμαστε, μία πανδισία οργανιστικών χορών, εξαλλών ρυθμών και ταυτόχρονα ποιήσε της αρμονίας των κινήσεων. Τα νεανικά στήθη, οι τονισμένες χαμπύλες, τα σαρκώδη χείλη, τα εβένινα μαλλιά, τα τσιγγενικά πόδια, ανάδιναν ένα άρωμα μέθης των αισθήσεων.

Όταν τελείωσε, την.. εξομολογήσαμε:

— Πώς τόσο κέφι απόψε, Ρέα;

— Είναι παράξενο νάζη μία νέα κοπέλλα κέφι;

— Φυσικά όχι. Λέγαμε όμως μήπως υπάρχει ιδιαίτερος λόγος...

Πονηρεύτηκε.

— Δεν υπάρχουν ιδιαίτεροι λόγοι στη ζωή μου.

— Όχι δά. Με τέτοιο «σουξέ» και «σεξέ», δε γίνεται να μην υπάρχουν.

— Τάραχουν μόνο θανασματά.

— Και σταματούν στο θανασματό ή προχωρούν σε προτάσεις;

Συνέντευξί κι' αυτή! Μιλās με μία νέα χορεύτρια από τις πιο γνωστές των θεάτρων και των κοσμοζών κέντρων, μία από τις χουσές ελπίδες της αθλόν, κι' αντί να τη ρωτάς για τα χορευτικά της όνειρα και τις αντιλήψεις της για την τέχνη της Τεχνικής, να λοξοδρομείς στα θέματα της καρδιάς και στα μονοπώλια, που αποτελούν προσηγορία της ιδιοκτησίας.

Όμως έτσι τόφερε η ώρα και ο τόπος.

Συνεχίζαμε, λοιπόν, την διερεύνηση του αισθηματικού αυτού χώρου.

— Ποιός, συγκεκριμένως, θαμιαστής σας έφτασε μέχρι του σημείου να σας προτείνει γάμο;

— Η Ρέα, μισοχαλασμένη απ' το ούισκο, έλυσε τη γλώσσα της, που σε άλλες περιπτώσεις θα την κρατούσε δεμένη.

— Ένας Τούρκος, είπε. Ένας διάσημος καλλιτέχνης στη χώρα του και όνομα τρανό.

Ο Μουαμμέτ Καρατζά.

— Και πώς του ήρθε η «κεραμίδα»;

— Με είδε σε μία «τουρνέ» στην Πόλη.

Έκανα τότε το ντεμπούτο μου σε χορεύτρια νυχτερινών κέντρων, με παρτενιά μου το Μηνά Γιώτη. Είχα μεγάλο τράκι, γιατί πρώτη φορά χόρευα μερυστά σε κοινό κέντρο. Το λέω αυτό γιατί οι θαμνίες των κέντρων δεν αποτελούν «σαστό» κοινό για το χορό, όταν θέλεις να κάνη τέχνη. Δε σε προσέχουν, γιατί ταύτοχρονα ασχολούνται με το ποτό τους, με τα κοιτάσματα και με το ποτό τους, με τα κοιτάσματα και με το ποτό τους.

— Ας είναι όμως. Ο Μουαμμέτ Καρατζά, λοιπόν, διάσημος πρωταγωνιστής του τουρκικού θεάτρου, που βοιούζταν ανάμεσα στους θαμνίες του κέντρου, με καταχεροκρότησε. Κόλα-

Η Ρέα Μανέλλη σ' ένα χορευτικό «σόλο»

κεύτηκα. Ήθελε κατόπιν στο καμαρίνι να με συγκαλώ. Εύχαιριστήθηκα.

Πέρασα μερικές μέρες και κατάλαβα πως το ενδιαφέρον του Τούρκου συνάδελφου έφτανε μέχρι του σημείου να γίνει εγώ Τουρκάλα. Κατάλαβατε...

— Κατάλαβαμε. Έκείνο που δεν κατάλαβαμε είναι το... γιατί δεν έγινε;

— Η Ρέα Μανέλλη ήπιε μία γουλιά απ' το ποτήρι της, σκεπτική, κι' ύστερα το πέταξε και το έσπασε — το εικοστό σπάσιμο της βραδιάς. Κατόπιν μίλησε σιγανά:

— Θέω να καταλάβω; Το μόνο πράγμα, που με συγκινεί είναι ο χορός. Οι άντρες δεν παίζουν κανένα ρόλο στη ζωή μου.

— Απολύτως κανένα;

— Απολύτως. Στο κάτω-κάτω, όταν έρθη η ώρα να παντρευτώ, θα ποτιμήσω 'Ελληνα και ειδικά 'Αθηναίο. Η 'Αθήνα βοιούζεται μέσα στο αίμα μου, όπως κι' ο χορός. Την αγαπώ. Κατάλαβατε;

Δεν έχει άδικο η Ρέα Μανέλλη γ' αγαπά με τέτοιο πάθος την τέχνη της και την 'Αθήνα.

Πρώτα γιατί η ίδια είναι γέννημα και θρέμμα του Μεταξουργείου, όπου ανατράφηκε και πέρασε την παιδική και νεανική της ηλικία.

Κι' ύστερα γιατί προσέχεται από γονείς καλλιτέχνες του θεάτρου. Πατέρας της είναι ο κομικός της επιθεωρήσεως Φοαγκίσκος Μανέλλης και μητέρα της η αξέχαστη συμπαιρέτα της μουσικής σκηνής Μαίρη Λαίδου, που εγκατέλειψε τόσο πρόωρα πρότεροι το θέατρο και τη ζωή, ύστερα από μία αναπάντεχη αρωσσία. Γιατί της δε η παλιά επίσης ηθοποιός και τώρα στιχουργός λαϊκών τραγουδιών Βούλγα Παπαγιαννοπούλου, με την οποία τώ-

ρα ζή ή Ρέα σ' ένα διαμέρισμα της οδού Γ' Σεπτεμβρίου.

Έτσι, λοιπόν, το θέατρο ήταν μέσα στο αίμα της από τότε, που γεννήθηκε, κι' οι δικές της φυσικά φρόντισαν να καλλιεργήσουν τις καλλιτεχνικές τάσεις της μικρής, εγγράφοντάς την σε γνωστή Σχολή ουμπικής και μπαλέτου, όπου πήρε τα πρώτα μαθήματα χορού, για να συνεχίση αργότερα σε άλλη σχολή.

Σε ηλικία 14 μόλις ετών, η Ρέα Μανέλλη έκανε τη γνωριμία της σκηνής και του αθηναϊκού κοινού, χορεύοντας σε μπαλέτο του 'Αλμπανόζ στο θέατρο «Περροκέ». Ήταν η αρχή. Ο Γιάννης Φλερύ με τη Λίντα 'Αλμα την πήραν κατόπιν στο μπαλέτο τους, όπου η νεαρή κοπέλλα, κοντά στους μεγάλους αυτούς μύστες της Τεχνικής, μπόρεσε να μνησθί στα μυστικά της τέχνης της.

Μετά το «Περροκέ», εμφανίστηκε στο θέατρο Κυβέλης και κατόπιν ο Μηνάς Γιώτης τη διάλεξε για παρτενιά του, χορεύοντας μαζί της στα μεγαλύτερα κοσμικά κέντρα των 'Αθηνών, τοια ολόκληρα χρόνια.

Τον περασμένο χειμώνα, η Ρέα πραγματοποίησε μία τουρνέ στην Κύπρο και χόρευε με πολλή επιτυχία στο κέντρο «Σαντελαιο», όπου έβα άπύχια την ανάγκασε να διακόψει το χορό και τη συνεργασία της με το Μηνά Γιώτη. Εύτυχος όμως, ότι το άτυγμα αυτό δεν είχε σοβαρές συνέπειες πάνω στην ώραία καλλιτέχνη και η Ρέα Μανέλλη σύντομα θα ξαναρχίσει να χορεύει, μαγεύοντας με τη νεανική χάρι και τη δροσιά της, το αθηναϊκό κοινό, που την αγαπήσε και εξακολουθεί να την αγαπά.

— Αν θάπρεπε κανείς να αξιολογήσει και να κατατάξει χορευτικά το σημερινό μας αστέρι, θα τοποθετούσε τη Μανέλλη στις χορεύτριες «Οριεντάλ», δίχως αυτό βέβαια να σημαίνει πως και ο εκφραστικός χορός, με το κομμά των μοντέρνων και κλασσικών ρυθμών, δεν ταυρίζεται στα ποσοστά της.

— Η ίδια, σε σχετική ερώτησή μας για τις χορογραφίες, που ξεχωρίζει από το σύνολο των χορών, που χόρευε ως τώρα, μας ομολόγησε ότι τη συγκινούν ιδιαίτερα οι εξωτικοί ρυθμοί και οι «λαϊκοί» ελληνικοί, που είναι βασισμένοι σε δημιουργίες 'Ελλήνων λαϊκών συνθετών και ειδικά του Μανώλη Χιώτη.

— Οι καλύτεροι χοροί, που χόρευα, μας είπε, είναι το «Οριεντάλ», οι «Χάουλεμ» και το «Ριθμικό σε μελωδίες Χιώτη». Οι χοροί αυτοί είναι χορογραφημένοι από τον τέως παρτενιά μου Μηνά Γιώτη, τον οποίο εκτιμώ και ξεχωρίζω ως χορευτή ανάμεσα απ' όλους τους δικούς μας.

— Ποιους άλλους χορευτές μας εκτιμάς σαν καλούς καλλιτέχνες;

— Το Φλερύ και τη Λίντα 'Αλμα. Είναι πραγματικοί «μαίστες».

— Πώς βλέπεις το χορό στην 'Ελλάδα; Σημειώσε προόδους;

— Φυσικά. Μόνο που το κοινό δεν ενδιαφέρεται και τόσο για την τέχνη αυτή. Δεν όρεται δηλαδή «κοινό χορό». Για να μπορούσε να υπερπηδηθεί το φαινόμενο αυτό, που αποτελεί εμπόδιο στην εξέλιξη του χορού στον τόπο μας, πρέπει να «καλλιεργήσουμε» το κοινό με ορεσιτάλ και πολλά χοροδράματα. Έτσι κι' αν το κράτος πρέπει να βοηθήσει οικονομικά τις προσπάθειες αυτές.

— Έκτός από το χορό, τί άλλο σας άρεσει;

— Ο χορός. Να φαντασθώτε...

— Απολύτως κανένα;

— Απολύτως. Στο κάτω-κάτω, όταν έρθη η ώρα να παντρευτώ, θα ποτιμήσω 'Ελληνα και ειδικά 'Αθηναίο. Η 'Αθήνα βοιούζεται μέσα στο αίμα μου, όπως κι' ο χορός. Την αγαπώ. Κατάλαβατε;

Δεν έχει άδικο η Ρέα Μανέλλη γ' αγαπά με τέτοιο πάθος την τέχνη της και την 'Αθήνα.

Πρώτα γιατί η ίδια είναι γέννημα και θρέμμα του Μεταξουργείου, όπου ανατράφηκε και πέρασε την παιδική και νεανική της ηλικία.

Κι' ύστερα γιατί προσέχεται από γονείς καλλιτέχνες του θεάτρου. Πατέρας της είναι ο κομικός της επιθεωρήσεως Φοαγκίσκος Μανέλλης και μητέρα της η αξέχαστη συμπαιρέτα της μουσικής σκηνής Μαίρη Λαίδου, που εγκατέλειψε τόσο πρόωρα πρότεροι το θέατρο και τη ζωή, ύστερα από μία αναπάντεχη αρωσσία. Γιατί της δε η παλιά επίσης ηθοποιός και τώρα στιχουργός λαϊκών τραγουδιών Βούλγα Παπαγιαννοπούλου, με την οποία τώ-

— Απολύτως κανένα;

— Απολύτως. Στο κάτω-κάτω, όταν έρθη η ώρα να παντρευτώ, θα ποτιμήσω 'Ελληνα και ειδικά 'Αθηναίο. Η 'Αθήνα βοιούζεται μέσα στο αίμα μου, όπως κι' ο χορός. Την αγαπώ. Κατάλαβατε;

Δεν έχει άδικο η Ρέα Μανέλλη γ' αγαπά με τέτοιο πάθος την τέχνη της και την 'Αθήνα.

Πρώτα γιατί η ίδια είναι γέννημα και θρέμμα του Μεταξουργείου, όπου ανατράφηκε και πέρασε την παιδική και νεανική της ηλικία.

Κι' ύστερα γιατί προσέχεται από γονείς καλλιτέχνες του θεάτρου. Πατέρας της είναι ο κομικός της επιθεωρήσεως Φοαγκίσκος Μανέλλης και μητέρα της η αξέχαστη συμπαιρέτα της μουσικής σκηνής Μαίρη Λαίδου, που εγκατέλειψε τόσο πρόωρα πρότεροι το θέατρο και τη ζωή, ύστερα από μία αναπάντεχη αρωσσία. Γιατί της δε η παλιά επίσης ηθοποιός και τώρα στιχουργός λαϊκών τραγουδιών Βούλγα Παπαγιαννοπούλου, με την οποία τώ-

— Απολύτως κανένα;

— Απολύτως. Στο κάτω-κάτω, όταν έρθη η ώρα να παντρευτώ, θα ποτιμήσω 'Ελληνα και ειδικά 'Αθηναίο. Η 'Αθήνα βοιούζεται μέσα στο αίμα μου, όπως κι' ο χορός. Την αγαπώ. Κατάλαβατε;

Δεν έχει άδικο η Ρέα Μανέλλη γ' αγαπά με τέτοιο πάθος την τέχνη της και την 'Αθήνα.

Πρώτα γιατί η ίδια είναι γέννημα και θρέμμα του Μεταξουργείου, όπου ανατράφηκε και πέρασε την παιδική και νεανική της ηλικία.

Κι' ύστερα γιατί προσέχεται από γονείς καλλιτέχνες του θεάτρου. Πατέρας της είναι ο κομικός της επιθεωρήσεως Φοαγκίσκος Μανέλλης και μητέρα της η αξέχαστη συμπαιρέτα της μουσικής σκηνής Μαίρη Λαίδου, που εγκατέλειψε τόσο πρόωρα πρότεροι το θέατρο και τη ζωή, ύστερα από μία αναπάντεχη αρωσσία. Γιατί της δε η παλιά επίσης ηθοποιός και τώρα στιχουργός λαϊκών τραγουδιών Βούλγα Παπαγιαννοπούλου, με την οποία τώ-

— Απολύτως κανένα;

— Απολύτως. Στο κάτω-κάτω, όταν έρθη η ώρα να παντρευτώ, θα ποτιμήσω 'Ελληνα και ειδικά 'Αθηναίο. Η 'Αθήνα βοιούζεται μέσα στο αίμα μου, όπως κι' ο χορός. Την αγαπώ. Κατάλαβατε;

Δεν έχει άδικο η Ρέα Μανέλλη γ' αγαπά με τέτοιο πάθος την τέχνη της και την 'Αθήνα.

Πρώτα γιατί η ίδια είναι γέννημα και θρέμμα του Μεταξουργείου, όπου ανατράφηκε και πέρασε την παιδική και νεανική της ηλικία.

Κι' ύστερα γιατί προσέχεται από γονείς καλλιτέχνες του θεάτρου. Πατέρας της είναι ο κομικός της επιθεωρήσεως Φοαγκίσκος Μανέλλης και μητέρα της η αξέχαστη συμπαιρέτα της μουσικής σκηνής Μαίρη Λαίδου, που εγκατέλειψε τόσο πρόωρα πρότεροι το θέατρο και τη ζωή, ύστερα από μία αναπάντεχη αρωσσία. Γιατί της δε η παλιά επίσης ηθοποιός και τώρα στιχουργός λαϊκών τραγουδιών Βούλγα Παπαγιαννοπούλου, με την οποία τώ-

Η ΦΥΓΗ ΤΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ 'Αλέξιος, γιός του Πέτρου του μεγάλου, ήταν ανίσχυρος, μέθυσος και χυδαίος. Είχε εγκαταστήσει μέσα στο ανάκτορό του τη φίλη του Εύφροσύνη, μία πρόφητη ύπναιστα και κάθε τόσο ευλογοπούσε άγρια τη γυναίκα του, τη γοητευτική Καρλόττα, του Μπουρμπόφ, που προσπαθούσε να τον εμποδίσει να πίνει. Δύο ή τρεις φορές, μάλιστα, αποπειράθηκε να τη δηλητηριάσει.

Εξαιτίας, που τον εξόργιζε περισσότερο ήταν ότι η Καρλόττα έμεινε έγκυος άμεσως σχεδόν μετά το γάμο τους. Βλέποντας, ότι πλησίαζε το τοκετός, ο τσάρεβιτς την έδειρε ένα βρόδυ με το μαστίγιο του και στο τέλος της έδωσε κάμποσες κλωτσιές στην κοιλιά κι έφυγε μαζί με την Εύφροσύνη για το Κίεβο.

Ήταν βέβαιος τώρα, ότι είχε γλυτώσει οριστικά από τη μητέρα και το παιδί. Καί, πραγματικά, η Καρλόττα, που είχε χάσει άφθονο αίμα, έφευγε στόν κόσμο, έπειτα από μερικές ημέρες, ένα νεκρό βόρεφο. 'Αλλ' οι γιατροί κατάφεραν να τη σώσουν.

Στο σημείο αυτό παρενέβη η φίλη της κόμισσα 'Ορόο του Καίνιμαρκ, που βοισκόταν τότε στη Μόσχα, μαζί με το γιό της Μανρίκιο, καρπό των σχέσεων της με τον Εζλέκτορα της Σαξωνίας Αύγουστο.

— Δε υποφέρετε να μείνετε περισσότερο κοντά σ' αυτό το κήνος, είπε στην Καρλόττα. Θέλω να παραπεμφθεί, ότι υποψιάζεστε κατά των τοκετών και θα φύγουμε μαζί από τη Ρωσία.

Η 'Ορόο κατόρθωσε να κερδίσει με το μένος της το γιό της και δύο από τις υπηρέτριες της τσαρίνας, που βεβαίως τον θάνατό της, άπαιτο και το παιδί της.

Ο τσάρεβιτς δεν έδειξε καμμία συγκίνηση. Θρόνησε, μάλιστα, περικό να παρενβη στην κηδεία του.

Η Καρλόττα έμεινε κοιμημένη μερικές εβδομάδες, για να συνέλθει. Έφυγε κατόπιν μαζί με την 'Ορόο και το νεαρό μαρκήσιο. Ήταν ντυμένες κι οι δύο σε γυναίκες του λαού και συνοδεύονταν από ένα γέρο υπηρέτη, που εμφανιζόταν σαν πατέρας τους.

Έφθασαν, τέλος, στο Παρίσι, έπειτα από διάφορες περιπέτειες. Λίγο καιρό αργότερα, η τσαρίνα επιβιβάσθηκε ως δεσποινίς Μερλέν σ' ένα πλοίο, που έφευγε για την 'Αμερική. Είχε πούλησει προηγούμενος τα κοσμήματά της

Ήταν ντυμένες κι' οι δύο σαν γυναίκες του λαού και συνοδεύονταν από ένα γέρο υπηρέτη, που εμφανιζόταν σαν πατέρας τους.

μα είχε μπει μέσα στην ψυχή της. Και το αίσθημα αυτό το συμπεριζόταν επίσης κι' ο Γάλλος αξιοματικός.

Ήταν κι' οι δύο νέοι και το μέλλον δεν τους άπασχολούσε. Ζούσαν ευτυχισμένοι άναμεσα σ' έναν κόσμο που τους ήταν ξένος.

Πέρασε έτσι αρκετός καιρός. 'Αλλά, μία μέρα, ο ντ' Ωμπάν πήρε ένα γράμμα. Ήταν μία διαταγή να γυρίσει στη Γαλλία. Ή πατρίδα του βοισκόταν, εκείνη την εποχή, σε πόλεμο και θα ήταν άναρθο να μην υπακούσει σ' αυτή τη διαταγή.

Τότε μόνον οι δύο έρωτευμένοι σκέφτηκαν, ότι έπρεπε να ταξτοποιοούν τη θέσι τους.

— Δε χρειάζεται να κρυβόμαστε περισσότερο, είπε η Καρλόττα. Θα παντρευτούμε και θα φύγουμε μαζί για τη Γαλλία.

'Αλλ' ο ντ' Ωμπάν την έβγαλε από την πλάνη της.

— Μην ξεχνάς, ότι είσαι πάντοτε γυναίκα του τσάρεβιτς, της απάντησε. 'Αν παντρευτούμε, κινδυνεύεις να χαρακτηριστείς ως διγामी. Και οι γαλλικοί νόμοι, όπως κι' οι ρωσικοί, τιμωρούν τη διγामी με θάνατο.

Η ημέρα της αναχώρησης του ντ' Ωμπάν πλησίαζε κι' οι δύο αγαπημένοι βρίσκονταν σε μεγάλη απελπισία. Καί, ξαφνικά, μία περίεργη είδηση έφτασε στη Νέα 'Ορλεάνη. Ο τσάρεβιτς είχε πεθάνει. Ο ίδιος ο πατέρας του, που τον θεωρούσε επικίνδυνο στο άναμορφοτικό έργο του κι' είχε κοιράσει από τα ατελείωτα σκάδαλά του, είχε διατάξει τη θανάτωσή του.

Από τη στιγμή αυτή, δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο στην ένωση της Καρλόττας με τον αγαπημένο της. Πραγματικά, έκαμαν γρήγορα τι' άπατοίμενες διατυπώσεις κι' η νεαρή γυναίκα, ως δεσποινίς Μερλέν πάντοτε, παντρεύτηκε τον ντ' Ωμπάν. Κι' αν ακόμη βοισκόταν κάποιος, που ανέκαλυπτε, ότι ήταν η πρόφητη τσαρίνα, δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο, αφού ο πρώτος σκύλος της είχε πεθάνει. Μετά το γάμο τους έφυγαν άμεσως για τη Γαλλία.

Ο ντ' Ωμπάν πολέμησε κάμποσο καιρό στο Ρήνο και στη Φλάνδρα, αλλά, μετά τον τερματισμό του πολέμου, ξαναγύρισε κοντά στην αγαπημένη του Καρλόττα.

Ζούσαν σ' ένα κοινόβιο μέγαρο στο Παρίσι, αλλά δεν εμφανίζονταν ούτε στην αλή, ούτε πουθενά άλλο, γιατί η Καρλόττα φοβόταν πάντα, ότι τόσο ο τσάρος όσο κι' η δική της οικογένεια θα μπορούσαν να την καταδιώξουν.

'Αλλά, κάποτε, η νεαρή γυναίκα βρόθηκε μπροστά στο γιό της φίλης της 'Ορόο ντ' Καίνιμαρκ, που υπηρετούσε τώρα στο γαλλικό στρατό με το όνομα Μαυρίκιος της Σαξωνίας.

Η Καρλόττα δε μπορούσε πιά να κρυφτεί και του άφηγήθηκε τα πάντα, αφού τον έωκε ότι δε θα φανέρονε τίποτα στη Νέα 'Ορλεάνη.

Οι δύο σύζυγοι, οσάοσο, φοβήθηκαν κι' ύστερα από λίγο καιρό έφυγαν κρυφά για τη νήσο Μπουρμπόν, όπου ο ντ' Ωμπάν είχε σημαντικά κτήματα.

Ο Μαυρίκιος της Σαξωνίας σκέφτηκε τότε ότι δεν ήταν ύποπτος με την χρήση περισσότερο τον δοκο του και φανέρονε την αλήθεια στο βασιλιά Λουδοβίκο 15ο, που, με τη σειρά του, είδοποίησε τη θέσι της Καρλόττας Μαυρίκιο, που ήταν αυτοκράτορα της Αυστρίας.

Λίγο καιρό αργότερα, ένας άνωτερος αξιοματικός της αυστριακής αλής, έφτασε στη νήσο Μπουρμπόν. Ή αυτοκράτορα της Αυστρίας πρότεινε στην άνεμιά της να μεσολάβηση στόν τσάρο για ν' ανακτήσει τους παλιούς τίτλους και τα δικαιώματά της. 'Αλλά μ' έναν όρο: ότι έπρεπε να εγκαταλείψει τον ντ' Ωμπάν.

Η Καρλόττα άκουσε σιωπηλή αυτές τις προτάσεις.

— Έπειτα, απάντησε με αξιοπορεία: — Η κόμισσα ντ' Ωμπάν δεν έχει καμμία σχέση με το πρόσωπο, για το οποίο η αυτοκράτορα της Αυστρίας δείχνει ένα τόσο περίεργο ενδιαφέρον. Το μόνο που μπορώ να φαντασθώ είναι, ότι δεν ξέρετε σε ποιαν μιλάτε.

Κι' έδωσε τον άπειταμένο της θέας της. Έκτοτε, κανείς δεν ενόχλησε τους συζύγους ντ' Ωμπάν στη μακρινή νήσο τους, όπου εξακολούθησαν να ζουν ευτυχισμένοι, μακριά από τον κόσμο και τις κακίες του.

Z. ΛΕΟΝ ΤΡΙΣ

ΟΤΑΝ Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΔΙΑΛΥΕΤΑΙ

Πώς πρέπει να φερθώ μία κοπέλλα όταν θα συμβεί για τον έναν ή για τον άλλο λόγο να διαλυθεί ο αρραβώνας της; Ποιά είναι τα δώρα που πρέπει να επιστρέψω;

Οι περισσότεροι αρραβώνες ακολουθούν εξέχαι — και εύχως — μία κ.ονική πορεία, που οδηγεί άργα ή γρήγορα το ζευγάρι τών αρραβωνιασμένων στην οριστική ένωση.

Μά δεν είναι καθόλου σπάνιες οι περιπτώσεις, που ένας αρραβώνας, ενώ φαινομενικά τολάχιστον έχει όλες τις πιθανότητες να φτάσει στο γάμο, διαλύεται ξαφνικά.

Αυτές οι διαλύσεις αρραβώνων είναι συχνά θλιβερές, γιατί σημαίνουν ιδιαίτερα για τις κοπέλλες το ναυάγιο πολλών ορατών ονείρων. Άλλοτε όμως είναι και άπαραιτητες, γιατί οποσδήποτε είναι προτιμότερο να διαλυθεί ένας αρραβώνας, παρά να καταλήξει το ζευγάρι άργότερα στο διαζύγιο.

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΟΥΝ ΑΝΤΙΟ...

Η εποχή του αρραβώνα είναι βέβαια η εποχή της επίσημης υποσχέσεως και των αποφασιστικών προετοιμασιών για το γάμο. Είναι όμως συγχρόνως και μία περίοδος δοκιμής, κατά την οποία οι αρραβωνιασμένοι βρίσκουν την ευκαιρία να γνωρίσουν καλύτερα. Αυτή όμως η «στενότερη γνωριμία» επιφυλάσσει καμμία φορά, εκπλήξεις κάθε άλλου παρό ευνόριστος.

Συμβαίνει να αντίληφθώ τότε ξαφνικά η κοπέλλα, ότι ο άντρας, που νομίζει, ότι αντιπροσωπεύει το ιδανικό της, απέχει στην πραγματικότητα πολύ από την εικόνα, που έχει δημιουργήσει γι' αυτόν με τη φαντασία της.

Τον νομίζει γενναίοδωρο και τον βοίσει φιλάργυρο, τον φανταζόταν ήρεμο και τον ανακαλύπτει θυμώδη και γενικότωνα αναγνωρίζει σ' αυτόν έναν τύπο άντρός, που δεν είναι καθόλου εκείνος, που θα έπιθυμούσε για σύζυγο.

Άσφαλώς δεν αποκλείεται να συμβεί και το αντίθετο, να είναι δηλαδή ο άντρας εκείνος, που θα αντίληφθώ ξαφνικά, ότι η μνηστή του δεν αντιπροσωπεύει πραγματικά, όπως είχε φαντασθώ, τον ιδανικό τύπο της γυναίκας, στην οποία θα ήθελε να προσφέρει όλα του τη θέσι της συζύγου.

Όταν οι δύο νέοι είναι έρωτευμένοι, δε βρίσκουν το καιρό να ανακαλύψουν τις διαφορές, που υπάρχουν μεταξύ τους, και το ίδιο φυσικά συμβαίνει και σε περιπτώσεις αρραβωνίων που σε κέσσει, όπου οι δύο μνηστές, οι ηταιν πούν έντελως άγνωστοι μεταξύ τους. Μά ο αρραβώνας, τισο για τους πρώτους, όσο και για τους δεύτερους, δημιουργώντας πολλές ενδοιαίες έπαφες, αποκάλυπτει σιγά-σιγά όλες τις πιθανές διαφορές. Βέβαια, όταν πρόκειται για μικρές διαφορές, δεν πρέπει καν να γίνεται λόγος, γιατί είναι σχεδόν αδύνατο να βρεθούν δύο άτομα με έντελως όμοιες προτιμήσεις και νοοτροπίες. Αν όμως συμβαίνουν να είναι οι διαφορές αυτές τόσες και τέτοιες, ώστε να μπορούν να θεωρηθούν ως πραγματική «ασυμφωνία χαρακτηρισμών», τότε άσφαλώς οι δύο άταίριαστοι μνηστευμένοι είναι προτιμότερο να πούν «αντίο», όσο είναι ακόμη καιρός. Γιατί, χωρίς άλλο, αυτό το «αντίο» θα είναι πιο οδυνηρό, αν θα αναγκαστούν να το πούν μετά το γάμο.

Μία άλλη άρεκτα σοβαρή αίτια διαλύσεως αρραβώνα, είναι η παθολογική ζήλεια εκ μέρους εκείνου ή εκείνης, η ζήλεια εκείνη, που υπερβαίνει τα όρια του κανονικού για να μεταβληθώ σε ασθένεια και για να μεταβληθώ σε τραγωδία. Ένας υπερβολικά σε ζήλεια μνηστήρας γίνεται άκοιμη πιδ αντίποροα ζήλειαος σάιγος, αλλά και η ζήλεια της μνηστής, όταν είναι παθολογική, γίνεται χειρότερη μετά το γάμο.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΑΙΤΙΕΣ

Η ιστορία, που θα σας διηγηθώμε παρουσιάζει μια ιστορία πιδ συνεχες και χαρακτηριστικες περιπτώσεις διαλύσεως αρραβώνων από «εξωτερικές αιτίες». Καί λέγοντας «εξωτερικές αιτίες», εννοώμε τις αιτίες εκείνες, που δεν έχουν την πηγή τους σε διαφορές και διαφορές μεταξύ τών αρραβωνιασμένων, αλλά στη μεσολαβήσι κάποιου «εξωτερικού προσώπου».

Η Καίτη και ο Κώστας, οι δύο πρωταγωνιστές της ιστορίας μας, δεν είναι πρόσωπα φανταστικά, μόνο που, για εύνοήσεως λόγους, έχουμε αλλάξει τα όνόματά τους.

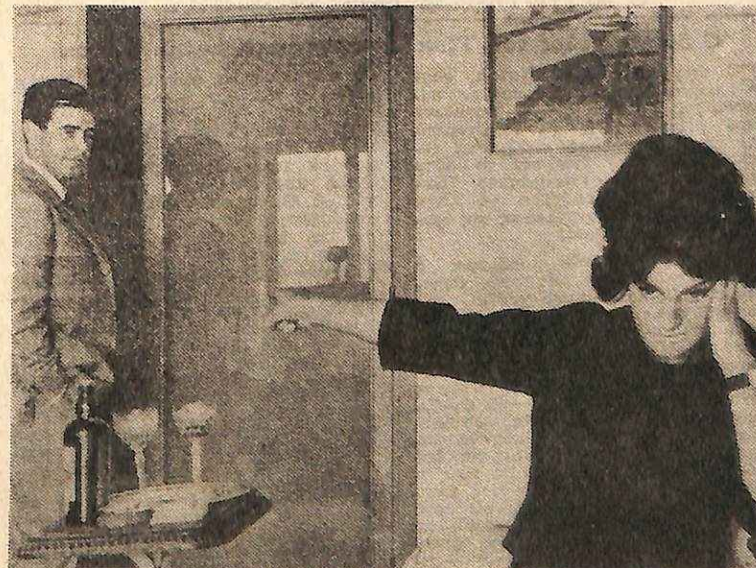
Η Καίτη είναι μία χαριτωμένη και έξοχη κοπέλλα, όρανή από γονείς, που εργάζεται ως ι-διαίτερα-δακτυλογράφος στο γραφείο του διευθυντού μιας μεγάλης εταιρείας.

Η θέσι της αυτή της δίνει την ευκαιρία να έρχεται σε έπαφή με πολλά πρόσωπα της καλής κοινωνίας.

Άναμεσα σ' αυτούς γνώρισε, πούν από μερικούς μήνες, τον Κώστα, ένα νεαρό, αλλά ήδη γνωστό της ομορφος και καλής κοπέλλας της ομορφης και καλής κοπέλλας λικουνουν όπως το χιόνι κάτω από τον ήλιο.

Τώρα δεν της μένει παρά να κλείνει πάνω στην αφέλεια της και να προσπαθήσει να επωφεληθώ από το σκληρό μάθημα, που δέχτηκε χωρίς να έχ κάνει κανένα κόπο.

Μά η «εξωτερική αίτια» της διαλύσεως ενός αρραβώνος, μπορεί να έρθει κι' από άλλη κατεύθυνση. Είναι δυνατόν, δηλαδή, ένας άλλος ή μία άλλη να εισχωρήσει στην ιστορία.

Σοβαρή αίτια διαλύσεως ενός αρραβώνα είναι η παθολογική ζήλεια...

Συμβαίνει ν' αντίληφθώ η κοπέλλα ότι δεν είναι διόλου εκείνος που επιθυμώ για σύζυγο...

ήση άναμεσα στο αρραβωνιασμένο ζευγάρι, ένας καινούργιος έρωτας, που θα παρσώση τον ένα από τους δυο μακριά απ' αυτόν το δεσμό, κινώντας τον να λησμονήσει, όσους υποσχέσεις, όνειρα και σχέδια.

ΓΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Μά, από τη στιγμή, που ένας αρραβώνας θα διαλυθώ και όποιος-δήποτε κι' άν είναι η αίτια αυτής της διαλύσεως, εκτός από την όδυνηση άισθηματική κρίσι, που είναι φυσικό να προκαλέσει στον ένα τουλάχιστον από τους δυο πρώην αρραβωνιασμένους, άφίνει πίσω του και όρισμένα μικρά προβλήματα, που πρέπει όποσδήποτε να λυθώ. Πρόκειται για τα δώρα και τα γράμματα, που έχουν ανταλλάξει οι δύο νέοι κατά τη διάρκεια του αρραβώνων τους!

Εί- ναι έννοη, ότι τόσο εκείνος, όσο και εκείνη, θα πρέπει να επιστρέψουν τα πιδ χαρακτηριστικά δώρα (βέρος και δακτυλίδια άραα-βώνα), όπως έπίσης και τα πιδ άκριβά, εκείνα δηλαδή, που δεν είναι δυνατόν να εφάρδων μια άλλη ένδειξη φιλίας, αλλά είναι άναρκό, ότι έγιναν «έξ αιτίας της ύποσχέσεως γάμου».

Μπορούν, αντίθετα, να μην επιστραφών πράγματα μικράς άξίας, που θα μπορούσαν θαυμάσια να είναι δώρα άπλης φιλίας.

Έξ ίσου, όμως, ενδιαφέρουσα, αλλά κάπως διαφιλονικημένη, είναι η αντιμετώπιση της επιστροφής των γραμμάτων. Μερικοί υποστηρίζουν, ότι ο τώος μνηστήρας ή η τώος μνηστής έχει το δικαίωμα να κρατήσει τα γράμματα, τα όποια «νομικά» άνηκουν στην παρικήτη. Μά, από «ήθικης άποψης», το πούγνια δε μπορεί να είναι έτσι.

Το σωστό είναι, αντίθετα, να επιστραφών και τα γράμματα, εφ' όσον ο άποστολέας θα το ζητήσει. Άλλωστε, ποιά άξία μπορεί να έχουν πιά τα γράμματα, οι νεκρές αυτές άναμνήσεις ενός δεσμού, που δεν ύπάσχει πιά, και όνειρων που έχουν σβήσει για πάντα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Όταν φτάνη η ημέρα του γάμου.

ΗΤΑΝΕ μία απερίγραπτη ευτυχία το γράμμα του αγαπημένου της. Αφού τώπωνε στα χέρια της, το κρατούσε πολλή ώρα, ποτό τ' άνοιξη. Ένοιωσε μία απερίγραπτη δειλία, ένα υπεράνθρωπο αισθηματικό τράβ, όταν βρισκόταν, έστω και διανοητικά, αντιμετώπιζε με τον άντρα αυτόν, που ενσάρκωνε όλα τα απελπισμένα όνειρα της στερούμενης κοριτσιότικης ζωής της.

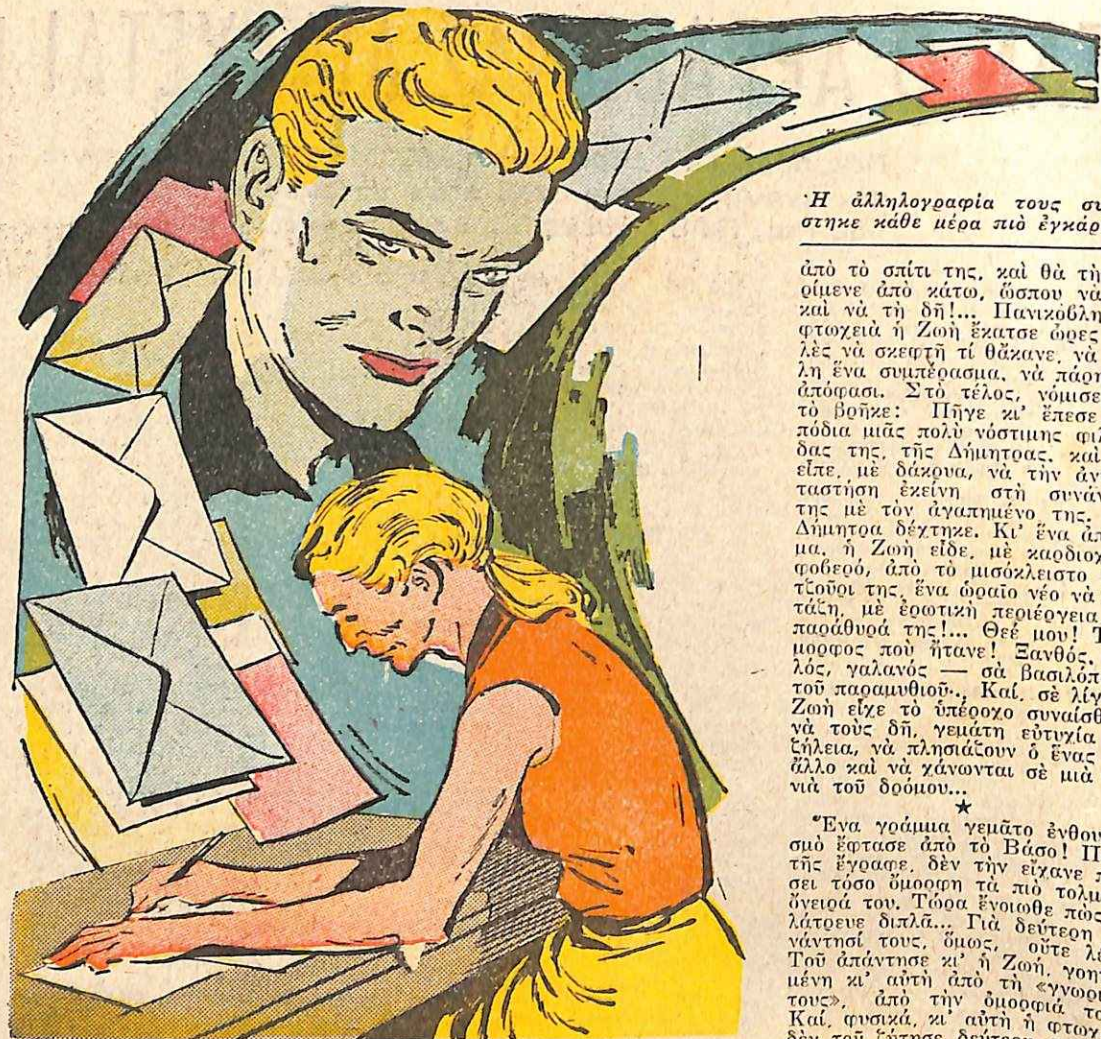
Τότερα έκλεινε τα μάτια της και φιλούσε ήδονικά στο φάκελλο το όνομά της, γραμμένο με το χέρι του. Και, στο τέλος, άνοιγε το γράμμα. Ρουφούσε, σα θείο δωρο, την αγάπη του, τη λατρεία του, που ξεγελούσε τις ζεστές γραμμές του. Τότερα άψωσος καθότανε να του απαντήσει... Πώς έπρεπε η πένα πάνω στο άσπυρο χαρτί, φλογίζοντας με λόγια παρόμοια αγάπης, με εκφράσεις, που ούτ' εκείνη καταλάβαινε, ότι έβγαζαν απ' την ψυχή της... Φιλούσε ύστερα το χαρτί στη μεριά της υπογραφής — εκεί τούγραφε να πληρώσει κι αυτός τα χερίλα του, για να ένοθωνε φανταστικά με τα δικά της... — και τώκλεινε το γράμμα σ' ένα μυρομένο φάκελλο, για να του το στείλει. Κι' εκείνος πάλι της απαντούσε άψωσος, για να πάει τη δική της γοήτωση απάντησι...

Αυτό βαστούσε καιρό. Από τότε που η φτωχιά η Ζωή είχε νοιώσει τα πρώτα δειλά φτερουγίσματα του έρωτα, μέσ' στη διψασμένη της καρδιά. Από μικρή, είχε συνθησίου να ζή με διαταγή, από περιθώριο της ζωής, σαν απόκληρη. Γιατί ήταν άσχημη! Φοβερό άσχημη...

Είχε πέσει ούρανοκατέβητος στη ζωή της ο άντρας. Η άσχημη κοπέλλα είδε μία μέρα την επάλειψή του σε μία γυναιά κάποιος έφημερίδας: «Νέος, με ευγενικά αισθήματα, ζητάει αλληλογραφία με νέες, κι' αυτές ευγενικές. Σκοπός η γνωριμία, ο φιλικός σύνδεσμος, η και η αισθηματική εξέλιξη». Της Ζωής τις φάνηκε πως αυτή η επάλειψη είχε γίνει αποκλειστικά γι' αυτή την ίδια! Χωρίς κανένα διαταγή, έφαισε άψωσος και τούγραψε. Συγκρατημένα στην άρχη, χωρίς μεγάλα ξεσπάσματα και μεγάλα ενθουσιαστικά. Άφηνε σ' εκείνον την προτοβουλία να σπάσει ανάμεσα τους τον πάγο. Κι' εκείνος τον έβαλε να άψωσος από το ποτό δικό του νοήματα! Τι φλόγα ήταν εκείνη! Τι ευγενικά αισθήματα! Ο άγνωστος της έφημερίδας — Βάσος, της υπογράφουσε — έγραψε στην άγνωστη, πολλές ποδοθυμολογίες, ποσότη απ' όλες, ν' απαντήσει στην επάλειψή του, πούνη νίγει σ' όλο το ανώνυμο γυναικείο σήμαν, ότι η προθυμία της τον είχε σκλαβώσει... Της έταψαν να του γράψει συχνά, ν' αφήνει την καρδιά της έλεύθερη να ξεγελήσει στο γράμμα. Κι' εκείνη η κομμενοήλα, άλλο που δεν ήθελε. Η χαροδιά της έγινε νοήματα και ταχυδρομήθηκε στη διεύθυνσή του!

Η αλληλογραφία τους συνεχίστηκε γάθε μέρα από θετική, από έγκάρδια. Σε γάθε γράμμα τους, η Ζωή κι' ο Βάσος άναγαν κι' απ' ένα γυναικείο βήμα, ο ένας στην καρδιά της άλλου... Δεν γούβανε τίποτα ο ένας από τον άλλο... Τίποτα, εκτός από τα ίδια τους τα ποδοσώπα. Γιατί, τόσο γαυόδ τόσο, η Ζωή κι' ο Βάσος είχαν μελνει τελείως άγνωστοι μεταξύ τους...

...Και νά μία μέρα, που ο Βά-

Δυο άγνωστοι

σος της ζήτησε να τη δει!... Κι' όχι με μία λεξούλα, με μία γραμμή, με' μ' ολόκληρο γράμμα — το πιο θετικό απ' όλα όσα της είχε γράψει ως τώρα!... Αυτή τη φορά, η Ζωή δεν του απάντησε άψωσος... Γιατί, χωρίς άλλο, ο Βάσος, αν την έβλεπε, απογοητευμένος από την έλευση της εμφάνι-

σι, δεν ήταν δυνατό να συνεχίσει την ερωτική του ιστορία μαζί της...

Δεν του απάντησε, λοιπόν. Σε λίγες μέρες, έφαισε καινούριο δικό του γράμμα, πιο θετικό, πιο πιστευτικό... Αυτή τη φορά, ο Βάσος ήταν πιο απαιτητικός. Της έγραψε, ότι θα περνούσε ο ίδιος

Ο ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ!

Ο διπλός ρόλος του Τζακ Γκριφίθς στο χωριό 'Ηστον

ΤΟ άγγλικό χωριό 'Ηστον, στην κομητεία του Σροποκίρ, παρουσιάζει μία ιδιαιτερία μοναδική στον κόσμο: Ότι τα αστυνομικά και τα ποινικολογικά καθήκοντα εκτελούνται από ένα και το αυτό πρόσωπο — τον αιδεσιμώτατο Τζακ Γκριφίθς, που συμβαίνει να είναι συγχρόνως και άρχιφυλάκας της θρετανικής αστυνομίας!

Ηλικίας 59 ετών σήμερα ο Τζακ Γκριφίθς άνηκε στην αστυνομία εδώ και είκοσι χρόνια, ενώ το χρίσμα του Ιερωμόνου το πήρε πολύ πιο πρόσφατα, στη Μαλαισία, όταν η ανάγκη το έφερε να γίνει στρατιωτικός Ιερέας, αφού υποβλήθηκε προηγουμένως στη σχετική κατήχησι, μιας μονάδας του άγγλικού πυροβολικού. Κανείς, ωστόσο, δεν έδειξε με ακρίβεια πως τα καταφέρει να διατηρήσει και τις δύο αυτές ασυμβίβαστες μεταξύ τους Ιδιότητες, όταν, επιστρέφοντας έπειτα από μακροχρόνια άπουσία στο χωριό του, το 'Ηστον, ανέλαβε στο χρέος του έφημερος και του φρουρού της τάξεως άγνωστων!

Φυσικά, αν κάποιος από τους χωρικούς του 'Ηστον πρ έπεδωκε

θα μπορούσε να εξαναγκάσει η τον κλήρο ή την αστυνομία να τον απομακρύνουν από τις τάξεις τους. Αυτό, όμως, κανείς δεν πρόκειται να το κάνει, γιατί ο Γκριφίθς, που τα καταφέρει θαυμαστικά στη διπλή άποστολή του, είναι άσχημα τόσο σε όλους και θεωρείται αναντικατάστατος τόσο σαν έφημερος όσο και σαν αστυνομικός.

Συνάχ, η διπλή αυτή άποστολή του τον υποχρεώνει ν' αλλάξει την αστυνομική στολή με το ράσο άρκετές φορές κατά την διάρκεια της ημέρας. Έτσι μπορεί να τον δει κανείς στις 9 το πρωί να κόβει πρόστιμο σ' έναν αυτοκινητιστή, παραβάτη των τροχαίων διατάξεων, και στις 10 να φοράει έλαστι, κά το ράσο, για να ελλογηση το γάμο ενός νέου ζευγαριού. Η άλλαγή αυτή άμειψεως γίνεται και σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο του μοναδικού σχολείου του 'Ηστον, όπου ο αιδεσιμώτατος Γκριφίθς, αφού διδάξει με το ράσο του, θρησκευτικά στους μικρούς μαθητές άπουσεται και έπαινεμνίζεται με την στολή του άστυφυλάκα, για να τους διδάξει τους βασικούς κανόνες της δικής κυκλοφορίας!

Η Δήμητρα κι' ο Άλέκος παντρεύτηκαν. Η Ζωή κι' ο Βάσος εξακολουθούσαν να αλληλογραφούν, γεμάτοι πάθος! Ποτέ όμως δε ζήτησαν πιά να γνωριστούν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρομέρο παραδίδεται στους Ισπανούς και πετυχαίνει να ελευθερωθεί την Τάν Κιού. Ο άδελφός της, τότε, ο Χάνγκ Τού είδοποιεί την Τερεζίτα για τον κίνδυνο, που διατρέχει να τουφεκιστεί ο άγαπημένος της κι' εκείνη ζητάει από τον πατέρα της να τον σώσει. Ο 'μαγιόρ' του Άλκάθαρ καταφέρει να δώσει χάρις στο Ρομέρο και μαζί με την κόρη του και το 'γαμπρό' του, φεύγουν από τη Μαυιλία. Ο Χάνγκ — Του άπελπισμένος πηγαίνει εκεί που τουφεκίζουν τους άρχηγούς της επανάστασης και πεθαίνει μαζί τους, ενώ η Τάν Κιού σωρίζεται άναίσθητη πάνω στο ματωμένο σώμα του άδελφού της. Την ένασφισκου με τη συντροφιά των Σέν Κιού, της, του Πράμ Λι και του Σέν Κιού, που έχουν μάθει ότι ο Ρομέρο, η Τερεζίτα και ο πατέρας πνήγκαν κατά το ναυάγιο, του καρδιού τους...

13ον Έπειτα ο Σέν Κιού ξανάπει 'έπειτ' από μικρή σιωπή: — Κάθε φορά που την άκούω να προσέρχεται αυτά τα λόγια, το αίμα μου παγώνει στις φλέβες μου. Μου φαίνεται πως βλέπω άκμα το γενναίο αυτό άντρα να ρίχνεται μπρος στα τουφέκια, σφίγγοντας πάνω του το χαριτωμένο Λουλούδι των Μαργαριταριών...

Μία άπελπιστική, σπαρακτική κραυγή τον έκανε να διακόψει τα λόγια του. Ο Μαλαίος κι' ο Σέν Κιού έτρεξαν άψωσος κι' άνοιγαν την πόρτα, μπήκαν στην διπλανή κάμαρα. Σ' ένα μικρό κρεβάτι με μεταξωτές γαλάζιες κουβέρτες καθόταν μία νέα, λευκή σαν το κρίνο, με μαύρα μάτια που δεν σκίαζαν μακριά τσίνορα. Τυλίγμενη μ' ένα φορδύ ρολό πενιούρα, με ξέπλεκα μαλλιά, που έπεφταν πάνω στους ώραίους ώμους της, έδεινε την έντύπωση απ' τ' αλλοιωμένα της χαρακτηριστικά, πως ζούσε μέσα σ' έναν άπερίγραπτο τρόμο. Το βλέμμα της ήταν άκίνητο και οι κόρες των ματιών της διεσταλμένες.

Ο Κινέζος κι' ο Μαλαίος έτρεξαν κοντά της φωνάζοντας: — Κυρία!... Τάν Κιού!... Η νέα δε φάνηκε να τους άκουσε. Τα μάτια της δεν κινήθηκαν. Λες κι' άνέτειλε μακριά ένα φοβερό θέαμα. Ο Σέν Κιού την έπρωξε ανάλαφρα και της έπαι:

— Τι έχεις, Τάν Κιού;... Γιατί αυτό το στυλαμένο βλέμμα;... Τι φοβάσαι;... Είμαστε κοντά σου. Η νέα έσκυψε λίγο προς τα έμπρος σά νάδενε ν' άκουση μακρινούς κρότους κι' άρπάζοντας τον Κινέζο απ' το μπράτσο, ψιθύρισε με φωνή, που έτρεμε:

— Τι τρομερό, τί φορικό όνειρο!... Φανόταν πως είχε συνέλθει,άλλ' αυτό βάσταζε μόνο μία στιγμή. Το βλέμμα της χάθηκε ξανά και περιπλανήθηκε στο κενό και το πρόσωπό της έαναπνε την τρομαγμένη του έκφρασι:

— Άκουσε!... φώναζε δυνατά. Άκούς;... Η θάλασσα βογγάει γύρω απ' την κανονισφόρο... Κιτάξτε: Πότε το καράβι άναβάνει πάνω στην κορφή των φουσκωμένων κυμάτων, πότε κατεβαίνει μέσα στην άβυσσο, πού θέλει να το καταπιεί!... Το βλέπω!... Το βλέπω!... Νά η πλώρη που αντίστέπει στα όρημικά κύματα... Βλέπω και τη λευκή γυναίκα! Είν' εκεί στη γέφυρα στην άγκαλιά του πατέρα της... Κιτάξτε, το καράβι πως πάει κι' έρχεται! Ο ούρανός είναι μαύρος άπως η νύχτα... ο κεραυνός βροντίζει... ο άνεμος ούρλιάζει... Πού πηγαίνουν;

Φανόταν πως είχε συνέλθει,άλλ' αυτό βάσταζε μόνο μία στιγμή. Το βλέμμα της χάθηκε ξανά και περιπλανήθηκε στο κενό και το πρόσωπό της έαναπνε την τρομαγμένη του έκφρασι:

— Άκουσε!... φώναζε δυνατά. Άκούς;... Η θάλασσα βογγάει γύρω απ' την κανονισφόρο... Κιτάξτε: Πότε το καράβι άναβάνει πάνω στην κορφή των φουσκωμένων κυμάτων, πότε κατεβαίνει μέσα στην άβυσσο, πού θέλει να το καταπιεί!... Το βλέπω!... Το βλέπω!... Νά η πλώρη που αντίστέπει στα όρημικά κύματα... Βλέπω και τη λευκή γυναίκα! Είν' εκεί στη γέφυρα στην άγκαλιά του πατέρα της... Κιτάξτε, το καράβι πως πάει κι' έρχεται! Ο ούρανός είναι μαύρος άπως η νύχτα... ο κεραυνός βροντίζει... ο άνεμος ούρλιάζει... Πού πηγαίνουν;

— Δέ μπορώ να καταλάβω γιατί δε θέλεις να σε φωτογραφίσω!

ΤΟ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ"

Το άστρο της λευκής γυναίκας δε λάμπει πιά, έσθωφ κι' αυτό σαν το άστρο της κόρης απ' τη χώρα του ήλιου... Πού πάνε;... Η θύλα τους παίζει στα χείλια της κι' εκεί κάτω, σαν τρομεροί γίγαντες, ορθώνονται οι σκόπελοι... Όχι! Όχι! Μην τοσβάτε προς τα εκεί... Φρίκη!... Χάθηκαν... Η θάλασσα τους σάρωσε όλους... Δέ βλέπω τίποτα πιά... κι' ο Χάνγκ Τού είναι νεκρός και δε θα σας σώσει πιά!...

Η νέα έβγαλε μία τρομερή κραυγή και ξανάπεσε στο κρεβάτι της, κρύβοντας το πρόσωπό της στα χείλια της. Έκλαιγε με λυγμούς. Το στήθος της άνασχωτόταν γρήγορα. Ο Κινέζος κι' ο Πράμ Λι κυττάχτηκαν κατατρομαγμένοι χωρίς να προφέρουν λέξη. Έπειτα ο Σέν Κιού έπαι:

— Πρέπει να φωνάξουμε το γιατρό. Φοβάμαι πολύ για την Τάν Κιού. Παραλήρημα, άπάντησε ο Μαλαίος. Άεφανα, η Τάν Κιού άνασχωκόθηκε και πάλι. Έπιασε το μέτωπό της, έριξε πίσω στην πλάτη της τα μακριά μαλλιά της, κι' ύστερα, κυττάζοντας με θλίψη το Μαλαίο, ψιθύρισε με σπασμένη φωνή:

— Παραλήρημα;... Όχι, φίλοι μου, ένα φοβερό όνειρο. Τον έσυνείδα μέσα στην τρικυμία, πάνω στη γέφυρα του καρδιού που τον πήγαινε στο Τερνάτε... Ήταν όρθος κυττάζοντας περφόνα τη θάλασσα που μούγκριζε κάτω απ'...

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Δέ μπορώ να καταλάβω γιατί δε θέλεις να σε φωτογραφίσω!

τά πόδια του... Είδα και τη λευκή γυναίκα... την Τερεζίτα... αυτή που μου τον έκλεψε... Μέσα στις άστραπές και τους κεραυνούς, είδα το καράβι να φεύγει και να χάνεται... μέσα στη σκοτεινή νύχτα... Έπειτα δεν είδα τίποτα πιά... Τρέμω... Δεν ξέρω τί απέγινε... Α! Ο Ρομέρο μου τότε μία μέρα στο στρατόπεδο του Σαλιτράν: Σκορπάει τη δυστυχία γύρω του... Άλλοίμονο! Η φτωχή Τάν Κιού δε λησμόνησε ποτέ τα λόγια του... Πόση δυστυχία! Ο Ρομέρο δεν είχε γελαστή: Ήταν ο μοιραίος άνδρωπος για μένα και τον άδελφό μου!...

Ένας λυγμός έπνιξε την Τάν Κιού και τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα. — Σώπα, κυρία μου, είπε ο Σέν Κιού. Για ποιά λόγο ν' άναπνέεις αυτές τις θλιβερές άναμνήσεις; Για ποιά λόγο να θυμάσαι δέ! αυτά που σου ξεσχίζουν την καρδιά;...

— Ω! το τρομερό, το φορικό όνειρο!... ξανάπει η Τάν Κιού τρομαγμένη. — Δεν πρέπει να πιστεύεις τα όνειρα, Τάν Κιού. — Η Τάν Κιού πίστευε και σ' άστρα και δε γελάστηκε... Έβλεπα κάθε βράδυ το άστρο της λευκής γυναίκας ν' άνατέλλει λαμπρό, ενώ το δικό μου όλο και χλωμάνει... Έκείνη τη μοιραία νύχτα, το άστρο της έλαμπε στον ούρανό, ενώ το άστρο του Λουλουδιού των Μαργαριταριών χανόταν μέσα στη θάλασσα. Μπόρεσες και είδες, Σέν Κιού, πως ο οίανός δεν ήταν άπατηλος. Έκείνη τη νύχτα τους έκασα και τους δύο: έκείνον και τον Χάνγκ!... Γιατί οι Ισπανικές σφαίρες να μη με σκοτώσουν;... Θα είχα πεθάνει ευτυχισμένη πάνω στο στήθος του άδελφού μου και η ψυχή μου θα βρισκόταν τώρα στις όχθες του Κίτρινου ποταμού...

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

— Σώπα, Τάν Κιού, ίκέτευσε ο Σέν Κιού, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση. Δάδε μακριά σου τις πένητες αυτές άναμνήσεις. Η Τάν Κιού ξαναθυβίστηκε στη

σιωπή της. Άπόμεινε άκίνητη για λίγο και ύστερα ρώτησε μ' αλλοιωμένη φωνή: — Η θάλασσα είναι πού μουγκρίζει; — Όχι, Τάν Κιού, ο κόλπος είναι άκύμαντος σαν καθρέφτης. — Μου φάνηκε πως άκουσα τα κύματα να σπάνε πάνω στους βράχους. — Όχι, Τάν Κιού, νά, κύτταξε και μόνη σου, αν θέλεις. — Ο Μαλαίος τσάδισε το γαλάζιο μεταξωτό μπεντί απ' το παράθυρο. Ένα κύμα κόκκινου φωτός, που έμοιαζε με αίμα, πλημμύρισε το δωμάτιο κι' ένας όρσος θάλασσινός άέρας φούσκωσε όλων τα στήθη.

Η Τάν Κιού άνασχωκόθηκε σιγά κι' έπειτα φάεθηκε να γλιστρήσει χάμου. Ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι έτρεξαν κοντά της για να τη σηκώσουν, άλλ' η νέα τους έσπρωξε και τους έπαι με ήρεμη φωνή: — Η Τάν Κιού πολέμησε με τους επαναστάτες πλάι στο γενναίο και περφόνα άδελφό της, τον Χάνγκ Τού!... Η Τάν Κιού δεν είναι πιά παιδί!...

Συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της, διέσχισε το μικρό δωμάτιο σταθερά, χωρίς να κλονιστή και πήγε και καθόσε κοντά στο παράθυρο σε μία καρέκλα από μπαμπού. Άκούμπησε το χλωμό της πρόσωπο πάνω στο χέρι της κι' άρχισε να κυττάζει άσηχημένα το μεγάλο κόλπο της Μαυιλίας, που τον αύλάκωναν καρδιά και βάρκες, ενώ ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι αντάλλαζαν ένα θλιμμένο βλέμμα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ «ΝΕΡΕΝΙΟΥ ΚΡΙΝΟΥ» Άφου για πολλή ώρα βυθίστηκε στους στοχασμούς της, η Τάν Κιού άνασχωκόθηκε και πιδόντας με νευρικότητα το χέρι του Κινέζου, τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον στα μάτια: — Ήταν νεκρός, δεν είν' έτσι; — Ποιάς; ρώτησε έκπληκτος ο Σέν Κιού. — Ο άδελφός μου. — Ναι, Τάν Κιού, με τρεις σφαίρες στο στήθος!... — Θέλω να τα μάθω όλα. — Θα ξαναόνοια την πληγή που έκανε να ματώσει η καρδιά σου. — Η Τάν Κιού έγκαστερεί πιά, άπάντησε η νέα κι' ένα μεγαλογικό χαμόγελο θέλω να τα μάθω όλα, όλα όσα έγιναν έπειτ' απ' τη μοιραία εκείνη νύχτα. Πότες μέρες πέρασαν από τότε που σκότωσαν τον άδελφό μου; Δέ θυμάμαι πιά τίποτα, τίποτα... Πασακολούθησε αυτή τη φορική σκηνή, δεν είν' έτσι. Σέν Κιού. — Ναι, Τάν Κιού, άπάντησε ο Κινέζος. Λίγες μέρες πριν είχα γυρίσει απ' την Καβίτε, όπου είχα καταφύγει, ύστερ' απ' την ήττα του Σαλιτράν, όπου χαρίστηκα από σένα, τον Ρομέρο και τον Χάνγκ. Όταν άρχισε η επίθεση έναντίον του φρουρίου, κατάφερα, μέσα στη γενική άνασάτασι, να ξεφύγω με τον Χόνγκ, τον άρχι-

γδ των μυστικών οργανώσεων, που των γνωρίζεις καλά. Αφού διασχίσαμε τις Ισπανικές γραμμές, φτάσαμε στη Μανίλλα όπου πληροφορήσαμε την επιτροπή των μυστικών οργανώσεων για τις ήττες μας. Έδώ μονάχα, στο Μπινόντο, μάθαμε την πτώση της Μαλαμπόμ και την καταστροφή των ομάδων που διοικούσαν ο αδελφός σου κι ο Ρομέρο Ρουϊθ, αλλά δε μπορούσαμε να μάθουμε τι είχατε απογίνει εσύ κι' εκείνοι.

»Σας γυρέψαμε παντού, πολλών καιρό, νομίζοντας πως είχατε κρυφτεί στην Τσιουντάντ ή στα προάστια. Μάταια όμως. Κι' αυτές άκομη οι μυστικές οργανώσεις δεν ήξεραν πού βρίσκασστε.

»Όταν, κάποιο βράδυ, μάθαμε πως την άλλη μέρα, την αυγή, θα τουφέκιζαν τους άρχηγούς της επαναστάσεως που είχαν συλλάβει στην Καδίτε και στη Νοβελίτα, ο Χόνγκ κι' εγώ, οδηγούμενοι δεν ξέρω από ποιά προαίσθηση, κατευθυνθήκαμε προς το προάστιο του Τόντο για να πασκακλουθήσουμε τις εκτελέσεις. Τρέμαμε μηπως σάς δούμε ανάμεσα στους αιχμαλώτους. Είχαμε συγκεντρώσει μερικά μέλη του «Νερένιου Κρίνου», ανθρώπους αποφασιστικούς και θαρραλέους, άφοσιωμένους στον Χόνγκ, για να επιχειρήσουμε, αν ήταν δυνατό, να σάς αποπιάσουμε απ' το θάνατο.

»Ήσυχτοι στην άρχη γιατί δε σάς βλέπαμε ανάμεσα σ' αυτούς τους δυστυχισμένους, ακούσαμε, ξαφνικά, μια βροντερή φωνή που την άναγνωρίσαμε άμεσα. Ο Χόνγκ, ο ήρωϊκός αδελφός σου, είχε διασπάσει τη γραμμή των στρατιωτών, και πήγε μπρος απ' τους κατάδικους. Ήταν ώραιος, περήφανος, ήταν τομερός, όπως ο θεός του πολέμου. Σ' έσφιγγε στην αγκαλιά του και το πρόσωπό του, απ' τη συγκίνηση που τον εχε πιάσει, ήταν αγνώριστο. Μόλις πρόφερε τα περήφανα λόγια, που τόσες φορές τα επανέλαδες στο παραλήρημά σου, οι πυροβολισμοί δόνησαν τον άέρα. Ένα δευτερόλεπτο αν άργούσαν, ίσως να ζούσε άκόμη. Άλλοίμονο, ή μοίρα δεν το θέλησε!

»Ο Κινέζος ήρωας έπεσε μαζί με τους άρχηγούς της επαναστάσεως. Τρεις σφαίρες τούπησαν το στήθος του. Σέ παρέσυρε στην πτώση του και τα συσπασμένα χέρια του σ' έσφιγγαν πάντα πάνω του. Τι συνέβη μετά;... Δε θα μπορούσα να το πω με βεβαιότητα. Μου είπαν πως ο Χόνγκ κι' εγώ πέσαμε πάνω του σαν τρέλ, εγώ πέσαμε πάνω του από εκεί. Έλοι και σέ τραβήξαμε από εκεί. Ένώ οι φίλοι μας του «Κερένιου Κρίνου», ύποστηρίζονενοι απ' τον πληθυσμό, έμποδίζαν τους στρατιώτες να μ' άρνηθούν.

»Ο Χόνγκ σέ μετέφερε στο σπίτι του, γιατί θα ήταν τρέλλα να διασχίσουμε εκείνη τη στιγμή το προάστιο του Μπινόντο. Έξετάσαμε την πληγή σου. Μία σφαίρα είχε τρυπήσει το στήθος σου, λίγο πιο ψηλά απ' την καρδιά και σ' έκανε να χάσεις πάρα πολύ αίμα. Εύτυχως όμως κανένα όργανο δεν είχε πάθει τίποτα. Ήταν, ωστόσο, μία πληγή πολύ σοβαρή που θα μπορούσε να φέρη το θάνατο.

»Δέκα ολόκληρες μέρες, υποφέροντας από ένα τρομερό παραλήρημα, πάλεψες ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Έπειτα, χάρις στις φροντίδες ενός συμπατριώτη μας γιατρού ή κατόχασί σου άρχισε να καλλιεργεί... Τότε, βλέποντας πως οι Ισπανοί τριγύριζαν στους γειτονικούς δρόμους, όπου ήταν το σπίτι του φίλου μας, που ήταν το σπίτι του φίλου μας, επωφεληθήκαμε από μία σκοτεινή νύχτα και σέ μεταφέραμε εδώ.

Πάνε είκοσι μέρες που άναπαύεσαι στο κρεβάτι σου και είμαστε πάρα πολύ εύτυχιμένοι που σε βλέπουμε πιά καλά.

»Η Τάν Κιού τον άκουσε σιωπηλή και με πολλή προσοχή. Έτεινε το δεξί της χέρι στον Σέν Κιού και το άριστέρό της στον Πράμ Λι και ψιθύρισε:

— Σας ευχαριστώ πολύ, φίλοι μου.

»Έπειτα ρώτησε με πνιγμένο λυγμό:

— Και το πτώμα του Χόνγκ; — Άναπαύεται στην πατρίδα σου, στις άχθες του Κίρινου ποταμού. Ή επιτροπή των μυστικών οργανώσεων το μετέφερε στην πατρίδα του, εκεί που κοιμούνται οι πρόγονοί του.

— Δυστυχισμένο μου αδελφέ! Ή Τάν Κιού θα σέ ξαναδθ σε λίγο. Δε θ' άργήσει να ξαναγυρίση στην άχθη του ποταμού, που την είδε να γεννιέται. Είχα πείρα πολλά άτυχήματα στη Μανίλλα και θα την εγκαταλείψω χωρίς πόννο. Ο παγωμένος άνεμος της Μογγολίας ξέσανε τη στήλη πασχολία που μεγάλωνε σε ξένη γη και δε θα ξαναβίση πιά ποτέ!...

Μία κρίσι ξαφνική, που έκανε την Τάν Κιού να τρέψη δέκαφε τα λόγια της. Τα ώραια της μάτια πλημμύρισαν δάκρυα. Ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι την πλησίασαν και της είπαν σιγανά:

— Σκοτώνεις έτσι τον εαυτό σου, κυρία μας.

— Αφήστε με να κλάψω, φίλοι μου. Για ποιο λόγο να μην κλάψω; Τα δάκρυα καταπνούν τον πόνο μου.

— Έπειτ' από μία λυπητερή σιωπή, ο Σέν Κιού είπε παρακαλώντας:

— Είν' άργά, πήγαμε ν' άναπαύης.

»Η Τάν Κιού κούνησε το κεφάλι της κι' άπάντησε με παράξενη φωνή:

— Όχι, άκόμη. Πρέπει να το δώ!

— Ποιό να δhs; ρώτησαν μαζί, έκπληκτοι κι' οι δύο, ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι.

— Το άστρο της λευκής γυναικας.

— Τρέλλες, Τάν Κιού, είπε ο Κινέζος.

— Άλλοίμονο! Το ίδιο έλεγε κι' ο Ρομέρο κάθε φορά, που του έδειχνα το άστρο της μνηστής του. Τώρα πιά κατάλαβε πως ή Τάν Κιού δεν είχε γελαστή.

»Η νεαρή Κινέζα σηκώθηκε άπότομα. Άκουμπώντας στο πρεβάζι του παρόδου, με τα χέρια τεντωμένα, κύτταζε έν' άστρο στον ορίζοντα.

— Κύττα το, Σέν Κιού, φώναζε.

— Έπειτα, όπισθοχώρησε λίγα βήματα κάνοντας μία άπελπισμένη χειρονομία, γεμάτη φόβο.

— Πόσο είναι χλωμό απόψε!... ξανάπε με ζωηρή συγκίνηση. Δεν έχει πιά τη λάμψη που είχε άλλοτε... Μεγάλε, Βούδδα!... Τι θα συμβή στη λευκή γυναίκα και στον Ρομέρο!...

— Άραγε το όνειρό θ' αληθεύη;... Σέν Κιού, Πράμ Λι, φοβάμαι, φοβάμαι πολύ!... Ξανόπρεσε στο κάσμά της, κούδοντας το πρόσωπό της στα χέρια της. Ο Κινέζος κι' ο Πράμ Λι ανταλλάξαν ένα βλέμμα. Τρία χτυπήματα στην πόρτα της εισόδου άπέσπασαν την Τάν Κιού απ' τις θλιβερές σκέψεις της.

— Μήπως έρχεται κάποιος να μου επιβεβαιώση τ' όνειρό μου;

ψιθύρισε άνατριχιάζοντας.

Ο Πράμ Λι πήγε ν' άνοιξη, άφου βεβαιώθηκε πως είχε το έγχειριδίό του στη ζώνη του, ενώ ο Σέν Κιού που φοδόναν μήπως ήταν κανένας της άστυνομίας, έτρεξε να κρύψη την Τάν Κιού πίσω απ' τους μπεντονέδες του παρβούρου.

Ο Μαλαίσιος ξαναγύρισε μ' έναν άντρα που ή άψη του ήταν περήφανη. Θα μπορούσε κανείς να τον πάρη στην άρχη για Ευρωπαίο απ' τις μεσημδινές περιόχες. Άλλά τα μάτια του που ήταν λίγο λοξά προδίδαν τη μογγολική καταγωγή του.

Δεν ήταν παραπάνω από τριάντα χρονών και θα μπορούσε να πη κανείς πως ήταν ώραιος άντρας. Με άνάστημα ψηλό, είχε πλατείς ώμους που προδίδαν μιάν εξαιρετική δύναμη. Το δέμα του ήταν έλαφρά μελαγχρόνο και τα μάτια του έλαμπαν από ζωηρότητα. Τα μαλλιά του ήταν μακρὰ κι' έπεφταν έλεύθερα πάνω στους ώμους του.

Το κοστούμι, που φορούσε ήταν μάλλον ευρωπαϊκό παρά κινέζικο. Μονάχα μία μεταωτή μπλούζα, από λευκό ύφασμα, μεταωτό με κίτρινα κεντημένα λουλούδια, σφριγμένη στη μέση με μία φαρδιά ζώνη από κόκκινο μεταωτό ύφασμα, που άφηνε να φαίνονται δύο περιστρόφα, έδειχνε πως ήταν συμπατριώτης της Τάν Κιού και του Σέν Κιού. Ήταν ο Χόνγκ, ένας απ' τους πιο γενναίους άρχηγούς του «Νερένιου Κρίνου».

Λοχαγός του ταρταϊκού ίππικού, είχε πάρει ενεργό μέρος στον πόλεμο εναντίον των Γιαπωνέζων, άλλ' αϊχμαλωτίστηκε στο Πόρτ Άρθούρ, σε μιάν έξοδο της φρουράς, και τον είχαν μεταφέρει στο Ναγκασάκι. Χάρις όμως στην τέλημη του, κατάφερε, έπειτ' από δέκα βέντε μέρες, να το σκάση με μία βάρκα που έφευγε για τις Φιλιππίνες. Άποδιδάστηκε στη Μανίλλα, όπου γνώρισε τον Χόνγκ Τού και την Τάν Κιού.

Απ' την άρχη της άνταρσίας τον ύπέδειξαν ανάμεσα στους άρχηγούς του «Νερένιου Κρίνου» κι' ο Χόνγκ είχε πολεμήσει θαρραλέα στη Νοβελίτα, στο Ραζάοιο και στην Καδίτε. Έπειτ' απ' την πτώση της Καδίτε, ξαναγύρισε στη Μανίλλα, εγκαίρως, όπως είδαμε, για να έλευθερώση απ' τους Ισπανούς την Τάν Κιού.

»Η νεαρή Κινέζα, άναγνωρίζοντας τον, παρομέρισε τα παραπετάσματα και πήγε να τον υποδεχτή. Άλλ' ο Χόνγκ της έγνεψε να μη σηκωθ ή απ' τη θέσι της. Πήγε κοντά της και της είπε χαρούμενα:

— Είμαι εύτυχισμένος, Τάν Κιού, που σε βλέπω καλά.

— Χάρις σε σένα, Χόνγκ, του άπάντησε ή νέα. Είσαι ένας απ' τους άφοσιωμένους εκείνους φίλους που εύκολα κανείς δεν τους ξεχνά.

»Ο Κινέζος χαμογέλασε. Ένας βαθύς στεναγμός άναστήκωσε το στήθος του και μία λάμψη χάσας πέρασε απ' τα μάτια του.

— Ναι, Τάν Κιού, άπάντησε στη νέα, ένας άφοσιωμένος φίλος ως το θάνατο. Προκειμένου για σένα, τίποτα γι' αυτόν δε θα ήταν αδύνατο.

— Σε περίμενα, του είπε ή Τάν Κιού, όχι όμως τόσο άργά.

— Ποτέ δεν παύνει κανείς άκετές προφυλάξεις, άπάντησε ο Κινέζος. Έπιτηρούν από κοντά όλους τους άρχηγούς των μυστικών οργανώσεων.

— Έπειτα, στήλώνοντας το βλέμμα του πάνω στη νέα, είπε:

— Ήρθα κατά διαταγήν της οργανώσεως.

— Τί έπιθυμούν από μένα οι άρχηγοί του «Νερένιου Κρίνου»; — Το άνδρείο χέρι της Τάν Κιού, της αδελφής του ήρωϊκού μας Χόνγκ Τού.

— Το χέρι μου είναι πολύ αδύνατο τώρα, είπε ή νεαρή Κινέζα με μελαγχολικό χαμόγελο. Έπειτα, όλα τέλειωσαν για μένα.

— Τί θες να πής; Ή Τάν Κιού, ένας απ' τους καλύτερους άρχηγούς της επαναστάσεως, εκείνη που πολέμησε σά λιοντάρι στο Σαλιτράν, στο Σάν Νικολά και στη Μαλαμπόμ, που προκαλούσε άφοβα το θάνατο επί κεφαλής των ομάδων της, που τους δειλους τους μεταμόρφωνε σε γενναίους και τους γενναίους σε ήρωες, ή Τάν Κιού λοιπόν θεωρεί πως έληξε ή άποστολή της;

— Ναι, Χόνγκ, όλα τέλειωσαν για την Τάν Κιού.

— Μη το λες αυτό! φώναξε ο Χόνγκ με δύναμη. Θάφτανε στίς μυστικές οργανώσεις να διαδώσουν τη φήμη πως ή γενναία αδελφή του περήφανου και ήρωϊκού Χόνγκ Τού ξαναρχίζει τον άγώνα, για να προκληθ ή ξεσηκωμός όλων των συμπατριωτών μας, που φλογίζονται απ' τον πόθο να εκδικηθούν για τους γενναίους άρχηγούς τους.

»Η Τάν Κιού κούνησε το κεφάλι ψιθυρίζοντας:

— Δεν αισθάνομαι πιά μίσος για τους Ισπανούς.

— Έλα να πολεμήσης για την πατρίδα μας!

— Ή πατρίδα μου δεν είν' εδώ. Βρίσκεται πείο απ' τη θάλασσα, εκεί κάτω, όπου άναπαύεται ο νεκρός αδελφός μου.

— Ο Χόνγκ Τού, ωστόσο, πολεμούσε για την έλευθερία των νησιών αυτών και πήρες κι' εσύ τα όπλα εναντίον των δυναστών μας.

— Άκολουθούσα τον αδελφό μου και...

— Τον Ρομέρο, δεν είν' έτσι, Τάν Κιού; τέλειωσε ο Χόνγκ με πίκρα.

»Η νεαρή Κινέζα δεν άπάντησε, μόνο άναστένανε βαθεία.

— Τον Ρομέρο αυτόν, που τον κλαίς άκόμη! πρόφερε με θυμό ο Χόνγκ.

— Ίσως!...

— Ή μοίρα σ' εκδικήθηκε γι' αυτόν και γι' ή λευκή γυναίκα, φώναξε ο Χόνγκ έκτος εαυτού.

»Η Τάν Κιού ορθώθηκε με μιάς, χλωμή σά νεκρή, στήλώνοντας ένα βλέμμα σά χαμένο πάνω στον Χόνγκ. Ο Σέν Κιού κι' ο Πράμ Λι έκαναν μιά γρήγορη χειρονομία για να έμποδίσουν τον άρχηγό του «Νερένιου Κρίνου» να μιλήση, άλλά δεν πρόφτασαν.

— Τί θες να πής; ρώτησε ή Τάν Κιού με φωνή που έτρεμε. Για ποιά εκδίκησι της μοίρας μιλάς;

»Ο Χόνγκ, καταλαβαίνοντας πως ή νέα άγνοούσε άκόμη τα πάντα, άπόμεινε βουβός, προαγμένος ο ίδιος απ' τα λόγια του.

— Μίλησε, ξανάπε ή Τάν Κιού, μίλησε, σέ παρακαλώ.

— Νόμιζα πως ήξερες... άπάντησε με διαταγμό ο Χόνγκ.

— Τί μου κρύβεις, λοιπόν; Πές μου τα όλα! φώναξε ή Τάν Κιού μ' άπελπισία.

— Δεν τολμώ...

— Κανείς, λοιπόν, δε θ' άνακουφισή την καρδιά μου απ' το βάρος, που την πιέζει; Θέλω να τα μάθω όλα, μ' άκούστε!

— Αφού έπιμένεις, κυρία, είπε ο Σέν Κιού, με κάποιο δισταγμό, θά μιλήσω. Ή κανονισμός που πήγαμε τον Ρομέρο, τη λευκή γυναίκα και τον «μαγισό» του Άλκάθαρ στο Τεονάτε έξάκελε στίς άκτές του Μιντανάο και ύπείστη,

ΧΟΝΣΕΝΤΟΣ

Έχει την δροσιά στο πρόσωπό της... και το ξέρει

Την κέρδισε, ακολουδώντας τον σωστό δρόμο. Άλλά και σεις μπορείτε-πολύ εύκολα, μάλιστα- ν' άποκτήσετε ένα ύγιές, ξεκούραστο, νεανικό δέρμα, άρκεί να καθαρίζετε το πρόσωπό σας, με το άγνό γαλάκτωμα της όμορφιάς MELPAN.

»Όταν το δέρμα σας μείνη τελείως καθαρό, όταν άπαλλαγ ή από το μακιγιάζ, τις σκόνες, τον ιδρώτα και ότη άλλο φράζει τους πόρους του, όλες οι λεπτές λειτουργίες, που είναι άπαραίτητες για την ζωή του και πρό παντός ή βασική λειτουργία της «διαπνοής» άναζωογονούνται.

Το Γαλάκτωμα MELPAN έπιτυγχάνει ένα τέλειο καθαρισμό, ενώ το ύδαρ ή συστατικά του, κρατούν σέ ίσορροπία τους χυμούς του δέρματος, έμποδίζοντας έτσι την άφυδάτωσί του, που προκαλεί την ξηρότητα-προδρόμο των ρυτίδων.

Δεν υπάρχει άγνότερο και τελειότερο βοήθημα για την όμορφιά σας, από το Γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν MELPAN.

Είναι έγκεκριμένο από το Άνώτατον Ύγειονομικόν-Συμβούλιον του Κράτους και γι' αυτό πρέπει να το μεταχειρίσεσθε, χωρίς διασταγμό.

Γαλάκτωμα melpan

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΕΣ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ORILCA

άφαιρεί άστραπιαίως
όλες τις περιττές τρίχες

άπό τα πόδια, τις μασχάλες,
το πρόσωπο, χωρίς δυσκολία,
χωρίς πόνο, τελείως άκίνδυνα
χωρίς άερεδίξη το δέρμα.

»Όχι μόνο δεν έχει την συνηθισμένη κακή όσμη των άποτριχωτικών άλλ' αντίθετως άφήνει έλαφρό δροσερό άρωμα

ORILCA δελουδίνη έπίδερμίδα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Τό δόσμο θεραπεύεται με ακτίνες Χ

Μία νέα μέθοδος με ποσοστόν επιτυχίας 70%

— ΔΟΚΤΩΡ Στήβενς, είπε η κυρία στο γιατρό, σας όφείλω τη ζωή μου!

— Όχι, κυρία, απάντησε έκείνος χαμογελώντας, μου όφείλετε μοναχά... όσα συμφωνήσαμε για άμοιόθ μου!

Ο χιουμορίστας αυτός γιατρός είναι γέρος, 71 χρόνων. Λέγεται Τζέιμς Στήβενς. Είναι έγκαιρα γερμένος στο Μουκλαίρ, της αμερικανικής πολιτείας της Νέας Υερσέης. Κι' έχει γιατρεύει χιλιάδες άντρες, γυναίκες και παιδιά από άσθμα, πυρετό του χόρτου κι' άλλες αλλεργικές παθήσεις, σημειώνοντας επιτυχία στα 70% των περιπτώσεων.

Η μέθοδός του όφείλεται στις έρευνες του ίδιου και του συναδέλφου του δόκτορος Ούιτερμπεκ, που έγιναν στο Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ της Νέας Υόρκης. Συνίσταται δέ στην επανειλημμένη έπιδραση μικρών δόσεων ακτίνων Χ πάνω στο μολυσμένο λεμφικό ιστό του ιγμορείου άντρου και του βλεννογόνου του λαιμού.

Κατά τη θεωρία του δόκτορος Στήβενς, οι αλλεργικές αντιδράσεις του άναπνευστικού συστήματος, όπως το άσθμα, είναι συμπτώματα μιας — άγνωστης συνήθως — μόλυνσης του ιγμορείου άντρου. Η μόλυνση αυτή δημιουργεί μία ειδική ευαισθησία σε έρεθιστικούς παράγοντες (άλλεργόγωνα), είτε έξωτερικούς (γύρι λουλουδιών, πουλταύα μαξιλαριών, άνσθυμιάσεις, κλπ.) είτε έσωτερικούς (τις ίσταμίνες που παράγει ο οργανισμός για την έξουδετέρωση των έξωτερικών έρεθισμών). Αν υποχωρήσει η μόλυνση, λείπει και η αλλεργική ευαισθησία, γιατί οι έρεθιστικοί παράγοντες δέ βρίσκουν πια εύνοικό πεδίο δράσεως.

Η θεραπεία λοιπόν των μολύνσεων του ιγμορείου άντρου έπιτυγχάνεται με τις ακτίνες Χ. Οι ίστοι ξεπρήζονται κι' έτσι χύνονται έξω τα ύγρα προϊόντα τους κι' ο πάσχος μπορεί και πάλι ν' άναπνεύσει. Έπειτα οι μολυσμένοι ίστοι νεκρώνονται με τις ακτίνες και παραχωρούν τη θέση τους σε άλλους, υγιείς και κανονικούς, που η ακτινοθεραπεία τους έχει κάψει άνεκτικούς σε μελλοντική μόλυνση.

Άνθρωποι που πάθαιναν απαρτηώς συνάχι κάθε χειμώνα και περνούσαν άρκετές μέρες στο κρεβάτι, παρατηρούν, μετά τη θεραπεία αυτή, ότι έπαψαν πια να συναχώνονται.

Πρίν αναλάβει ένα καινούργιο πελάτη, ο δόκτωρ Στήβενς τον έξετάζει προσεκτικά. Μεταξύ άλλων, είσάγει μέσα στο ιγμόρειο άντρο του ειδικούς καθήρες, με μικροσκοπικές ηλεκτρικές λάμπες στην άκρη τους, με τις όποιες φωτίζει το έσωτερικό αυτών των κοιλοτήτων και απ' την όψη τους, εξακριβώνει το βαθμό της μόλυνσής τους. Έτσι, σχηματίζει άκριβή ιδέα αν πρόκειται να ώφεληση ή μέθοδός του σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, και τότε μόνο αναλαμβάνει τον άρρωστο.

στο. Σ' αυτή την προκαταρκτική έξετάσει όφείλει το τόσο μεγάλο ποσοστό των έπιτυχιών του.

Η ακτινοθεραπεία γίνεται σε 10—20 συνεδρίες, διάρκειας λιγότερης από μία ώρα και με διαλείμματα μίας βδομάδας. Οι ακτίνες έχουν πολύ μικρή ισχύ, 10 ηλεκτροστατικών μονάδων. Περνάνε δέ, με κατάλληλο τρόπο, μέσα από «έφλτρα» λήλο τρώει, ώστε να περριόριζονται σε μία πολύ στενή ζώνη και να εισχωρούν σε έντελως καθωρισμένο βάθος. Έπιπλέον, τά γεγισμένα μέρη του σώματος προστατεύονται με μία λεπτή μολύβινα θωράκιση από τις ακτίνες που μπορεί να ξεφύγουν.

Ο πάσχος δέν αισθάνεται τίποτα, ούτε στο διάστημα της θεραπείας ούτε κι' ύστερα απ' αυτήν. Δέν κοκκινίζει καθόλου το δέρμα του, δέν έχει φαγούρα, ούτε καμμία άλλη αντίδραση.

Έφόσον η μέθοδος εφαρμόζεται από ειδικό, δέν υπάρχει κανείς κίνδυνος για τον οργανισμό, από τη ραδιενέργεια των ακτίνων.

Η πρώτη ιδέα αυτής της θεραπείας γεννήθηκε στους δόκτορες Στήβενς και Ούιτερμπεκ, πρίν από πολλά χρόνια. Έπειτα από μία τυχαία παρατήρηση. Υποβάλλανε τότε σε ακτινοθεραπεία διαφόρους άρρώστους, πάσχοντες από καρκίνο της μύτης, του στόματος ή του λάρυγγος. Παρατήρησαν λοιπόν ότι όσοι απ' τους καρκινοπαθείς έπασχον συγχρόνως και από ιγμορίτιδα (μόλυνση του ιγμορείου άντρου), γίνονταν καλά απ' αυτήν, πολύ πρίν όφαινον άποτέλεσμα. Οι ακτίνες στον καρκίνο τους. Συμπεράσαν έτσι ότι οι ακτίνες θεραπεύαν την ιγμορίτιδα. Δέν ήταν δυνατόν όμως, βέβαια, για μία τέτοια έλαφρά πάθηση, να χρησιμοποιήσουν δόσεις ακτίνων ισχυρές όσο για τον καρκίνο. Έπρεπε να πειραματισθούν για να βρουν πόσο μικρές μπορούσαν να είναι οι δόσεις των ακτίνων για την ιγμορίτιδα.

Τά πειράματά τους κράτησαν πολλά χρόνια, πρίν σε έκατοντάδες έθελοντές. Τέλος, καθόρισαν ότι η άπαιτούμενη δόση ήταν 10 ή 12 ηλεκτροστατικές μονάδες — ενώ για τον καρκίνο χρειάζονται 170.

Έτσι άναπτύχθηκε η νέα μέθοδος Στήβενς — Ούιτερμπεκ κι' άρχισε η εφαρμογή της.

Συγχρόνως, ο δόκτωρ Στήβενς παρατήρησε ότι, όταν μαζί με την ιγμορίτιδα υπήρχε και άσθμα, υπολογιστικά κι' έπομένως να αποβάλλονται εύκολα με το βήχα. Οι λεπτοί βρόγχοι έπαιαν πια να είναι έστις μολύνσεις και η άναπνοή γινόταν κανονική.

Η θεραπεία με τη μέθοδο Στήβενς — Ούιτερμπεκ στοιχίζει 20 δολάρια για την ιγμορίτιδα και 30—40 για το άσθμα. Η άισθητή καλλιτέρεψή άρχίζει συνήθως μετά την πέμπτη ή έκτη συνεδρία. Κάποιοι όμως, μετά την πρώτη ή τη δεύτερη, σταματάνε άπότομα όλα τά συμπτώματα του άσθματος.

Άνάμεσα στην άλλη πελατεία του, ο δόκτωρ Στήβενς έχει και

Ένα ειδικό μηχανήμα ακτινοθεραπείας παράγει μία πολύ στενή δέση ακτίνων και τη στέλνει άκριβώς στο βάθος που χρειάζεται, για να θεραπεύσει την ιγμορίτιδα και το άσθμα.

δρώντας με ακτίνες Χ σ' αυτές τις βλάνες, που δέν ήταν δυνατό ν' αφαιρεθούν με άλλο τρόπο, ο δόκτωρ Στήβενς έπέτυχε ώστε να ύγροποιούνται κι' έπομένως να αποβάλλονται εύκολα με το βήχα. Οι λεπτοί βρόγχοι έπαιαν πια να είναι έστις μολύνσεις και η άναπνοή γινόταν κανονική.

Η θεραπεία με τη μέθοδο Στήβενς — Ούιτερμπεκ στοιχίζει 20 δολάρια για την ιγμορίτιδα και 30—40 για το άσθμα. Η άισθητή καλλιτέρεψή άρχίζει συνήθως μετά την πέμπτη ή έκτη συνεδρία. Κάποιοι όμως, μετά την πρώτη ή τη δεύτερη, σταματάνε άπότομα όλα τά συμπτώματα του άσθματος.

Άνάμεσα στην άλλη πελατεία του, ο δόκτωρ Στήβενς έχει και

διανοητικών καθυστερημένα παιδιά, που είναι ιδιαίτερα υποκείμενα σε άναπνευστικές μολύνσεις. Έπειδή δέ τά παιδιά αυτά φοβούνται τους γιατρούς, ντύνεται... Άγιος Βασίλης, για να μπορεί στη συνέχεια να έπιδοθεί στην ακτινοθεραπεία χωρίς να του φέρουν άντίρρηση!

Πρέπει να σημειωθεί ότι την ίδια θεραπεία εφαρμόσει με άπόλυτη έπιτυχία και στο δικό του παιδί, που ήταν κι' αυτό καθυστερημένο.

Έξ άλλου, άρχίζει να κερδίζει έξουσία η εφαρμογή των ακτίνων Χ για ειδικές τοπικές θεραπείες. Στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου π.χ. έλακτερίθηκαν μ' αυτό τον τρόπο έλκη του στομάχου, που δέν είχαν ύποχωρήσει με καμμία άλλη μέθοδο.

Οι πολλοί άποδοκίμιοι της Παγκοσμίου Οργάνωσης Υγείας.

Από μία πρόσφατη στατιστική, που διενεργήθηκε από την άρμόδια ύπηρεσία της Παγκοσμίας Οργάνωσης Υγείας, διαπιστώθηκε πως οι καρδιακές παθήσεις, που αποτελούν, στην έποχή μας, μαζί με τον καρκίνο, την πιο συχνή αίτια θανάτου, προσβάλλουν σε σημαντικά μεγαλύτερο ποσοστό τους άντρες παρά τις γυναίκες. Η άναλογία, άνάμεσα στα δύο φύλα, έκείνων που προσβάλλονται από καρδιακή πάθηση, πλησιάζει τα 3 προς 2.

Απ' όλες τις χώρες του κόσμου, το ύψηλότερο ποσοστό θανατηφόρων καρδιακών προσβολών παρουσιάζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, πράγμα που άποδίδεται από τους ειδικούς στον άγχώδη τρόπο ζωής των Αμερικανών και την ύπερβολική καταβολή μύχου στην καθημερινή εργασία τους. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το ότι τη δεύτερη θέση στον πίνακα των θανατηφόρων καρδιακών προσβολών κατέχει ο Καναδάς, όπου έπικρατούν συνθήκες ζωής και εργασίας άνάλογες με έκείνες των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντίθετα, το μικρότερο ποσοστό καρδιακών προσβολών, που όδηγούν στο θάνατο, παρουσιάζεται στην Ιαπωνία και, κατά δεύτερο λόγο, στη Γαλλία.

Χάρης στο ότι έχουν πιο γερή καρδιά από τους άντρες και ότι προσβάλλονται σπανιότερα από την «άσθενεια του αίω-

«Τεχνητά» έμβρυα στο έργαστήριο

Δίνουν ίσους για μεταφυτεύσεις

ΕΝΑΣ Ίταλός έπιστήμων, στη Βολωνία, ο δόκτωρ Ντανιέλε Πετρούτσι, έχει έπιτύχει κάτι καταπληκτικό: την άνάπτυξη άνθρωπίνων εμβρύων στο έργαστήριό του, έξω από τη μήτρα. Κι' αυτό, όχι για να δημιουργήσει ζωή, αλλά για να λύσει ένα απ' τα δυσκολότερα ίατρικά προβλήματα: της μεταφυτεύσεως άνθρωπίνων ιστών.

Όπως έχομε γράψει πολλές φορές, οι μεταφυτεύσεις ιστών από ένα σε άλλο άτομο είναι άδύνατες, γιατί δέν τις άνέχεται ο οργανισμός. Τά άντισώματά του καταστρέφουν και νεκρώνουν τους ξένους ιστούς. Δέ συμβαίνει όμως αυτό, όταν πρόκειται για ίστο έμβρυικό.

Ο δόκτωρ Πετρούτσι έχει έπιτύχει άρισμένα έκπληκτικά άποτελέσματα. Σε μία περίπτωση, μεταφύτευσε έμβρυικό ίστο πιτυοειδούς άδένου σε μία γυναίκα 29 χρόνων, που είχε πάθει έκφυλιστική φθορά αυτού του άδένου. Η άρρωστη του ζύγιζε 32 κιλά και δέν είχε μαλλιά και δόντια. Μετά 8 μήνες λοιπόν, είχε κερδίσει 5 κιλά, είχε βγάλει μαλλιά κι' είχε αύξησει το σάκχαρο στο αίμα της.

Άλλοτε πάλι, ο Ίταλός γιατρός μεταφύτευσε στο άριστερό του χέρι κομμάτι έμβρυικό δέρμα, που κόλλησε καλά και άφομοιώθηκε τελείως με το δικό του — μόνο που έχει χρώμα λίγο πιο ρόζ.

Για να έχη λοιπόν ύλικό γι' αυτές τις πειραματικές μεταφυτεύσεις, χρειάστηκε να έπινοήσει και να τελειοποιήσει μία μέθοδο καλλιέργειας έμβρυικών ιστών. Δέν πρόκειται εδώ για τη σχετικά άπλη καλλιέργεια ειδικευμένων ιστών (π.χ. ήπατος ή μυελού όστών) μέσα σε θρεπτικά ύγρα, αλλά για τη δημιουργία ενός ολοκληρωμένου οργανισμού, σε μικρογραφία, από ένα γονιμοποιημένο ώσιοον.

Ώρισμένοι Άμερικανοί γιατροί είχαν πειχτεί να άναπτύξουν και να διατηρήσουν στη ζωή ένα τέτοιο έμβρυο έπι υπερικές μέρες. Άλλοι δόκτωρ Πετρούτσι το διατηρεί έπί 2 μήνες. Στη μέθοδό του, προσπαθεί, όσο το δυνατόν, να άπομιμήσει τις συνθήκες που έπικρατούν μέσα στη μήτρα.

Τό ώσιοον που χρησιμοποιείται, έχει μικροσκοπικές διαστάσεις, περίπου 1 δεκάκις χιλιοστού του μέτρου. Πρόερχεται από γυναίκες που έχουν ύποβληθεί, για κάποιο λόγο, σε έγχειρησι άφαίρε-

σεως της μήτρας. Για να είναι ώριμο, πρέπει να έχουν περάσει 13—14 μέρες από την τελευταία έμμηνο ρύση της γυναίκας. Τά άρσενικά γεννητικά κύτταρα, με τά όποια θα γονιμοποιηθεί, προέρχονται από έναν άντρα εξακριβωμένα γόνιμο.

Ο δόκτωρ Πετρούτσι πλένει τό ώσιοον και τό βάζει άνάμεσα σε δίσκους από λεπτό δέρμα, που άπομιμούνται τά τοιχώματα της μήτρας και τον έμβρυικό σάκκο. Ύστερα τό διαβρένει με ένα ύγρο που περιέχει τά άρσενικά κύτταρα. Κάποιο απ' αυτά θα γονιμοποιηθεί τό ώσιοον και θ' άρχισή έτσι η ζωή.

Οι δίσκοι με τό ώσιοον τοποθετούνται ύστερα σε μία πλαστική θήκη και διατηρούνται στη θερμοκρασία του σώματος. Μ' ένα σωλήνα διοχετεύεται άνάμεσα τους η άπαραίτητη τροφή για τό έμβρυον: πλάσμα αίματος, από έγκυες γυναίκες, που βρίσκονται περίπου στο ίδιο στάδιο έγκυμοσύνης με τό έργαστηριακό έμβρυον. Τό πλάσμα αυτό άνακατεμένο με όξυγόνο και με ύγρο της μήτρας, διοχετεύεται μία-μία σταγόνα, με την ίδια ταχύτητα που κυκλοφορεί τό αίμα στις ό... Και έσύγει ύστερα από ένα άλλο σωλήνα, που άπομιμείται τις φλέβες.

Ο δόκτωρ Πετρούτσι έχει άναπτύξει έτσι τά έμβρυα ως την 58η ήμερα, που χτυπάει πια η καρδιά τους κι' έχουν άποκτήσει ένα σύστημα αίμοφόρων άγγείων. Δέν προχωρεί περισσότερο, για δύο λόγους: Πρώτον, γιατί τό έμβρυον, μεγαλώνοντας, καταναλώνει ύπερβολική ποσότητα πλάσματος αίματος, περί τά 4 κιλά την ήμερα. Και δεύτερον, γιατί οι ίστοι και οι άδένοι του είναι πια άρκετά σχηματισμένοι, ώστε να χρησιμοποιηθούν για μεταφύτευση. Όταν λέμε «άρκετά σχηματισμένοι», δέν έννοούμε ότι είναι σαν τους τελείους άδένες. Είναι ακόμα μικροσκοπικοί, αλλά μπορεί να μεταφυτευθούν σ' ένα άνθρωπο, οργανισμό, κι' έτσι πια να άναπτυχθούν ά μεγαλώσουν και να λειτουργήσουν κανονικά!

Ο δόκτωρ Πετρούτσι είχε όχι λίγες άποτυχίες, ώσπου να τελειοποιήσει τη μέθοδό του. Σε μία περίπτωση π.χ. τό έμβρυον έγινε μία τετραώδης φούσκη. Ο Ίταλός γιατρός τό άπέδωσε στις ύπεριώδεις ακτίνες του φωτός. Φρόντισε λοιπόν στο έξής να βρίσκονται τά έμβρυά του στο σκοτάδι — όπως μέσα στη μήτρα. Μόνον όταν θελή να τό φωτογραφίσει, μ' ένα συνδυασμό φωτογραφικής μηχανής και μικροσκοπίου, μεταχειρίζεται ύπερυβρες ακτίνες.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΙΟ ΓΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

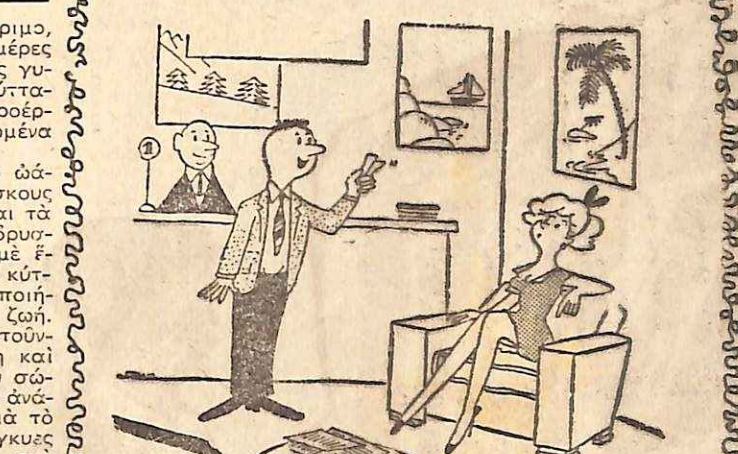
Στατιστικές διαπιστώσεις της Παγκοσμίου Οργάνωσης Υγείας.

Από μία πρόσφατη στατιστική, που διενεργήθηκε από την άρμόδια ύπηρεσία της Παγκοσμίας Οργάνωσης Υγείας, διαπιστώθηκε πως οι καρδιακές παθήσεις, που αποτελούν, στην έποχή μας, μαζί με τον καρκίνο, την πιο συχνή αίτια θανάτου, προσβάλλουν σε σημαντικά μεγαλύτερο ποσοστό τους άντρες παρά τις γυναίκες. Η άναλογία, άνάμεσα στα δύο φύλα, έκείνων που προσβάλλονται από καρδιακή πάθηση, πλησιάζει τα 3 προς 2.

Απ' όλες τις χώρες του κόσμου, το ύψηλότερο ποσοστό θανατηφόρων καρδιακών προσβολών παρουσιάζεται στις Ηνωμένες Πολιτείες, πράγμα που άποδίδεται από τους ειδικούς στον άγχώδη τρόπο ζωής των Αμερικανών και την ύπερβολική καταβολή μύχου στην καθημερινή εργασία τους. Αυτό επιβεβαιώνεται και από το ότι τη δεύτερη θέση στον πίνακα των θανατηφόρων καρδιακών προσβολών κατέχει ο Καναδάς, όπου έπικρατούν συνθήκες ζωής και εργασίας άνάλογες με έκείνες των Ηνωμένων Πολιτειών. Αντίθετα, το μικρότερο ποσοστό καρδιακών προσβολών, που όδηγούν στο θάνατο, παρουσιάζεται στην Ιαπωνία και, κατά δεύτερο λόγο, στη Γαλλία.

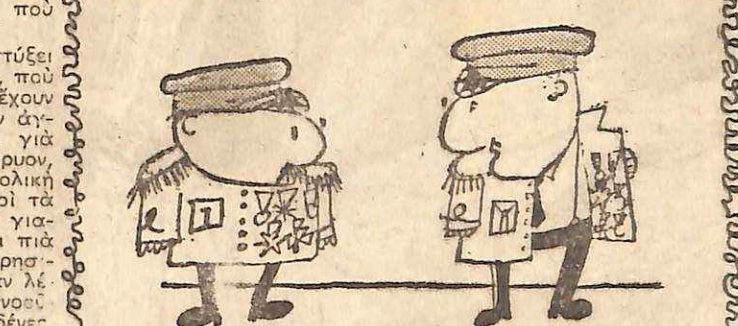
Χάρης στο ότι έχουν πιο γερή καρδιά από τους άντρες και ότι προσβάλλονται σπανιότερα από την «άσθενεια του αίω-

Γελοιοθεραπεία

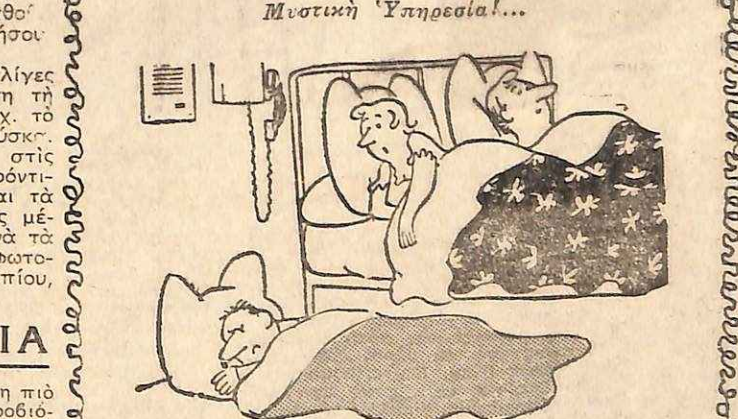

ΧΩΡΙΣΤΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

— Έν τάξει, γυναίκα, πήρα δυό εισιτήρια, ένα για την Ίταλία δικό μου κι' ένα για την Αίγυπτο, δικό σου!...

Μυστική Ύπηρεσία!...

— Μή κάνεις έτσι. Χαοάλαμπε, ο ξενοδόχος μάς έπώσε την άλλη βδομάδα θα βρή δωμάτιο στη...!

Βροχή στο Μεξικό.

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

— Ποιά είσαι, κυρούλα, και από πού έρχεσαι;... τή ρώτησε ο πραγματευτής.

Ολο το χωριό ήξερε τον έρωτα του 'Αργύρη Μιμά και της Πετρούλας Λάμπη. "Όλο το χωριό ήξερε πώς ήταν το πιο εύτυχο ζευγάρι, σ' όλα κερη την περιοχή της 'Αγναντας. Περισσότερο από δυο χρόνια αγαπιόντουσαν κρυφά. "Όχι επειδή ο 'Αργύρης ήταν φτωχός πραγματευτής κι η Πετρούλα πλούσια μοναχοκόρη. Αυτό δεν είχε σημασία για τη μάνα της, τη χήρα. Μά η κοπέλλα, ντροπαλή καθώς ήταν, δεν αποφάσιζε ν' ανοίξει την καρδιά της και να της πη την άλλη θεία. "Όταν όμως τ' αποφάσισε, η καλή αρχόντισσα δεν έφερε αντίρρηση.

— Αφού τον αγαπάς και τον θές, με την εύχη μου! τής είπε. "Ο 'Αργύρης είναι φτωχός, μά είναι τίμιο παλληκάρι. Λύριο κιάλας θα τον καλέσω νάρθη εδώ...

Μιά εβδομάδα αργότερα, οι δυο νέοι φόρεσαν το δαχτυλίδι του άρραβώνα. 'Η ζωή τους άρχισε να κυλάει χαρούμενη, γλυκιά, γεμάτη όνειρα κι' ελπίδες. "Ο γάμος τους θα γινόταν σ' έξη μήνες. Αυτό το ζήτησε η μάνα της Πετρούλας, που ήθελε να πάσει σκετά στις χαρές τους κι' ο ξενιτεμένος της αδελφός.

— Έξη μήνες είναι και θα περάσουν, καλέ μου! τού είπε ένα απόγευμα η Πετρούλα. Τίποτε δε θ' αλλάξει κι' όλα θάρουν με το καλό. Πες μου, σου άρεσει η ζωή που σου κίνησα;

— "Ο 'Αργύρης την κούταζε μ' ανυπόκριτο θαυμασμό.

— Μόνο τ' αγαπιμένα σου χέρια μπορούν να τή φτιάξουν, ψιθύρισε. Και τί στέρεη που είναι! Θα τή φορώ και θα καμαρώνω. 'Αλθ'α, πώς θα σου τή πληρώσω;

— 'Η Πετρούλα τον άγκάλιασε και τον φίλησε. Και το φίλι τού αυτό δευτέρωσε και τρίτωσε. — Θέε μου! άναστήναζε άξαφνα η άρχοντοπούλα. "Ο ήλιος βασίλευε κιάλας πίσω από τον έλαιώνα. Πρέπει πάλι να χωρίσουμε. "Όσο ζυώνω η μέρα της ευτυχίας μας, τόσο πιο πολύ φοβάμαι.

— Φοβάσαι; Τι σε τρομάζει, αγαπημένη μου; — Το μονοπάτι που τραβάς μέσα από τους γκρεμούς, για ν' φτάσεις στο σπίτι σου. Λένε πως εκεί θ'αγίνει τίς νύχτες η λάμια της 'Αγναντας και σπννει κορτέρι στους περαστικούς. "Άμα δι' κανέναν κοβόλαρη, πηδάει σ' αλόγο του, κολάει στην πλάτη του και καρφώνει τα δόντια της

στο σθέρκο του. Κι' ο καβάλαρης χαί... γικά του και πάει και πέφτει ίσια στο γκρεμό.

— "Ο 'Αργύρης τής έπιασε τα χέρια. — Ποιός σου τ' έβγαλε αυτές τις ιδέες στο μυαλό; ναές. Ποιός σου έβαλε αυτές τις ιδέες στο μυαλό; ναές. Ποιός σου έβγαλε αυτές τις ιδέες στο μυαλό; ναές.

Χρόνια δολέκηρα παίρνω το ίδιο μονοπάτι κάθε νύχτα. Ποτέ δε μου έτυχε τίποτε. Πιστεύεις άκόμη να τα παραμύθια που λέγανε οι γιαγιάδες μας; — Ένοια σου, μη φοβάσαι. 'Αν τύχη και συναντήσω τη λάμια, τ' αλόγο μου θα κάνη φτερά. Καληνύχτα, ξαπό μου όνειρο.

— Καληνύχτα, καλέ μου...

Την άγκαλιάσε άλλη μία, άνέθηκε σ' αλόγο του και κίνησε. Το φτωχικό του ήταν από την άλλη πλευρά του Καντηλιού κι' ο 'Αργύρης συνέχισε το δρόμο του χωρίς να διατάξει. Κάθε τόσο άπλωνε το χέρι του και χάιδευε την όμορφη κεντητή ζώνη, που την είχε περάσει στη μέση του. Σε λίγο θρέθηκε στο απόκρημνο μονοπάτι. Κι' όσο προχωρούσε, τόσο το τοπίο γινόταν πιο άγριο. Από τη μία, όπρηκε ένας πανύψηλος έρας χος από γρανίτη. Από την άλλη, έχασκε ένα κατασκοτεινό βάραθρο. Το αλόγο θάβιζε άργά και κατασκοτεινό βάραθρο. Το αλόγο θάβιζε άργά και κατασκοτεινό βάραθρο. Το αλόγο θάβιζε άργά και κατασκοτεινό βάραθρο.

— Ένας ατέλειωτη εκείνη μοναξιά, όνειροπολούσε. "Ενας ήλκιος συνέφιαζε τώρα τη χαρά του. "Ηταν η άνάμνησι μιάς πλιάλας γνωριμίας, που του είχε φαρμακώσει τα νεύατα. 'Η Ζαφείρα, μία πεντάμορφη τσιγγάνα, που είχε έρθει με το καρδάφι του πατέρα της στην 'Αγναντα. Είχαν κατασκηνοποιήσει μέσα στον έλαιώνα κι' εκεί την είδε για πρώτη φορά να χρεού και ξετρελλάθηκε μαζί της. Τότε άκόμη δεν είχε γνωρίσει την Πετρούλα. Γι' αυτό κι' η Ζαφείρα του φαινόταν πώς ήταν η μοναδική γυναίκα στον κόσμο.

— "Όχι τάχα πως την έρωτεύτηκε. Μά τον είχε γοητεύσει με το φιδίσιο κορμί της, τα χάρια της και τα φίλια της. 'Ακόμη κι' όταν το καρδάφι έφυγε, ο 'Αργύρης πήγε και τή έρρηκε στη Λάρια. 'Η Ζαφείρα τέν είχε κάνει σκλάβο της. Μόλις άυτόσο το παλληκάρι κατάλαβε πως είχε κατακτηθεί παιχνιδι στα χέρια της, αποφάσισε να δάλη τέρμα στην υπόθεσι. Κι' ένα θράδυ έφυγε μακριά της. Ξαναγύρισε στο χωριό του, εύτυχισμένος που κατάφερε να έλευθερωθώ. Πέρασαν δυο δολέκηρα χρόνια από τότε. "Ο 'Αργύρης είχε έλαξει πια την τρομερή εκείνη περιπέτεια, που τον είχε κάνει να χάση τον έαυτό του. Σε τ'ό διασκέδαζε αλτό γνωρίστηκε με την Πετρούλα. Κι' η άγάπη, η άληθινή άγάπη, φούντωσε μέσα του για την άρχοντοπούλα.

— "Ο! αυτά τα θυμόταν τώρα ο νεαρός πραγματευτής, καθώς τραβούσε το άπότομο μονοπάτι. Το σκοτεινό που έπεφτε άργά, έκανε το βάραθρο πιο σκοτεινό. Ξαφνικά το αλόγο σταμάτησε επί του και τέτωσε άήσυχος τ' αυτιά του. Το παλληκάρι παραξενεύτηκε. Κούταξε γύρω του. Την ίδια στιγμή, είδε μία σκιά να σαλεύη άκαθόριστα στο βάθος του μονοπατιού. Χωρίς να θέλη, από το νού του πέρασαν όλα εκείνα που του είχε πη η Πετρούλα, για τη λάμια της 'Αγναντας. Γεργά όμως χαμογέλασε, πήδησε από τ' άτι του κι' άρραξε πηγε πός τα έκει.

Είσε τότε μία γρή ψηλή, άδύνατη, όλο ρυτίδες. Φορούσε κάτι κορέλια και τα μαλλιά της ήταν άσπρα σόν το χιόνι. "Ο πραγματευτής τή ρώτησε: — Ποιά είσαι, κυρούλα; 'Από πού έρχεσαι; — 'Η γρή έδειξε άόριστα.

— Από εκεί, είπε με φωνή θροχνη. Και πηγαίνω στην άλλη πλευρά του Καντηλιού. Μά τρέμω η άμοιρη! Πώς να περάσω τούτο το βάραθρο; — "Ο 'Αργύρης κούνησε το κεφάλι του.

— Δεν έπρεπε να περπατάς νύχτα, τη συμβούλεψε. "Ο τόπος είναι επικίνδυνος και μπορεί να γκρεμοστασιαστής. 'Ας είναι, θα σε πάρω μαζί μου. Τον ίδιο δρόμο άκολουθώ κι' έγω.

— Ευχαριστώ, γυιέ μου. Νάχης την εύχη μου... Το παλληκάρι την άνέθεσε με κόπο στα κοπούλια του αλόγου του. Καβάλλησε κατόπιν κι' άυτός κι' άρχισε πάλι να προχωρή σιγά και προσεχτικά. 'Η γρή δέ μιλούσε. Κάθε τόσο άυτόσο έβγαζε μία κραυγή τρώμου κι' ύστερα γελάσε με το κόβο της.

Είχαν φτάσει στο πιο απόκρημνο σημείο του μονοπατιού. 'Αξαφνα ο 'Αργύρης ένοιωσε πίσω του τη γρή να πινάτνει σφιχτά από την καινούργια του ζώνη. "Ο πραγματευτής ήταν γενναίος. Τη στιγμή όμως εκείνη, δοκίμασε μία περίεργη άνησυχία και στους κροτάφους του θούζε το αίμα. Δεν ήταν τόσο άφελής για ν' πιστεύη στις νεράιδες των βουνών, στα έξωτικά και στις λάμιας, που πιάτουν τ' αλόγα απ' το χαλινάρι και τα τραβούν στους γκρεμούς.

— Ένοιωθε άυτόσο τον έαυτό του σάν τριγυρισμένο από έφιάλτες, που τον έκαναν να έαλλίζε. "Επειτα αίσθάνθηκε να τον τυλίγη μία άνάσα θερμή, σχεδόν πνιγρή. Γύρισε άπότομα. Δυο μάτια, που έλαμπαν σάν άναμμένα κάρβουνα, ήταν καρφωμένα πάνω του. Τον κυτούσαν θάβειά, έρυνητικά, άγρια. "Ο 'Αργύρης κόντεψε να ξεφύγισα από τον τρόπο που τον πλημμύρισε. Μά τι έγινε η άπαίσια γρή με τις ρυτίδες και τ' άσπρα μαλλιά; Δεν ήταν πια αυτή η ίδια που κάθονταν πίσω του. Στη θέσι της έρισκόταν τώρα μία γυναίκα νέα κι' όμορφη, με πρόσωπο ώχρο και μ' ένα θλέμμα, που τον κυτούσε με μίσος.

Το παλληκάρι άνατρίχιασε, καθώς την άκουσε να προφέρη τ' όνομά του:

— 'Αργύρη...

— "Ο λαιμός του στέγνωσε. — Ποιά είσαι; Τί θές από μένα; τραύλισε.

— 'Η απάντησι δόθηκε σ' έναν τόνο άργύρευτο: — Δέ με γνώρισε. 'Αργύρη; Είμαι η λάμια της 'Αγναντας. Σ' άκολουθώ από τη στιγμή που κίνησε από τ' άρχοντικό της άγαπημένης σου.

— "Όταν σου είπε πως υπάρχουν λάμιας, έού γέλασες. Τ' άκουσα όλα, κρυμμένη πίσω από ένα δέντρο. Θες να μάθης τώρα και τ' όνομά μου; Με λένε Ζαφείρα...

— "Ο 'Αργύρης τινάχτηκε πάνω. Μόλις εκείνη τη στιγμή κατάλαβε το παιχνίδι της διαβολικής τσιγγάνας, τή μεταφίσετ της με ψεύτικα άσπρα μαλλιά και ρυτίδες στο πρόσωπο. 'Η Ζαφείρα έλασε σαρκαστικά, τούβειζε το γκρεμό και πρόσθεσε: — Νά, το κρεβάτι του γάμου σου, άέτι μου...

Τον κρατούσε στα νύχια της απ' τη ζώνη, όπως κρατάει ένα θηριο το θύμα του. Είχε γαντζωθεί στην πλάτη του και δεν έλεγε να ξεκολλήση. "Υστερα άπότομα τινάχτηκε πρós τα πίσω, με σκοπό να τον παρσούρη μαζί της στο γκρεμό. 'Αλλά με μία γρήγορη κίνησι, ο 'Αργύρης πρόφτασε να λύση τη ζώνη, που κρατούσε σφιχτά άνάμεσα στα δαχτύλα της. Μία κραυγή άντηήσε τότε σπαρταχτική. "Επειτα ένα κορμί, που κυλούσε μέσα στ' σκοτεινό βάραθρο.

— "Ο πραγματευτής άναστράχθηκε άνατρίχιασμένος στ' αλόγο του κι' έοριξε μία ματά στο γκρεμό, όπου είχε έξαφανισθή η Ζαφείρα. "Επειτα σπηρόυνισε τ' αλόγο του κι' άπομακρύνθηκε.

Την άλλη μέρα, η Πετρούλα τον είδε να έρχεται άχρος, με το πρόσωπο κουρασμένο από την άύπνια.

— Τί έχεις; φώναζε. Τί σου συνέβη; — Τίποτε, καλή μου. Άποκόληθηκε έκείνος προσπαθώντας να χαμογέλασώ. Πονάει λίγο το κεφάλι μου.

— 'Η Πετρούλα όμως έξακολουθούσε να τον κυτάζει άνήσυχη.

— Κι' η ζώνη σου; τον ρώτησε. Ποι είναι η ζώνη που σου κίνησα;

— Μη με ρωτάς, αγαπημένη μου. "Ενα πούγμα μόνο σου λέω: "Ότι μου έσωσε τη ζωή! 'Αργότερα, πολύ αργότερα, θα σου πώ τι συνέβη...

Και μόνο σάν τή φίλησε στα χείλη, ήρέμησε για λίγο η άνασταταμένη του ψυχή.

A. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

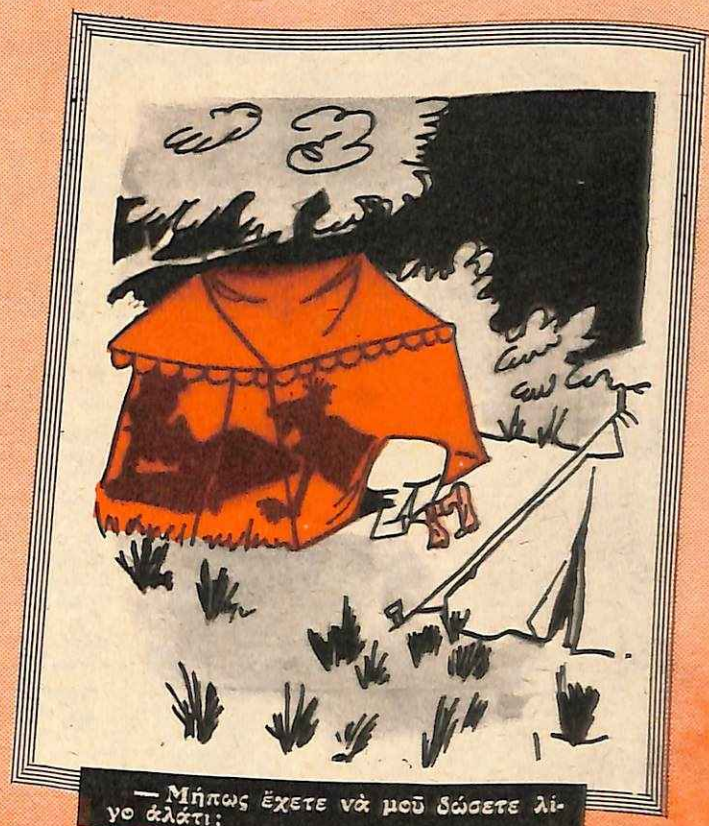
— Σφίξου λίγο, ο μπαμπάς θέλει αγγό μάτι! Η μηπως σου πέρασε η ιδέα, πως σε πήραμε μαζί στην έξοχη για να πάρης τον άέρα σου;

— Μηπως θα μπορούσατε να με φιλοξενήστε στη σκηνή σας άσπευ να φτιάξη ο άντρας μου τη δική μας;

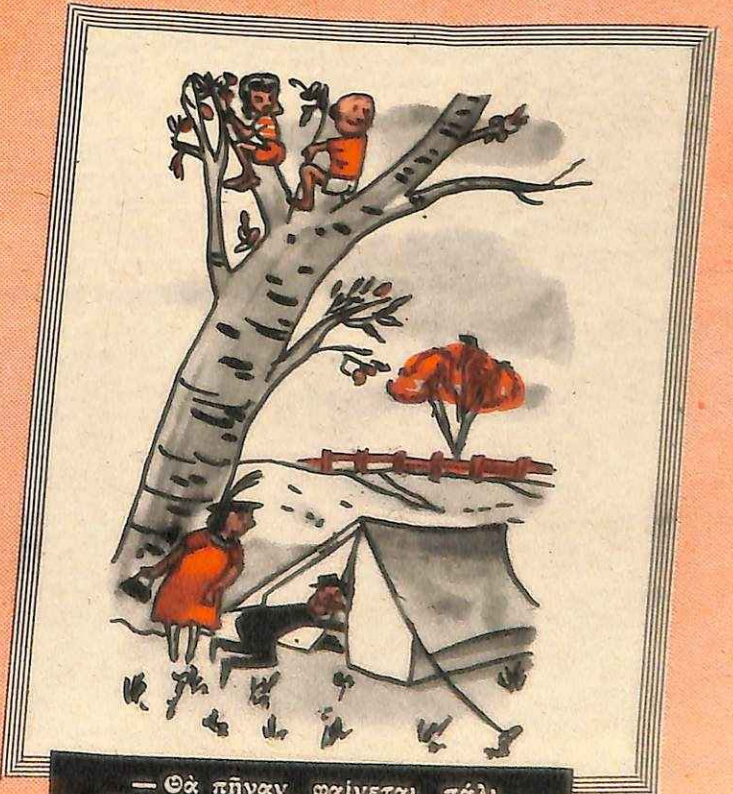

— Κάθε τόσο «λύνε και σπννε» είναι χευραστικό, άγαπητέ!

— Μηπως έχετε να μου δώσετε λίγο άλάτι;

Κατασκοηννώσεις

— Θα πήγαν φαίνεται πάλι στο χωριό για ψώνια!...

ΤΟ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Πώς θα παρουσιάζεστε δημοφιλή στην πλάζ

τε τον χαμένο καιρό, ξαναπέρνοντας στο άμαρ-
τημα της λαιμαργίας.

Αν ενδιαφέρεστε για την ομορφιά της επι-
δερμίδος σας — σ' αυτήν την περίοδο του
χρόνου, κατά την οποία την εκθέτετε περισ-
σότερο — γίνετε όσο το δυνατόν περισσότερο
εγκρατείς και λιτοδίαιτες. Προσέχετε ακόμη
και ώρισμα χόρτα ή φρούτα. Τα χόρτα και
τα φρούτα περιέχουν ασφαλώς πολύτιμες δι-
ταμίνες μ' αμικρά απ' αυτά προκαλούν έρε-
θισμούς — μπιμπικία και κίτρινες κηλίδες —
όπως οι φράουλες, τα κεράσια, τα σπαράγγ-
για, τα ραπανάκια. Με λίγες μικρές θυσίες
μπορείτε να αποφύγετε τα ενοχλητικά έπα-
κόλουθα.

ΠΕΝΤΕ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ, ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΗΤΕ ΜΕ ΠΛΑΤΗ ΚΑΙ ΜΠΡΑΤΣΑ ΓΥΜΝΑ

1) Για τὰ μπιμπικία

Σας έχουν παρουσιάσει μπιμπικία ή λεκέ-
δες στην πλάτη, στο ντεκολτέ, στους ώμους;
Είναι ασφαλώς το αποτέλεσμα των γαστρονο-
μικών υπερβολών του χειμώνα και των άνοι-
ξιατικών τοξινώσεων. (Τα νέα φρούτα, τα νέα
χόρτα μπορούν να προκαλέσουν αλλεργικές αν-
τιδράσεις στο κουρασμένο σκυώτι). Η ένδο-
χλησι δεν έχει χαρακτήρα μολύνσεως, και τα
μικρά εξογκώματα εξαφανίζονται μόνο με
την επίδραση του ήλιου. Στο μεταξύ, αν θέλετε,
μπορείτε να κάνετε ελαφρές εντριβές με ένα
τρίχινο γάντι, βρεγμένο με κολώνια.

2) Για τὸ διπλὸ σαγόνι

Ακόμη και αν είστε πολύ νέες, δεν είναι
πολύ νωρίς για να ανησυχήσετε για τὸ διπλὸ
σαγόνι. Οι χαλαρωμένοι μύς του σαγονιού
βαραίνουν στο πρόσωπο περισσότερο από τις
ρυτίδες και του δίνουν μιά δψι ώριμότητας.
Αν έχετε τη δυνατότητα, θα είναι καλό να
εμπιστευθείτε αυτή τη φροντίδα σ' ένα ίνστι-
τούτο καλλονής. Σαν προληπτικό όμως μπο-
ρείτε να μεταχειρισθίτε την ακόλουθη μέθοδο:
Πιέστε το σαγόνι (στο κάτω μέρος) μ' ένα
κουβαράκι από βαμπακί βουτηγμένο σ' ένα
μυδιονιού. Αν δεν έχετε εμποδίσματα νυ-
χτερινής αίσθητικῆς, κρατήστε το πάνω στο
σαγόνι όλη τη νύχτα με τη βοήθεια ενός
επίδεσμου.

3) Για τις ρυτίδες τοῦ λαιμοῦ

Αν ὁ λαιμός σας δεν είναι έντελῶς λείος,
κάνετε μερικά απαλά μασάζ με τις άκρες των
δακτύλων, χωρίς να τραβάτε πολύ τὸ δέρμα.
Υγραίνετε γι' αυτό τὸ σκοπὸ τὰ δάχτυλα με

μιά θρεπτική κρέμα. Τὸ μασάζ πρέπει νὰ ἐκτε-
λήται με κατεύθυνσι από τὸ σαγόνι πρὸς τὸ
ντεκολτέ και τὰ χέρια πρέπει νὰ χρησιμοποιη-
οῦνται μαζί, όπως ακριβῶς φαίνεται στην εικό-
να. Τὸ ένα χέρι πρέπει νὰ θρίσκειται χαμηλά
(στη ρίζα τοῦ ντεκολτέ), όταν τὸ άλλο ξανα-
γυρίζει ψηλά (στο σαγόνι).

4) Για τὰ κοκκινίσματα

Τὸ πρόβλημα αρχίζει από τὰ μπράτσα, πού
ἐκτίθενται πρώτα. Μήπως τὰ δικά σας παρου-
σιάζουν μιά τάσι γιὰ κοκκινίσματα; Αυτό ση-
μαίνει ὅτι ὑποφέρετε από κακή κυκλοφορία
και ἀκριβῶς αὐτὴ τὴν αἰτία χρειάζεται νὰ
θεραπεύσετε πράγμα, πού δεν είναι καθόλου
δύσκολο. Βάζετε κάθε βράδυ — και ἐπὶ δέκα
λεπτά — ένα γάντι, από μπουρνούζι, βουτηγμέ-
νο σ' εἰσὸ νερό, πού τὸ ἀλλάζετε μόλις κρῶ-
ση. Ἡ ἐπίδρασι τῆς θερμότητος κάνει ζωφό-
τερη τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, και, με τὴν
ἐνέργειά της, λίγο-λίγο τὰ μπράτσα γίνου-
ναι λευκά και λεία.

5) Για τὰ ρυτιδῶματα

Έχετε ἴσως ἀγκῶνες παράξενα ρυτιδωμέ-
νους; Δεν θὰ είναι κολακευτικοί γιὰ τὴν ὁ-
μορφιά σας, όταν βγαίνετε με τὰ μπράτσα
γυμνά και ἰδιαίτερα τὸ βράδυ. Για νὰ ἐξαλει-
φθῇ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, μπορείτε νὰ τρίβετε
ελαφρά από καιρὸ σ' ένα καλὸ — κάθε τρεῖς μέ-
ρες, ὅχι συχνότερα — τοὺς ἀγκῶνες με ἐλα-
φρόπετρα. Μπορείτε ἐπίσης, αν έχετε ὑπομο-
νή, νὰ τοὺς βυθίζετε μιά φορά τὴ δόμοδα ἐ-
πὶ δέκα λεπτά σ' ένα δοχεῖο με ἀμυγδαλό-
λαδο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, κάθε βράδυ, όταν
χρησιμοποιήτε τὴν κρέμα γιὰ τὰ χέρια, από
τὰ δάχτυλα ὡς τὸν καρπὸ, θὰ ἀποκτήσετε τὴ
συνήθεια νὰ ἀνεβαίνετε ὡς τοὺς ἀγκῶνες και
τὰ μπράτσα, ἐκτελώντας ένα εὐεργετικὸ
μασάζ.

ΟΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΟΙΞΕΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Θὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὴν ἀκόλου-
θη διὰλυσι:

Οξείδιον ψευδαργύρου, κιωιλία πρεσιπιτέ,
ἀπὸ μιά κουταλιά.
Οξείζεν υδωρ 10 ἀτμοσφαιρῶν, χυμὸς λε-
μονιοῦ ἀπὸ δύο κουταλιές.

Θὰ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ παρασκεύασμα νὰ ἐ-
πιδράσῃ ἐπὶ 20 λεπτά τῆς ὥρας και κατόπιν
θὰ ξεπλῦθῃτε με κρύο νερό. Είναι αὐτονόητο
ὅτι πρέπει νὰ προφυλάξετε τὰ μαλλιά και τὰ
φρύδια σας.

Μάχη κατὰ τῶν θορύβων

Γιὰ νὰ βεῖ τὸ καλοκαίρι ὁ πολίτης ἡσυχία
και τῆς πόλεως, ἐν γένει, γιὰ νὰ λείψῃ ἡ ἀναρχία,
ἐναντίον τῶν θορύβων μάχη γίνεται μεγάλη
και μὰ τάξι και μὰ κάλλμα προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλῃ...
Δηλαδή κατὰ τῶν κρότων, πού συνέχεται ξεσπᾶνε
και μὰς κάνουν ἄνω - κάτω και σὰ νευρὰ μὰς χτυπᾶνε,
μέγας πόλεμος, περίπου, ἔχει ἐξαπολυθῇ,
ὥστε ὁ «πόλεμος τῶν νευρῶν» νά... καταπολεμηθῇ!

Κ' ὠρισμένως τέτοια μάχη τὴν ἐγκρίνουν οἱ ἀστοί,
γιατὶ ἡ σύγχρονη Ἀθῆνα ἔχει... ζούγκλα καταστή,
ὅπου ἐκπέμπουν τὰ «τρανζίστορες» ἀσυνάρτητους εὐθμούς
και φωνές «ντιζέξ» μοντέρνων, πού θυμίζουν... βουχθ-
(μους!)

Με συμπάθεια ὁ κόσμος ὁ φιλήσυχος κυττὰ
κάθε μέτρο πού φροντίζει νὰ χτυπᾷ τὸν σματῇ,
γιατὶ ἀπὸ τὰ τροχοφόρα τὰ πολλὰ τῶν Ἀθηνῶν,
κινδυνεύει, κάθε τόσο, νὰ βρεθῇς... ἔξω φρενῶν!
Και σ' αὐτὸ τὸ γαδαντοῦρε, πού ὀδηγεῖ συχνὰ στὴν
(τρέλλα,
καμαρίζεις, κατὰ βάθος, τῶν... τρελλῶν τὴν εὐτυχία,
ἀπὸ τὰ ψυχιατρεῖα ἔχουν ὅλα τοὺς ταμπέλλα
με τὴν λέξιν... «Ἡσυχία»!

Μάχη κατὰ τῶν θορύβων ἔχει ἀρχίσει ἐντατικῇ
και νὰ μισοῦν σὲ τάξι πρέπει και δανδῆδες μερικοί,
πού γιὰ πρόγραμμα τοὺς ἔχουν και γιὰ μέλημά τοὺς
(πρώτο,
νὰ ντυθοῦν κομπὰ κι' ὠραία και παντοῦ «νὰ κάνουν...»
(κρότο)!

Τοὺς «δοσάδες» τέτοιον νέοι στο χεράκι βάζουν πάντα
κι' όταν ἔρχεται νὰ εἰσπράξῃ ὁ «δοσὰ» τοὺς με τὴν
(τόσντα,
συγκλονίζονται τὰ πέριξ κι' ἀντηχοῦν οἱ γειτονιές,
ἀπ' τὰ «μπάμ και μπουμ» πού κάνουν οἱ συνεχῆ τοὺς
(«κανονιές»!

Σ' ἐποχή πού κάθε κρότος, εἴτε θόρυβος κοινός,
κυνηγίεται ἐπισταμένως και χτυπιέται ἀπηνῶς,
πρέπει ὁ νόμος νὰ ἰσχύσῃ και γιὰ κάμποσες κυρίες,
πού περνᾶνε τὸν καιρὸ τοὺς με «κοὺν-κάν» και φλυαρίες.
Ἐπιβάλλεται ἡ τοιμητὶδα και αὐτὲς νὰ τις κρατῶν,
γιατὶ ἐκτὸς πού τό... «κούς-κούς» τοὺς γειτονιές ἀναστα-
(τάνει,
στο παιχνίδι τοὺς ἀπάνω κάνουν χίλιες δυὸ κομπίνες
και κυττοῦν, οἱ πιά πολλές τοὺς, νὰ δουλεύουν «καρομπι-
(νές»!

Γιὰ νὰ βεῖ τὴν ἡσυχία τὸ κοινὸν μιά και καλή,
και νὰ πάψῃ νὰ τὸ ρίχνῃ, κάθε τόσο, στὴν «τρέλλῃ»,
νὰ ληφθοῦν, ἐπίσης, πρέπει μέτρα συνστηματικά...
και γιὰ ὅλα τὰ «κομμάτια» τὰ πολὺ προκλητικά...
Δηλαδή τὸ πέραμά τοὺς πρέπει... ἀθόρυβο νὰ γίνῃ
(γῆνη,
και νὰ μισῇ και κάποιο μέτρο στὴν πολλή τοὺς τὴν σα-
γιατὶ οἱ γόησσες ἐκείνες δεσποινίδες και μαντάμ,
σὲ στενά και λεωφόρους περπατοῦν και «κάνουν...μπάμ»!

Τὰ «πολύκροτα» τὰ μέτρα, πού τοὺς κρότους ἀφοροῦν,
μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, πρέπει νὰ ἐπιτηροῦν
και πολλές ἀθροῖς ὑπάρξεις, πού Μονόε σου θυμίζουν!
και τις φούστες τοὺς ἀφήνουν ἀσυστάτως ν' ἀνεμίζουν!
Ἐπιβάλλεται, τούτῳσιν και γι' αὐτὲς μιά πειθυρία,
γιατὶ κάνουν ἄνω - κάτω τις καρδιές τις ἀντριπές
κι' ἀσφαλῶς διαταράσσουν τὴν «κοινὴν τὴν ἡσυχία»,
ἀπὸ εἶναι δεσποινίδες τρομερά... ἐκρηκτικές!

Τὴν παράκλησιν, ἐν τέλει ὑποβάλλον κι' ὠρισμένοι
πεθερόκλητοι πολίτες και συζυγο - πλανταγμένοι
και ἱστοῦν νὰ μποῦν τὰ μέτρα και σὰ σπῖτι τοὺς ἀκόμα...
γιατὶ ἀφόρητο κατέστη τῆς συνείας τοὺς τὸ στόμα...
Γιὰ τὴν... κρεβάτομουρουρά θέλουν μέτρα νὰ ληφθοῦν,
γιατὶ ἀλλοῶς οἱ φουκαράδες σὰ σημείο θὰ βρεθοῦν
νὰ φρενιάσουν, ν' ἀλαλιάσουν και νὰ πῶν ἕνα πρωί:
«Ἐχε γειὰ καμμένη κόσμε, ἔχε γειὰ παλαιοζώ»!

Εἰσηγητής
Ἰσὶ Τάκης ὁ Σουφογιάνης

ΟΜΟΡΦΗ ΝΥΦΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗ μικρούλα την Ελεον Τζίλ, κι' ήταν ένα αγριόκοριτσο. Μαλλιά σκούρα καστανά κι' ένα χαριτωμένο ξευπνο προσωπάκι. 'Ανατράφηκε σ' ένα αγρόκτημα του Τέζας, κοντά στη φάρμα του φίλου της Τζόννυ, του αγοριού με τα ξανθά μαλλιά και τα γαλανά μάτια.

Ο Τζόννυ ήταν κι' αυτός ένα αγρίμι, που τηδούσε έδω κι' εκεί με το αγριόκοριτσο. Τί ωραία παιδικά χρόνια! Τα δυο παιδιά ζούσαν ξεγνοιαστα και χαρούμενα μέσα στο άπειρο δάσος. Στην αρχή έπιαναν πεταλούδες, έπειτα πουλιά κι' ύστερα καβάλλα πάνω στ' αλογά τους κυνηγούσαν τ' αγρίμια.

Μα τα παιδικά χρόνια πέρασαν γρήγορα. Τα μικρά ξεπετάχτηκαν. Η Τζίλ έμοιαζε τώρα σαν μια μικρή νεράιδα και ο Τζόννυ σαν ένας μικρός Πάν. Μα τί παράξενο! Πέρασε κι' η έφηβική τους ηλικία, χωρίς κανείς από τους δυο να μιλήσει στον άλλο για έρωτα. 'Ωστόσο, τα δυο αυτά παιδιά αγαπιόντουσαν κρυφά, μα η αγνότητα κι' η ντροπή τους δεν τ' άφηναν να το φανερώσουν.

Όταν η Τζίλ έγινε δεκαεννιά χρόνων άρχισε να στενοχωριέται. Όλο και άναρωτιόταν μ' αγωνία, γιατί ο Τζόννυ έξακολουθούσε να της φέρνεται σαν να ήταν ακόμη παιδί. Μήπως δεν ήταν όμορφη; Μήπως δεν τον προκάλεσε τόσες φορές; Κι' όμως εκείνος ποτέ δεν ξεθάρρεψε να τη φιλήσει ή να της πη ένα γλυκό λόγο.

Ήταν τάχα άναίσθητος ή μήπως δεν την αγαπούσε;

Πάνω στην κρίσιμη αυτή περίοδο, ένα άλλο πρόσωπο έριξε τη σκιά του πάνω στο παρεξηγημένο ζευγάρι. Ο Στέφεν μπήκε ξαφνικά στη ζωή της Τζίλ. Ήταν ένας νέος είκοσιχρόνων, μ' όμορφο πρόσωπο, σχεδόν γυναικείο, πολυμήτρος, γόνις, με αρκετό εισόδημα και με μια θαυμάσια λιμουζίνα. Είχε κιόλας αρκετές έρωτικές κατακτήσεις και καυχόταν πως και μια κοπέλλα δε μπορούσε να του ξεφύγει.

★

Η Τζίλ και ο Στέφεν συναντήθηκαν ένα καλοκαιριάτικο βράδυ σ' ένα κακταίη πάρτυ. Δε θάταν υπερβολικό, αν λέγαμε, πως κι' οι δυο τους ένοιωσαν μια ιδιαίτερη συγκίνηση. Ήταν ένα όμορφο ζευγάρι, η νύχτα ήταν ακόμη πιο όμορφη και τα κακταίη πολύ μεθυστικά. Από τη βραδιά εκείνη συναντήθηκαν πολλές φορές, στους μήνες που ακολούθησαν.

Ο Τζόννυ δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος για το νέο φίλο που άπείκτησε η Τζίλ. 'Ηθελε ν' αντιδράσει, μα ο έγωισμός του δεν τόν άφηνε. Προτίμησε να δείξει μια παγερή αδιαφορία, να μείνει παράμερα, αφήνοντας ελεύθερο τον αντίζήλο του. Η Τζίλ πειραχτηκε γι'

αυτό κι' έριξε δη της τη συμπάθεια στο νέο, που της έδειχνε αφοσίωση και λατρεία. Τόν άφησε να την αγκαλιάσει και να τη φιλήσει: «Ο Στέφεν είναι ένας αληθινός άντρας!... είπε μ' ένθουσιασμό στις φίλες της. Αυτόν θα πάρω!»

Όταν άναγγέλθηκαν οι άρραβώνες τους, ο Τζόννυ έμεινε σαν κεραυνωμένος. Πήγε τρέμοντας και βρήκε την παλιά του φίλη:

— Έχασες τόσο γρήγορα, Τζίλ, τα παιδικά μας χρόνια, τη αγάπη μας; την ρώτησε.

— Ποιά αγάπη μας; του πέταξε εκείνη ειρωνικό. Μούπες ποτέ πως μ' αγαπάς;

— 'Επρεπε να τόχες καταλάβει, Τζίλ!...

— Πώς να το καταλάβω; Γιατί δεν μιλή-

σες;

— Είσαι σκληρή, Τζίλ!

— Κι' εσύ ένας μεγάλος έγωιστής! Δεν υπάρχει πιο μεγάλη άνοση από τον έγωισμό, Τζόννυ. 'Ηθελες τάχα να πσω στα πόδια σου; 'Η γυναίκα είναι σαν ένα ρόδο. Όποιος τ'ό θέλει απλώνει το χέρι του και τ'ό κόβει. 'Εσύ δίστασες και σ'ε πρόλαβε στο μεταξύ ένας άλλος!

— 'Εν τάξει, Τζίλ! Σου εύχομαι να μη τ'ό μετανιώσεις, της είπε φαρμακωμένος.

Έφυγε περήφανος και για να ξεχάσει τόν πόνο του, ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά.

★

Ύστερα από λίγες εβδομάδες, η Τζίλ και ο Στέφεν παντρεύτηκαν. Όλος ο κόσμος τούς νόμιζε για ταιριαστό κι' εύτυχισμένο ζευγάρι. Έγκαταστάθηκαν σ'ε μια βίλλα, σ'ε μια άλλη πόλη και έκαναν μια τρελή ζωή. Όσο για τ'ό Τζόννυ, αυτός πούλησε τ'ό κτήμα του κι' αγόρασε μια φάρμα έξω από τ'ό Σάν Ντιέγκο, όπου συνέχισε να ζή μακριά από τόν άλλο κόσμο.

Πέρασαν τρία χρόνια και η Τζίλ άρχισε να άπογοιτεύεται. Ο σύζυγός της ήταν όλοτελα διαφορετικός απ' ό,τι τόν φαντάστηκε. Όχι μονάχα τήν π'τραμελούσε, αλλά και έξαφνιζόταν συχνά, κυνηγώντας νέες έρωτικές περιπέτειες. Τόν τελευταίο καιρό ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη δακτυλογράφο του. Ο Στέφεν προσπαθούσε να δικαιολογηθεί, λέγοντας πως η γυναίκα του ήταν ψυχρή και πληκτική. Στην πραγματικότητα ήταν δυο αντίθετοι χαρακτήρες, που δεν συμφωνούσαν σ'ε τίποτα.

Έτσι ναυαγημένοι κι' οι δυο, άποφάσισαν χωρίς σκηνές και χωρίς μίσος να χωρίσουν. Ένα λάθος είχε γίνει κι' έπρεπε να διορθωθεί.

★

— Τζόννυ! είπε μια μέρα με τρεμουλιαστά

— Δεν υπάρχει λόγος να μου ζητάς συγγνώμη για πράγματα περασμένα και ξεχασμένα, της είπε ο Τζόννυ.

χείλη ή Τζίλ στο παιδικό φίλο της. 'Ηρθα να σ'ε δώ για να σου ζητήσω συγγνώμη για ό,τι έγινε...

— Δεν υπάρχει λόγος να μου ζητάς συγγνώμη για πράγματα περασμένα και ξεχασμένα, της είπε μ' ένα ψυχρό χαμόγελο. Λυπούμαι μονάχα για τήν άτυχία σου.

— Σ' ευχαριστώ. Ξέρω τήν ευγενική σου καρδιά. Τ'ό λάθος είναι δικό μου. Παρασύρθηκα από τις πρώτες έντυπώσεις. Ο Στέφεν δεν ήταν για μένα.

Σήκωσε τ'ά δουρκωμένα μάτια της και τόν κύτταξε μ' αγωνία. Τ'ό άδρό μελαχροινό του πρόσωπο ήταν κλειστό από μια σκληρή έγκαρτέρση.

— Σ'ε πλήγωσα, είπε πάλι εκείνη με ραγισμένη φωνή. Πόσο λυπάμαι γι' αυτό!...

Τ'ά δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τ'ά μενεξεδένια μάτια της.

— Τζίλ! της είπε εκείνος με βραχνή φωνή. Κάναμε κι' οι δυο μας ένα άνεπανόρθωτο λάθος!...

— Άνεπανόρθωτο; είπε εκείνη, σαν θλιβερή ήχώ. Πάντα υπάρχει καιρός...

— Εκείνος άφησε ένα πνιχτό γέλιο:

— Πολύ άργά, Τζίλ! Ο άτυχος έρωτευμένος βρήκε παρηγοριά...

— Μπά! Τί λές; τραύλισε εκείνη.

— Ναί, αγαπητή μου φίλη! Σου άναγγέλλω πως σ'ε λίγες μέρες παντρεύομαι...

— Συγχαρητήρια, Τζόννυ! τ'ό άποκρίθηκε ή νέα γυναίκα με άξιοβρήμητη προσπάθεια. Ποιά παίρνεις;

— Τήν 'Εθελ Γουώρνερ, μια κοπέλλα που σου μοιάζει πολύ!

— Γι' αυτό τήν παίρνεις; Δεν φοβάσαι μήπως σου φέρη δυστυχία;

— Δε φοβάμαι, γιατί ξέρω πως μ' αγαπάει. Τζίλ, σ'ε παρακαλώ, να μείνεις μαζί μου ως τή μέρα τ'ό γάμου μου. Θέλω να με βοηθήσης ν' αγοράσω τ'ο νυφικό της φόρεμα και κάτι δώρα για τή μνηστή μου. 'Εσύ έχεις τόσο καλό γούστο!

Με πολύ κόπο εκείνη έπνιξε τ' άναφυλλητά της.

— Θα μείνω, Τζόννυ, θα μείνω. Θέλω να γνωρίσω τή μέλλουσα σύζυγό σου... Θέλω να σ'ας εύχηθώ...

★

Στο ληξιαρχείο τ'ό Σάν Ντιέγκο, ο Τζόννυ και ή παιδική φίλη του περίμεναν στήν είσοδο τόν έρχομό της νύφης. Η Τζίλ μόλις στεκόταν στα πόδια της. Τ'ό πρόσωπό της ήταν τρομερά χλωμό και τ'ά μάτια της κατακόκκινα από τ'ό κλάμα.

Εκείνος έπιασε τρυφερά τ'ό χέρι της.

— Μα τί έχεις, Τζίλ; Μήπως είσαι άρρωστη; τή ρώτησε μ' ένα παινιρό χαμόγελο.

— Τζόννυ! ξέσπασε εκείνη με λυγμούς, άφησέ με, σ'ε παρακαλώ, να φύγω. Δε θα μπορούσα να βαστάξω ως τ'ό τέλος!...

— Κάνε κουράγιο, αγαπητή μου. Νά τήν! 'Εφτασε!...

Μια λιμουζίνα σταμάτησε στήν είσοδο τ'ό μεγάρου. Η πόρτα άνοιξε και μια όμορφη κοπέλλα κατέβηκε, κρατώντας ένα πελώριο κουτί.

— Αυτή είναι; ρώτησε με χέιλη που έτρεμαν, ή Τζίλ.

— Ναί, είναι ή 'Εθελ Γουώρνερ!

Η ξανθή κοπέλλα προχώρησε χαμογελώντας.

— Η κυρία Τζίλ; είπε σφίγγοντας έγκάρδια τ'ό χέρι της νεαρής γυναίκας. Τ'ά συγχαρητήριά μου. Τί όμορφη νύφη που θ'ά γίνετε! Έλάτε γρήγορα να σ'ας ντύσω. Τ'ό ληξιαρχείο έχει ένα θαυμάσιο μπουτυράκι. Από εκεί θ'ά πάτε κα' εύθείαν στήν έκκλησία...

Η Τζίλ τάχασε.

— Εγώ; τραύλισε.

— Ναί. Έσείς δεν είστε ή νύφη;

— Αγαπημένη μου, είπε ο Τζόννυ, περνώντας στο μεσαίο δάχτυλο τ'ό χεριού της ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι, δεν φαντάζομαι αυτή τή φορά ν' άρνηθής να γίνης γυναίκα μου!

Τ'ά μενεξεδένια μάτια της Τζίλ έλαμπαν από μια τρελή χαρά.

— Γιατί με κορόιδεψες, Τζόννυ; τούπε με γλυκό παράπονο.

— Για δυο λόγους, αγαπητή μου! Πρώτα για να σ'ε εκδικηθώ κι' ύστερα για να δώ άν πραγματικά μ' αγαπάς!...

Και τή φιλήσε στο στόμα.

ΖΑΝ ΠΕΤΑΛ

Η περίπτωση της Ντάρια Τζιοβαννίνι, δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία της Ιατρικής

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

Ήρθε στο κόσμο ύστερα από μόλις πεντέμισυ μήνες έγκυμοσύνης, όταν, κατά τους γιατρούς, μία μητέρα είναι αδύνατο να φέρη στον κόσμο ένα παιδί ζωντανό. Αντίθετα η Ντάρια έζησε. Σήμερα είναι ένα δμορφο και έντελως κανονικό κοριτσάκι δυόμισυ χρόνων.

ΚΑΤΑ την επιστήμη, η Ντάρια Τζιοβαννίνι είναι ένα κοριτσάκι, που δε θα έπρεπε να ζή.

Αντίθετα όμως η μικρή Ντάρια υπάρχει, υγιής, χαριτωμένη, με στρογγυλό προσωπάκι, με θαυμάσια ξανθά μαλλιά και με δύο μεγάλα μάτια, γεμάτα φως.

Είναι πιά δυόμισυ χρόνων και όλοι την αποκαλούν «το κορίτσι του θαύματος»!

Γιατί η Ντάρια ήρθε στον κόσμο ύστερα από μία έγκυμοσύνη, που διήρκεσε μόνο πεντέμισυ μήνες, ενώ κανένα ιατρικό χρονικό δεν αναφέρει περιπτώσεις έγκυμοσύνης, που να έφθασαν σε καλό τέλος πριν από τις 180 ημέρες.

Γι' αυτό ακριβώς, όταν το βράδυ της 3ης Φεβρουαρίου του 1960, μεταφέρθη στο νοσοκομείο «Σάντα Κιάρα», η Λίβια Τζιοβαννίνι, από το χωριό Πινέ του Τρέντο, που βεβαίως, ότι περίμενε ένα παιδί από πεντέμισυ μήνες, κι' ότι ένοιωθε σοβαρές ενοχλήσεις, η νοσοκόμος του χειρουργικού τμήματος έγραψε στο βιβλίο των εισερχομένων το εξής αιτιολογικό: «Αποβολή».

Η εξαιρετικά περιορισμένη διάρκεια της εγκυμοσύνης δεν άφηνε καμιά ελπίδα. Πεντέμισυ μήνες δε φθάνουν σ' ένα βρέφος για να ζήσει.

ΣΤΗ ΘΕΡΜΟΚΟΙΤΙΔΑ

Η χειρουργική επέμβαση είχε αποτέλεσμα κανονικό. Η Λίβια Τζιοβαννίνι διασώθηκε, με το παιδί που ήρθε στον κόσμο, δεν έδινε, όπως ήταν επόμενο, σημεία ζωής.

Ο χειρουργός το ξάπλωσε πάνω στο χειρουργικό τραπέζι και τότε ακριβώς ήταν πού, κάτω από το δυνατό και ψυχρό φως του προβολέως, «νόμισε», ότι είδε το μικρό θάνακα να κινείται ανάλαφρα!...

Ο γιατρός πίστεψε στην αρχή, ότι επρόκειτο για μία οφθαλμαπάτη, που δημιουργούσε το φως. «Αλλ' από επαγγελματική ευσυνειδησία, απέφασε να κάνει μία εξέταση. Και τότε, με χαρά, κατάτληξε και... δυσπιστία, βεβαιώθηκε, ότι το κοριτσάκι ανέπνεε!

Οι βοηθοί του, σε ένα νεύμα του, έτρεξαν κοντά του, και μία νοσοκόμος του έδωσε μία σύριγγα με «συμπατόλη», που εκείνος τη μεταχειρίστηκε άμέσως.

Μά η νεογέννητη (ήταν πιά καιρός να αντικατασταθί στο βιβλίο του τμήματος, ο χαρακτηρισμός «αποβολή» με τη λέξη «τοκετός»), δεν έδειχνε κανένα σημείο βελτιώσεως.

Η γνώμη των γιατρών ήταν απαισιόδοξη. Η πιθανότης να κρατήσουν εκείνο το πλάσα στη ζωή ήταν μόνο μία στις χίλιες.

Η μικρή τοποθετήθηκε σε μία θερμοκοιτίδα. Δε μπορούσε να γίνει διαφορετικά. Κάθε επέμβαση φαινόταν ανώφελη. Το δίδιο παιδί της Λίβια Τζιοβαννίνι περίμενε από τη «μηνά» της ζωής να αποφασίσει το πεπρωμένο του. Και αυτό το πεπρωμένο, σύμφωνα με την επιστήμη, δε μπορούσε να είναι άλλο από το θάνατο...

Τότερα από δυο μέρες, τίποτα δεν είχε αλλάξει. Η μικρή έμενε πάντα άκίνητη, έντελως άκίνητη, εκτός από εκείνη την ανεπαίσθητη αναπνοή, που της άνασπινε μόλις το στήθος.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΓΑΛΜΑ

Στο Τρέντο, το τελευταίο καταρτισμένο τμήμα για πρόωρα παιδιά, είναι εκείνο του βρεφοκομείου. Ο δόκτωρ Κάλιαρι, που το διευθύνει, είναι ένας έμπιστος γυναικός έξω από τα όρια της πόλεως.

Οι γιατροί του νοσοκομείου «Σάντα Κιάρα» σκέφτηκαν να ζητήσουν τη βοήθειά του και ο δόκτωρ Κάλιαρι δε δίστασε ούτε στιγμή.

— Στείλτε μου άμεσα τη μικρή, τους είπε. Θα δούμε τι μπορεί να γίνει...

Η μικρή Ντάρια (αυτό το όνομα είχε δοθεί στο μεταξύ στη νεογέννητη) άλλαξε θερμοκοιτίδα, στις 5 Φεβρουαρίου. Για να μη την

ενοχλήσουν, απέφυγαν το μέτρομα και το ζύγισμα. Και η γνώμη του δόκτορος Κάλιαρι ήταν όμοια με εκείνη των συναδέλφων του του νοσοκομείου «Σάντα Κιάρα». Μόνο ένα θαύμα θα μπορούσε να κρατήσει στη ζωή εκείνο το σωματάκι, το τόσο μικρό και αδύνατο! Ήταν μία περίπτωση καταδικασμένη, αλλά έπρεπε να προσπαθήσουν...

Έτσι, άρχισε μία πραγματική πάλη έναντι του θανάτου και, από κάποια άποψη, έναντι των στερών φυσικών νόμων.

Τοποθετώντας τη μικρή στη θερμοκοιτίδα, ο δόκτωρ Κάλιαρι υπελόγησε το βάρος της σε 700 γραμμάρια. Οι γιατροί θεωρούν πρόωρο ένα παιδί, που κατά τη γέννησή του ζυγίζει δυόμισυ κιλά. Η Ντάρια ήταν υπερβολικά ελαφριά!

ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Μέρα και νύχτα, άκουραστα, σπορικά, ο δόκτωρ Κάλιαρι και η νοσοκόμα Έμμα Ρονκάντο, άγρυπνούσαν. Μά, παρ' όλες τις φροντίδες, παρ' όλη την προσοχή, δεν είδαν ποτέ τη Ντάρια ν' ανοίγει τα μάτια της, δεν την άκουσαν να κλαίει. Έμοιαζε μ' ένα μικρό α-καλμα!

Την πρώτη ημέρα της χορηγήθηκαν με καθετήρα πέντε φορές από δυο κυδίκια εκατοστά διαλύσεως γλυκόζης και διάφορα άλλα υγρά.

Τις 6 Φεβρουαρίου, η δόση της γλυκόζης χορηγήθηκε σε συνδυασμό με γάλα τροφού: 3 κυβ. εκ. επί 6η φορές. Μά η Ντάρια εξακολουθούσε να μένει έντελως άκίνητη.

Το απόγευμα της 9ης Φεβρουαρίου, 6η μέρες μετά τη γέννησή της, η Ντάρια άνοιξε για πρώτη φορά τα βλέφαρα, αποκαλύπτοντας δυο άτονα γαλάζια μάτια. Ήταν η πρώτη άκτινα ελπίδας!

Ο δόκτωρ Κάλιαρι απέφασε να τη ζυγίσει και να τη μετρήσει. Η Ντάρια ζύγιζε 700 γραμμάρια και είχε «ύψος» 33 εκατοστά.

Την επομένη μέρα, πάντα με καθετήρα, η Ντάρια δέχτηκε πέντε «γεύματα» διαλύσεως γλυκόζης και πέντε «γεύματα» ανάμικτα από δυο τρίτα γάλακτος τροφού και ένα τέταρτο γλυκόζης, πάντοτε σε ποσότητα 5 κ. εκ. τη φορά.

Μέχρι εκείνη την ημέρα, η μικρή δεν είχε άφισει να βγεί από το στόμα της ο παρομιχρός ήχος. Μά, το μεσημέρι της 11ης, κατά το διάστημα που της χορηγήτο ένα από τα γεύματα, άρχισε ξαφνικά να κλαίει.

Γιά το γιατρό, τους βοηθούς και τις νοσοκόμες, εκείνη τις μικρές κραυγές ήταν σαν ένα τραγούδι ζωής!...

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΑΥΞΑΝΕΙ

Δυο μέρες αργότερα, ο έλεγχος του βάρους σημείωσε μία μείωση 56 γραμμαρίων. Δεν ήταν κάτι εξαιρετικά ανησυχητικό. Η μείωση αυτή είναι κανονική σε όλα τα νεογέννητα.

Ο δόκτωρ Κάλιαρι άρχισε να αισιοδοξεί στις 16 Φεβρουαρίου, όταν η Ντάρια παρουσίασε αύξηση βάρους 30 γραμ. Αυτή ήταν μία φανερή απόδειξη ζωτικότητας.

Εκείνη την ημέρα, η Ντάρια κατεβρόχθισε ένα γεύμα από κίτρινο «ελεντόν» προς πέντε τοις εκατόν και εννέα γεύματα από 7 κ. εκ. γάλα τροφού.

Τη δεκάτη πέμπτη ημέρα, άρχισε να κουνάει τα χέρια και τα πόδια.

Η μεγάλη δυσκολία παρουσιαζόταν τώρα στον καθορισμό της κατάλληλης διατροφής. Ένα ελάχιστο λάθος θα μπορούσε να αποβεί μοιραίο.

Στις 15 Μαρτίου, μεγάλος συναγεμώσι! Η Ντάρια προσεβλήθη από ονιτιδία, θεραπεύθηκε όμως γρήγορα, σε μία μόνο ημέρα!

Σ' αυτό το σημείο, η μικρή είχε φτάσει σε βάρος 860 γραμ. και έπινε 1 κ. ε. γάλακτος τροφού όκτω φορές την ημέρα και 10 κ. ε. κίτρινο «Ελεντόν» προς 6η τοις εκατόν, δυο φορές την ημέρα.

Στις 5 Απριλίου, η Ντάρια πέρασε τα χίλια γραμμάρια! Ήταν ένα βήμα μπροστά, στον απελπισμένο εκείνο αγώνα. Ο δόκτωρ Κάλιαρι είχε τώρα πολλές ελπίδες, αλλά δε μπορούσε να μιλήσει για μη βέβαιη νίκη. Η μικρή φαινόταν ακόμα τρομερά αδύνατη και χλωμή. Μία μορφή βρογχίτιδος τόν έκανε να φοβηθεί στα σοβαρά. Η Ντάρια θα κατέρθε-νε να ανθίξει!

Μά και η βρογχίτιδα υπερνικήθηκε. Στις 14 Μαΐου, η Ντάρια ζύγιζε ένα κιλό και 330 γραμμάρια και στις τέσσερις Ιουλίου δύο κιλά και 80 γραμ.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΗΣ

Στις 17 Ιουλίου, τεσσαρεσήμες μήνες ύστερα από εκείνο το παγωμένο βράδυ της 3ης

Η Ντάρια την ημέρα των γενεθλίων της. Στις 3 του περασμένου Φεβρουαρίου έκλεισε τα δυο της χρόνια και οι νοσοκόμες της έτοιμασαν μία τούρτα με δυο κεράκια.

Φεβρουαρίου, το θαύμα είχε πιά συντελεσθή! Η Ντάρια Τζιοβαννίνι ζύγιζε 3.100.

Συνήθως, όταν τα πρόωρα παιδιά θα περάσουν τα τρία κιλά, παραδίδονται στους γονείς τους. Άλλα ο δόκτωρ Κάλιαρι θέλησε να κρατήσει ακόμη τη Ντάρια. Η μικρή ήταν πολύ χλωμή και τα πόδια της πολύ αδύνατα για ν' αρχίσει μία «κανονική ζωή». Άλλωστε το βρεφοκομείο την είχε, κατά κάποιον τρόπο, υιοθετήσει!

Όταν όμως η Ντάρια πέρασε τα τέσσερα κιλά και έφθασε το ύψος των 55 εκατοστών, ο Κάλιαρι αναγκάστηκε να την παραδώσει στους γονείς της. Κλινικώς, ήταν ένα κοριτσάκι υγιές, που παρουσίαζε μόνο μία μορφή αναμίας, θεραπεύσιμη με βιταμίνες και τονωτικά.

Έτσι, στις 19 Σεπτεμβρίου του 1960, η Ντάρια άφησε το βρεφοκομείο, για να εγκατασταθί στο αγροτικό σπίτι των γονέων της. Όλοι τη δέχτηκαν με χαρά, η μητέρα, ο πατέρας, τα αδέρφια. Αυστηρώς, όμως, η οικογένεια Τζιοβαννίνι δεν είναι πλούσια και η μητέρα της μικρής είχε, στο μεταξύ, αντιληφθεί, ότι περίμενε ένα άλλο παιδί! Οι εργασίες του σπιτιού, η φροντίδα των άλλων επτά παιδιών, δεν της άφηναν τόν καιρό, που χρειαζόταν για την περιποίηση της Ντάρια, που είχε ανάγκη από σχετική επίβλεψη. Η μικρή αρρώστησε από βρογχίτιδα και μεταφέρθηκε σ' ένα νοσοκομείο, έγινε γρήγορα καλά, αλλά σε λίγο παρουσίασε έντελικές ενοχλήσεις.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ακριβώς σ' αυτό το σημείο στην ιστορία της Ντάρια εισχωρεί ένα άτομο, το οποίο τον όνομα είναι αγνώστο. Ένας ανώνυμος φι-λάνθρωπος, κάποιος, που είχε διαβάσει σε μία εφημερίδα για το «κοριτσάκι του θαύματος», θέλησε να το βοηθήσει. Έγραψε στο δόκτωρ Κάλιαρι και προσεφέρθη να αναλάβει τα έξοδα για την παραμονή της μικρής στο βρεφοκομείο.

Στις 9 Νοεμβρίου 1960, η Ντάρια ξαναγύρισε στο βρεφοκομείο. Στις νοσοκόμες φάνηκε πολύ χλωμή, ο γιατρός παραδέχτηκε, ότι η ά-γαμία είχε επιδεινωθεί και παρετήρησε κάποια ενοχλησι στην όραση.

Στο βρεφοκομείο τη δέχτηκαν σά μία κόρη τους, που γυρίζει ύστερα από μακρινό ταξίδι.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΛΙΩΝ

Η Ντάρια άρχισε τώρα να περπατάει και έχει αποκτήσει δώδεκα δοντάκια. Τα ξανθά μαλλιά της έχουν γίνει μακρύτερα και τα γαλάζια μάτια της είναι γλυκά και φωτεινά, με το προσώπάκι της είναι πάντα χλωμό.

Γιά τη δεύτερη επέτειο των γενεθλίων της, οι νοσοκόμες της έτοιμασαν μία τούρτα με δυο κεράκια. Και η Ντάρια τα έσβωσε.

Μέρα με την ημέρα, πηγαίνει όλο και καλύτερα. Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του υπερβολικά πρόωγου παιδιού σδύνουν σιγά-σιγά από το πρόσωπο και το σώμα της, σε λίγο καιρό, από αυτό το πρώτο «περιστατικό» της ζωής της, θα υπάρξει μόνο μία σημείωσι πάνω στην καρτέλλα της κλινικής...

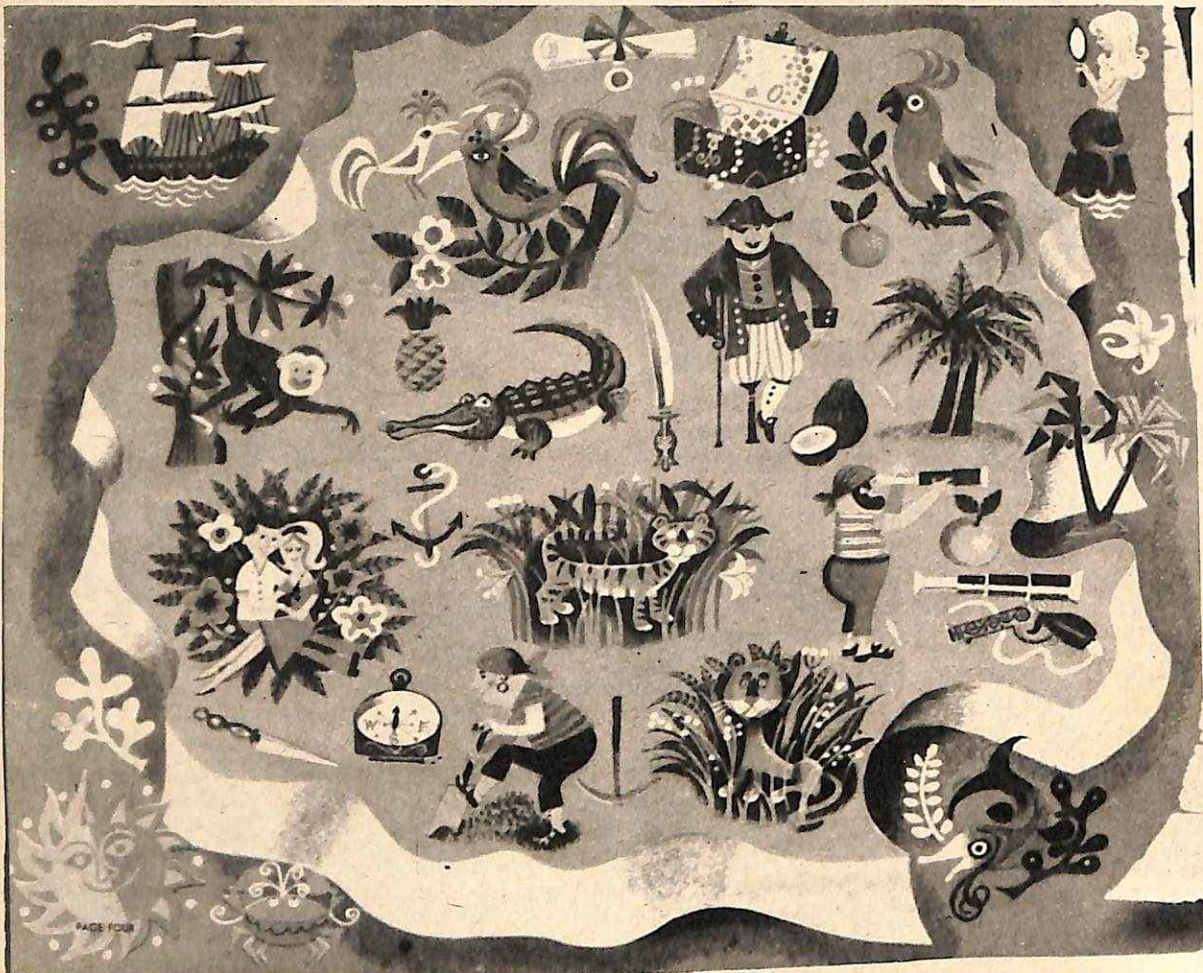
Ο γιατρός και το προσωπικό του βρεφοκομικού ινστιτούτου του Τρέντο, έχουν κάνει ένα θαύμα. Από μία άποψη, κατώρθωσαν να υπερνικήσουν τους ειδίους τοις νόμους της φύσεως.

Ο δόκτωρ Κάλιαρι όμως λέγει πάντα: «Δεν δέξομαι τόσους επαίνους. Έπρεπε να ζήσει και έζησε! Αυτή είναι η μοναδική αλήθεια».

Στην πραγματικότητα, η διατήρησι της ζωής της μικρής Ντάρια είναι ένα «έργο» δικό του, δικό του και των νοσοκόμων, που τον βοήθησαν σ' αυτό. Όλοι μαζί φερόθηκαν θαυμάσια, κατορθώνοντας να μεταχειρισθούν όλα τα μέσα, που η επιστήμη τους προσέφερε, χωρίς να κάνουν ούτε ένα λάθος. Μά είναι βέβαιο, ότι το αποφασιστικό όπλο της νίκης τους στάθηκε η στοργή και η αγάπη για εκείνο το μικρό πλάσμα, που κατώρθωσαν να το κάνουν να «ζήσει».

Αριστοτέλης: Ο πατέρας της Ντάρια, εργάτης σε λατομείο, και η μητέρα της, έξω από το αγροτικό σπίτι τους στο χωριό Πινέ. Μ έ-σονται: Ο δόκτωρ Κάλιαρι, ο γιατρός που περιουρήθηκε το «κοριτσάκι του θαύματος» κατορθώνοντας να το κρατήσει στη ζωή. Δ ε ξ ι ά: Η Ντάρια μαζί με μία αδελφή του βρεφοκομείου. Η Ντάρια είναι τώρα δυόμισυ ετών. Θα μεγαλώσει κανονικά και πολύ γρήγορα δε θα μείνει σ' αυτήν κανένα ίχνος από τη δύσκολη και παράξενη γέννησή της.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τὸ περίφημο «Νησι με τὸ θησαυρὸ» τοῦ Στήβενσον! Κι' ὄνειρευτήκατε, στὰ παιδικὰ σας χρόνια, νὰ γίνετε καὶ σεῖς ἦρωες καὶ τέτοιες περιπέτειες;

«Ε, λοιπόν, τ' ὄνειρό σας μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ τώρα, κάπως τροποποιημένο. Μπορεῖτε δηλαδή, ὅχι νὰ βρῆτε τὴν τύχη σας στὸ Νησι τοῦ θησαυροῦ, ἀλλὰ νὰ μάθετε, μετὰ τὴ βοήθειά του, τί σας περιμένει στὸ προσεχές μέλλον.

Στὴν πολυχρωμὴ εἰκόνα, ποὺ δημοσιεύουμε, φιγουράρουν τὰ κυριώτερα πρόσωπα, ἀντικείμενα καὶ σκηνὲς τοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ Στήβενσον. Νὰ τώρα τί θὰ κάνετε:

Πάρτε στὸ χέρι σας μιὰ καρφίτσα, κλείστε τὰ μάτια σας, κάνετε ἕνα κύκλο μετὰ τὴν καρφίτσα στὸν ἀέρα πάνω ἀπ' τὴν εἰκόνα, 4 φορές, κι' ὕστερα τρυπήστε μ' αὐτὴν ἕνα σημεῖο της. Ἀνοίχτε τότε τὰ μάτια σας καὶ κυττάξτε τί τρυπήσατε. Ἐπειτα ἀναζητήστε στὸν παρακάτω ἀλφαριθμητικὸ πίνακα τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ συμβόλου.

Ἀν τυχὸν ἡ καρφίτσα σας συνάντησε τὸ κενὸ, ἀνάμεσα σὲ δύο σύμβολα, ἐπαναλάβετε τὴ δοκιμὴ, μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο, μέχρι τρεῖς φορές, κι' ὅταν τρυπήσατε μ' αὐτὴν τὴν τρίτη δοκιμὴ δὲν ἔχετε καλλίτερο ἀποτέλεσμα, σημαίνει πὼς δὲν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ καθαρὰ χαραγμένο τὸ μέλλον σας. Ξαναδοκιμάστε λοιπὸν ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες.

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

«**Α γ κ ρ α**»: Τὰ σχεδιά σας θὰ εὐδοκῶν. Ἔστω κι' ἂν καθυστερήσῃ λίγο, ἡ ἐπιτυχία τους εἶναι σίγουρη. Δικαιολογημένη ἡ μεγάλη αἰσιοδοξία σας.

«**Α ν α β**»: Θὰ περάσετε μέρες ἡλιόλουστες, μετὰ τὴ μεταφορικὴ ἔννοια τοῦ ἡλιού, ποὺ σημαίνει

«ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΟ ΘΗΣΑΥΡΟ» σὰς λέει τὴν τύχη σας

Ἀνάλογα πρὸς τὸ σύμβολο ποὺ θὰ τρυπήσετε μετὰ μιὰ καρφίτσα

Εὐτυχία. Θὰ ἔχετε καλὴ ὑγεία.

«**Α ξ ἰ ν α**»: Ἀν ἡ σκληρὴ ἐργασία ποὺ κάνετε δὲ σας ἀποδίδῃ ὅσο πρέπει δοκιμάστε τὴν τύχη σας πρὸς ἄλλη, διαφορετικὴ κατεύθυνση.

«**Γ ο ρ γ ὶ ν α**»: Ἀν θὰ ἔχετε ὑπομονὴ νὰ περιμένετε, ἡ ζωριότερη ἐπιθυμία σας θὰ ἰκανοποιηθῇ ὁποῦδήποτε.

«**Ζ ε υ γ ἄ ρ ι**»: Θὰ δεχθῆτε ἢ θὰ κάμψετε μιὰ πρότασι γιὰ ἀρραβῶνα ἢ γάμο. Ἡ θὰ ἔχετε ἕνα ἐρωτικὸ ρομάντσο ποὺ δὲν τὸ περιμένετε.

«**Η λ ἰ ο ς**»: Εἶναι τὸ εὐχεστότερο ἀπ' ὅλα τὰ σύμβολα. Θὰ πραγματοποιηθῇ κάθε ἐπιθυμία σας, σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς σας. Μὴ χαλισητῆτε ὅμως ἀπ' τὴν πολλὴ εὐτυχία!

«**Θ η ρ ἰ ο** (καθιστό)»: Κάποιος γνωστός σας δὲν εἶναι τόσο ἀγριός, ὅσο φαίνεται. Μὴ διάζεστε πολὺ στὸ σωφρόνισμα, στὴ δουλειά σας ἢ στὸ νὰ κάμψετε ἢ νὰ δεχθῆτε προτάσεις.

«**Κ α β ο υ ρ α ς**»: Κυττάξτε ἄλλου, γιὰ νὰ βρῆτε τὴν τύχη σας. Ἀλλοῦ, ὅτι πιθανόντες ἐπιτυχίας σας θὰ εἶναι πολὺ μικρές.

«**Κ α ρ ἄ β ι**»: Νέα περιπέτεια, καινούργιες φιλίες. Κάποιος ποὺ δρῖσκειται μακριὰ, θὰ ξαναγυρίσῃ. Θὰ πάρειτε ἕνα ὄρατο κι' ἀπρόβλεπτο δώρο.

«**Κ α σ ἑ λ α** (μετὰ κοσμήματα)»: Ἰδέες ποὺ φέρνουν λεφτά. Καινούργιες κατευθύνσεις. Μιὰ σπου-

δαία ἀνακάλυψι θὰ σας ἐξηγήσῃ κάτι ποὺ δὲν καταλαβαίνατε.

«**Κ ο υ τ ὸ ς**»: Περιμένετε, πρὶν καταλήξετε σὲ συμφωνία γιὰ κάποιο φίλο σας ἢ γινώριμο τῆς δουλειάς σας. Μὴν πιστεύετε κάθε τι ποὺ ἀκούετε.

«**Κ ρ ο κ ὸ δ ε ἰ λ ο ς**»: Ἐνας φίλος, μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶναι πιστός, θὰ σας βοηθήσῃ νὰ προοδέψετε, ἴσως δίχως νὰ τὸ θέλῃ.

«**Μ ἡ λ ο** (κόκκινο)»: Ἰσως νὰ τελειώσετε τὶς μέρες σας σὲ κάποια μακρινὴ χώρα. Πάντως, θὰ ἔχετε περισσότερη ποικιλία στὴ ζωὴ σας, παρὰ ὅση σήμερα. Ἐπιτυχημένη ἀγορά. Καλὲς ἐπιρροὲς στὸ σπῆτι σας.

«**Π α π α γ ἄ λ ο ς**»: Προσέξτε τὰ λόγια σας, μπορεῖ νὰ τὰ ἐπαναλάβουν. Ξεκαθαρίστε τὴ γκαρνταρόμπα σας, γιατί πρόκειται νὰ φτιάξετε καινούργια φορέματα.

«**Π α ρ α δ ε ἰ σ ἰ ο υ λ ἰ**»: Μιὰ συγκλονιστικὴ ἐκπληξὴ γιὰ σας ἢ γιὰ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας. Θὰ ἀνεβῆτε ἴσως ἕνα κοινωνικὸ σκαλοπατι.

«**Π ε ἰ ρ α τ ἰ ς** (μετὰ τηλεσκόπιο)»: Δὲ ζῆτε ἀρκετὰ ἔντονα τὴ ζωὴ σας. Θ' ἀποκτήσετε ἕνα καινούργιο ἐχέμπτω. Μάθετε μιὰ ξένη γλώσσα, θὰ σας χρειαστῇ πολὺ.

«**Π ε ρ γ α μ ν ῆ**»: Συνέντευξι μετὰ σημαντὸν πρόσωπο θὰ σας ὠφελήσῃ πολὺ. Θὰ ἔχετε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία ἢ προαγωγή.

«**Π ἰ θ ἡ κ ο ς**»: Διαβάστε μετὰ προσοχὴ ὅ,τι ὑπογράφετε, ἴσως κρύ-

πτὴν εἰκόνα αὐτὴ φιγουράρουν τὰ κυριώτερα πρόσωπα, ἀντικείμενα καὶ σκηνὲς τοῦ μυθιστορηματοῦ τοῦ Στήβενσον τοῦ «Νησι μετὰ τὸν θησαυρὸ».

βεται κάποιος ἡπύουλος ὄρος ποὺ δὲν τὸν προσέξατε. Μιὰ πρότασι δὲν εἶναι ἀρκετὰ σαφής, ὅσο θὰ θέλατε.

«**Π ι σ τ ὸ λ ι - τ η λ ε σ κ ὸ π ι ο**»: Βιαστικὴ ἐνέργειά σας μπορεῖ νὰ εἶναι δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Σκεφθῆτε καλὰ. Θὰ νικήσετε κάποιο ἀντίζηλο.

«**Π ο ρ τ ο κ ἄ λ ι** (κίτρινο)»: Θὰ δοκιμάστε τὸν πειρασμὸ νὰ συμπεριφερθῆτε διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους καλοὺς τρόπους σας. Κάποιος αἰτία ἐκνευρισμοῦ θὰ περάσῃ.

«**Π υ ξ ἰ δ α**»: Ἐνδιαφέρον περιστατικὸ μέσα στὶς προσεχέες 1—2 βδομάδες θὰ σας δεῖξῃ ποιά εἶναι τὰ συμφέροντά σας. Θὰ σας βοηθήσουν οἱ συμβουλὲς μεγαλειότερου φίλου.

«**Σ π α θ ἰ**»: Ἐνας ἐχθρὸς θὰ γίνῃ φίλος σας. Ὁρισμένες πληροφορίες θὰ σας βοηθήσουν πολὺ στὴ δουλειά σας.

«**Σ κ α φ ἰ ἄ ς**»: Θὰ δημιουργήσετε μιὰ καινούργια φίλια ἢ ἕνα εἰδύλλιο μετὰ πρόσωπο ποὺ τὸ ἀγνοούσατε ὡς τώρα.

«**Σ τ α υ ρ ὸ ς τ ῆ ς θ ἄ λ α σ σ α ς**»: Ἐξαιρετικὲς ἐννοίες τῆς τύχης καὶ ευχάριστα γλέντια. Θὰ πάρειτε χρήματα ἀπὸ κάποιου, ποὺ δὲν τὰ περιμένατε.

«**Σ τ ἰ λ ἑ τ ο ς**»: Ἐνας καυγάς σας μετὰ κάποιο πρόσωπο θὰ συντελέσῃ ὥστε νὰ ξεκαθαριστῇ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἡρεμήσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα.

Δραματικὸ καὶ κτηνωτικὸ μυθιστορηματὸν ὑπὸ Καρολίνας Τυβερνιτσιο

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

Ἡ Τζιλέτα πληροφορεῖ τὴ Ροζίτα ὅτι ἡ ἐγγονὴ τῆς ἦταν ἡ Μαντοννὰ κι' ὅτι πνίγηκε ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀττίλιο, ποὺ τὴν εἶχε ἀτιμάσει. Ἡ Μπερτά συμφιλιώνεται μετὰ τὸν ἀντρα τῆς, γιὰ νὰ ἐνδύσῃν κι' οἱ δύο τὶς προσπάθειές τους ἐναντίον τῶν κινδύνων ποὺ ἀπειλοῦν τὴν οἰκογενεῖά τους. Εἶναι βέβαιοι ὥστε, πὼς ἐξασφαλίσθηκαν πιά, ἐφόσον αὐτοκτόνησε ἡ νόμιμη κληρονομία, δηλαδή ἡ Μαντοννὰ. Ὑστερὰ ἡ Μπερτά ἐπισκέπτεται τὴ θεῖα τῆς Νίλντα, ἡ ὁποία τὴ δέχεται ψυχρὰ καὶ τῆς δηλώνει πὼς διαλύονται οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀνηψιάς τῆς μετὰ τὸν Ἀττίλιο. Τὴν ἀπειλεῖ δὲ ὅτι, ἂν βελήσῃ ν' ἀντιδράσῃ, θὰ φανερώσῃ στὴ Νίλντα τὸ ἐγκλήμα τοῦ Ἀττίλιο κατὰ τῆς Μαντοννᾶς. Προηγούμενος ἔχει μιλήσει μετὰ τὴν ἀνηψιά τῆς καὶ τὴν ἔχει πείσει πὼς ὁ Ἀττίλιο δὲν εἶναι ὁ ἀντρας ποὺ τῆς ἀξίζει. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, ἡ Νίλντα προσανατολίζεται στὴν ἰδέα νὰ γίνῃ καλόγρια. Ἐνας συμβολαιογράφος καλεῖ στὸ γραφεῖο του τὸ γέρο μαρκήσιο Τζάκμο.

Τὴν ὠρισμένη ὥρα, ἔφτασε στὸ συμβολαιογραφεῖο — ἕνα ἀπ' τὰ γνωστότερα τοῦ Τουρίνου. Ὁ συμβολαιογράφος ἦταν ἕνας ψηλὸς γέρος, μετὰ χοντὰ ματογυῖα, ἀκούραστος στὴ δουλειά του καὶ ἀκέραιος χαρακτήρας. Σηκώθηκε, χαϊρέτησε τὸν ἐπισκεπτή καὶ εἶπε:

«Ὁ κύριος μαρκήσιος εἶναι ὑπέδειγμα ἀκριβείας, ὅπως ἦταν κι' ὁ ἀδελφός του Λεονάρτο, ποὺ εἶχα τὴν τιμὴ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσω πολλές φορές. Καθίστε, παρακαλῶ.

Τ' ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του ἔκαμε τὸ Τζάκμο ν' ἀνατριχιάσῃ. Κάθισε ὥστόσο σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀπάντησε:

«Ὁμολογῶ πὼς δὲν καταλαβαίνα τὸ λόγο τῆς προσκλήσεώς σας. Ἔξω πὼς ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός μου εἶχε σχέσεις μαζί σας, ἀλλὰ δὲ βλέπω τί μπορεῖ νὰ τὸν ἀφορᾷ τώρα, ἐφόσον ἔχει πεθάνει ἀπὸ τόσο χρόνια.

— **Ναί**, πεθάνε πρόωρα ὁ καὺμένος, εἶπε ἄσχημα ὁ Σολδάρο. Ἀλλ' ὅπως θὰ ξέρετε καλλίτερα ἀπὸ μένα, ἄφισε μιὰ διαθήκη, μετὰ εἰκοσαετὴ προθεσμίᾳ ἐκτελέσεως. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔχω στὰ χέρια μου ὠρισμένα χαρτιά, σχετὰ μετὰ τὴν κληρονομία του, γιὰ τὴν περιποίησιν ποὺ θὰ σας συνέβαινε τίποτε ἀπευκταῖο, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Τζάκμο ἀναστήκωσε ἀγέωχα τὸ κεφάλι του. — **Γι' αὐτὸ πρόκειται;** ρώτησε. Σὲ σας ἐμπιστεύθηκε αὐτὰ τὰ χαρτιά ὁ ἀδελφός μου; — **Ὀχι** ἀκριβῶς. Μοῦ τὰ παρέδωκε ἀπὸ κάποιο κάποιον ἄλλο πρόσωπο, ἀλλὰ μαζί μ' ἕνα γράμμα τοῦ μαρκήσιου Λεονάρτου.

— **Αἱ!** Καὶ γιὰτί δὲ με εἰδοποιήσατε, μέχρι σήμερα; — **Γιατί** εἶχα διαταγὴ νὰ μὴν κάνω καθόλου λόγο, παρὰ μόνον ἂν ἐμφανίζονταν μιὰ χαμένη κοπέλλα.

Ὁ Τζάκμο ἀναπήδησε στὴν πολυθρόνα του καὶ κύτταξε μ' ἀγωνία τὸ συμβολαιογράφο. Εἶχε καταλάβει!...

— **Παρουσιάστηκε** λοιπὸν ἡ κοπέλλα αὐτή; μουρμούρισε. — **Μάλιστα**, κύριε μαρκήσιε. Καὶ θὰ τὴ δῆτε σὲ λίγο.

Ὁ Τζάκμο ἦταν πρὸς χλωμὸς ἀπὸ πεθαιμένους. Καὶ ρώτησε, προσπαθώντας νὰ κἀν σταθερὴ τὴ φωνὴ του:

— **Μήπως** κάνετε λάθος; Εἰσαίτε βέβαιος πὼς πρόκειται γιὰ τὴν κοπέλλα ποὺ ἔφερε ἄλλοτε τὸ πένθος καὶ τὴ ντροπὴ στὸ σπῆτι τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀδελφοῦ μου;

— **Μπορεῖτε** νὰ εἰσαίτε σίγουρος γι' αὐτὸ; Πρόκειται πραγματικὰ γιὰ τὴν κόρη τῆς ἀνηψιάς σας Στεφανίας καὶ τοῦ Τζοτζίο Καζάτι, ποὺ εἶχαν ἐνωθῇ μόνο μετὰ θρησκευτικὸ γάμο καὶ θὰ τὸν ἀναγνώριζαν ὕστερα καὶ πολιτικά, ἂν δὲ συμβαίνανε τὰ δυστυχήματα ποὺ ξέρετε. Ὁ ἀδελφός σας, ἂν δὲν γελιέται, εἶχε ἀναθέσει σὲ σας νὰ ψάξετε γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή.

Ὁ Τζάκμο ἀνασείκωσε. — **Εἴπα** πραγματικὰ, ἀπάντησε ξερό. Τοῦ κακοῦ διώος. — **Ἡ ἀλήθεια** εἶναι πὼς κι' ἡ κυρία ποὺ ἐνδιαφερόταν τόσο νὰ τὴν ξαναβρῇ, δυσκολεύθηκε ἀρκετά. Ἀλλὰ τὸ κατάρωσε ἐπιτέλους... Τὸ δυστύχημα εἶναι πὼς ἀργήσε πολύ, πάρα πολύ!

Ὁ Τζάκμο ἐνοίωσε κάποιον κρυφὸ τρόμο. — **Τί** θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε. — **Θὰ** τὸ μάθετε σὲ λίγο, ὅταν τὴ γνωρίσετε!

Ὁ μαρκήσιος αἰσθάνθηκε νὰ πνίγεται. Ἐμεινε μερικὰ λεπτὰ ἀμίλητος, σκεπτικός. — **Ἀν** βρισκόταν ἐκεῖ ἡ νύφη του, νὰ τὸν βοηθήσῃ!... Πὼς νὰ παλέψῃ μόνος του; Πὼς νὰ σώσῃ τὴν ἐγγονά του!... Πὼς ν' ἀνορθώσῃ τὴν κοπέλλα ἐκείνη τὴ πλουτὴ τοῦ πατέρα τῆς, ποὺ τῆς ἀνήκαν δικαιωματικὰ;

Ὡστε λοιπὸν δὲν ἦταν ἄδεις φοβερὲς ἐκεῖνα τὰ ἀνώνυμα γράμματα; Ζούσε ἡ κόρη τῆς Στεφανίας κι' ἐρχόταν ν' ἀπαιτήσῃ τ' ὄνομα τῆς καὶ τὴν κληρονομία τοῦ μαρκήσιου Λεονάρτου; Κι' ἂν ἀρνιότανε νὰ τὴν ἀναγνώρισῃ, θὰ γίνονταν δικὰ τῆς ὅλα ὅσα ἀνήκαν

τώρα σ' αὐτόν, στὸ γυιό του, στὰ ἐγγόνια του! Θὰ ἦταν τότε ἡ τελεία καταστροφὴ τῆς οἰκογενείας του!

Ἀδύνατον ἀπὸ πόνο καὶ μαγιά. Ὑστερὰ ὅμως ἀναστήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε μετὰ περηφάνειας:

— **Ἀν** αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν εἶναι τυχοδιώκτρια, ἂν μπορῇ ν' ἀποδείξῃ πὼς εἶναι ἀληθινὰ ἡ κόρη τῆς ἀνηψιάς μου Στεφανίας, θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ἡ συνείδησί μου γι' αὐτήν. Δὲ χρειάζεται ἀντιρροπία.

— **Μὰ** δὲ σκόπευα νὰ σας δώσω συμβολὴν, κύριε μαρκήσιε. Ἀν πῆρα τὸ θάρρος νὰ σας ἐνοχλήσω, τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σας παρουσιάσω τὴν κληρονομία καὶ γιὰ νὰ σας ἀναγγείλω πὼς ἔχω στὴν κατοχή μου ὠρισμένα σημαντικὰ χαρτιά, ποὺ μοῦ παρέδωσε ἡ κυρία Ροζίτα Καζάτι ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἀδελφός σας. Εἶναι κλεισμένα σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸ φάκελλο, σφραγισμένο μετὰ τὸ οἰκόσημο τῆς οἰκογενείας σας. Διαβάστε τί εἶχε γράψῃ πάνω ὁ μαρκήσιος Λεονάρτο.

Ὁ Τζάκμο πῆρε τὸ φάκελλο, μετὰ χέρια ποὺ τρέμανε, κι' ἔρριψε μιὰ ματιά στὴν ἐπιγραφή του. Ἀναγνώρισε τὸ γράψιμο τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ διάβασε, μετὰ βολιμομένης ματίας:

«**Νὰ** ἀνοίξῃ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ βρεθῇ ἡ ἐγγονὴ μου, ἡ κόρη τῆς Στεφανίας, μπροστὰ στὴν ἰδίαν, στὸν ἀδελφὸ μου Τζάκμο καὶ στὴν κυρία Καζάτι. Ἀν θὰ ἔχῃ πεθάνει ὁ ἀδελφός μου, θὰ τὸν ἀναπληρώσῃ ὁ γυιὸς τοῦ Κάρλο. Κι' ἂν περάσουν 20 χρόνια χωρὶς νὰ βρεθῇ ἡ κληρονομία μου, ζῇ δὲ ἀκόμη ὁ ἀδελφός μου, ἐπιθυμῶ νὰ καταστραφῇ ὁ φάκελλος αὐτός, μετὰ τὸ περιεχόμενό του, καὶ νὰ μείνῃ ὅλη ἡ περιουσία στὸν Τζάκμο».

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε ἀμίλητος μερικὲς στιγμὲς. Ἐπειτα ἐπέστρεψε τὸ φάκελλο στὸ συμβολαιογράφο.

φο, λέγοντάς του ἀπλᾶ:

— **Πολὺ** καλὰ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ βοηθὸς τοῦ συμβολαιογράφου μπῆκε στὸ γραφεῖο καὶ εἶπε στὸν προϊστάμενό του:

— **Ἦρθε**ν ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, κύριε Σολδάρο.

— **Ἀς** περάσουν. Ὁ μαρκήσιος σηκώθηκε, σὰν ἡλεκτρισμένος.

Ὁ ὑπάλληλος ξαναβῆκε. Καὶ παρουσιάστηκαν σὲ λίγο ἡ Ροζίτα, ὁ μπαρμπα «Νικόλας κι' ὁ Πέπερ, μαζί μετὰ τὴν Μαντοννὰ καὶ τὴν κυρία Καζάτι.

Ὁ Τζάκμο ἐνοίωσε στὴν ἀρχὴ περισσότῃ ἐκπληξί, παρὰ πρόω. Ἀλλ' ὅταν εἶδε ὕστερα τὴν κοπέλλα μετὰ τὴν Ροζίτα, φώναξε:

— **Ἡ** δεσποινὴς Μπονέτα; Ἡ κυρία Παλμέρι;... Κι' ἐγὼ ποὺ δὲ σας ἀναγνώρισα ἀμέσως! Ἔσεῖς λοιπὸν, κυρία, μοῦ στέλνατε ἐκεῖνα τὰ ἀνώνυμα ἀπειλητικὰ γράμματα ποὺ εὕρισκα στὴν κάμαρά μου;

— **Εἰγώ**, κύριε μαρκήσιε! ἀπάντησε ἡ Ροζίτα, ἐνῶ ἔδωκε τὰ γυαλιὰ της καὶ πλησίαζε περισσότερο τὸ Τζάκμο. Μετὰ συχωρήστε γιὰ τὴ μεταμόρφωσί μου καὶ γιὰ τὰ τέχνασμα ποὺ μεταχειρίστηκα γιὰ νὰ σας υπενθυμίσω τὸ ἀδελφικὸ χρέος σας.

Ὁ μαρκήσιος κοκκίνισε καὶ πρόσθεσε:

— **Εἰσε** φέρατε τὴ δεσποινίδα στὸ σπῆτι μας;

— **Ὀχι**, ἀπάντησε ἡ Ροζίτα. Σὰς τὴν εἶχε στείλει ὁ Θεός. Ἀλλὰ τὴ δῶξατε, χωρὶς νὰ λυπηθῆτε τὰ νεῖστα τῆς καὶ τὴν ἀσώτητά της, μετὰ ἄτιμη κατηγορία!

Ὁ μαρκήσιος Τζάκμο ἐνοίωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

— **Εἰγώ** δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτὸ! μουρμούρισε. Μοῦ εἶπαν μονάχα πὼς ἡ δεσποινὴς εἶχε πέσει θύμα μίας κτηνώδους ἐπιθέσεως καὶ πὼς γι' αὐτὸ εἶχε πνιγῇ.

Ἡ Μαντοννὰ πλησίασε τὸ μαρκήσιο.

— **Ἦταν** κατάχλωμη, ἀλλὰ τὸ γλυκὸ πρόσωπό της φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα οὐράνιο χαμόγελο.

— **Ἡ** Παναγία μ' ἔσωσε ἀπ' τὸ θάνατο, εἶπε μετὰ φωνῇ ποὺ ἔδωκε μέσα ἀπ' τὴν ψυχὴ της. Καὶ μετὰ βοήθησε νὰ ξαναβρῇ τὴ γιαιγία μου... Ὅ,θὰ με συχωρέσετε γιὰ ὅ,τι εἶπα;

— **Εἰγώ** ἦταν ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃ μετὰ ἐπιθετικὸ τόνο, ὁ μαρκήσιος συγκινήθηκε ἀπ' τὴν τόση ταπεινότητα της. Τὰ μάτια του βουρκώσανε καὶ εἶπε:

— **Δὲν** ἔχω νὰ σας συχωρέσω γιὰ τίποτα... Μὰ πὼς μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε τὴν ταυτότητά σας; Ὅ,θὰ παραδεχθῆτε πὼς εἶναι δικαιολογημένη αὐτὴ ἡ ἀμφισβόλια μου.

— **Θὰ** τὸ ἀποδείξω μετὰ τὸ

— **Ἡ** μαμά βρῖσκει παρὰ ξένο τὸ δὲ ἐπιμένεις συνεχῶς νὰ τὴν φωτογραφίζῃς μπροστὰ στὶς ἀρχαιοτήτες!...

γαπούσε, της είχε άφοσιωθή άνεπιφύλακτα. Τού φαινόταν πως είχε άποκτήσει μία κόρη και της πρόσφερε όλη την τρυφερότητα της καρδιάς του. Άν την έχανε, τί θα τούμνε πιά;

Άν σώπαινε, ή Μαντονίνα θάμνε κοστά του. Ναι, μά θάταν άσυγχώρητος έγωϊσμός του να τή στερήσει απ' τα χόδια του άσ πατέρας, από μία μητέρα, απ' τόν πλούτο πού την περιέμενε ίσως.

Η συνείδησί του θα έπαναστατούσε. Δέ θαδρίσκε πιά ήσυχία. Όχι, όχι, ήταν καθήκον του να φανερώσει την αλήθεια στη Μαντονίνα!

Η κοπέλλα τόν περιέμενε άνιπόνοια. Πρόσεξε άμέσως τη θλιυμένη έκφρασί του.

— Έμαθες τίποτα σοβαρό; τόν ρώτησε, μόλις κάθισε κοντά της. Μίλησες μέ τη Τζιλέτα;

— Σε παρακαλώ, μη την λές πιά έτσι! διαμαρτυρήθηκε ο Τζοβάνι. Η Τζιλέτα πέρασε! Κι' ή Λουίζα Καρντάρο—πως είναι τόν αληθινό της όνομα—είναι μία γυναίκα τού δρόμου!

Η Μαντονίνα τόν κύτταξε μέ έκπληξη.

— Σε δέχθηκε άσχημα; τόν ρώτησε.

— Μά δέχθηκε πολύ καλά, άπάντησε ο Τζοβάνι μ' ένα μικρό χαμόγελο. Πρίν σου τά πώ όμως όλα, Μαντονίνα, επίτρεψέ μου να σε ρωτήσω κάτι σπουδαιότατο για μένα: Είσαι βέβαιη πως ή «Κουτση» ήταν γιαγιά σου; Ψάξε στις παλιές άναμνήσεις σου... Άσουν πάντα κλεισμένη μαζί της σε κείνη τη σοφία;

Η Μαντονίνα σοβαρεύτηκε.

— Άκουσε, Τζοβάνι! Θα σου πώ κάτι πού δέν είπα ποτέ ούτε στην κυρία Μπρέρα... ίσως γιατί τότε οι παιδικές μου άναμνήσεις ήταν λιγώτερο καθαρές από τώρα. Μέ τα χρόνια, ώριστες λεπτομέρειες παρουσιάζονται έσστερες μέσα στη μνήμη του. Ξαναβλέπω τόν εαυτό μου μικρούλα, μαζί μέ δυό άλλα παιδιά, δυό άγόρια, πού μέ φώναζαν «νόθη».

»Ζητιάνευα τότε στους δρόμους, κι' όταν γύριζα μ' άδεια χέρια, ένας άντρας, πού τόν έλεγα «μπαρμπα-Νικόλας», μ' έβλεπε, ένώ μία γυναίκα, ή «μαμα-Ρόζα», έμπαινε στη μέση κι' έτρωγε αυτή τόν ύλο αντί για μένα.

— Καύμένη Μαντονίνα!

— Ουμάμαι πως, ένα βράδυ, ο μπαρμπα-Νικόλας μάλωσε μέ κάποιους πού τόν κοροϊδίαυε γιατί ήταν μεθυσμένος. Τράβηξε τότε τόν μαχαίρι του κι' άρχισε να τούς χτυπά. Τά δυό άγόρια τόν βάλανε στα πόδια. Έγώ έτρεχα πίσω τους. Μά ύστερα τάχασα απ' τά μάτια μου. Δέν ήξερα πιά πού βρισκόμουν.

»Κρύφτηκα τότε σε μία αδόπορτα. Έκεί μέ βρήκε ή «Κουτση». Μέ πήρε μαζί της, μέ βάρφισε Μαντονίνα. Μ' άγαπούσε, μέ γέμιζε φιλία και μου συνιστούσε να μην ξαναμιλήσω πιά για τη μαμα-Ρόζα και για τόν μπαρμπα-Νικόλα. Ήθελε να λώ πως ήμουν δική της, μονάχα δική της.

— Άφού σε φωνάζανε «νόθη» εκείνα τά παιδιά, παρατήρησε ο Τζοβάνι, θα πη πως δέν ήσουν κόρη της Ρόζας... Μά πές μου, δέν είχες άπάνω σου κανένα σημάδι, πού θα επέτρεπε να σ' άναγνωρίσουνε μία μέρα;

— Έτρεμε, καθώς έκανε αυτή την ερώτησι...

— Ναι, άπάντησε ή Μαντονίνα, έχω στό άριστερό μπράτσο ένα τατουάζ, πού παριστάνει τη Μαντόνα τού Χιονιού.

Ο Τζοβάνι χλωμάσε. Η Μαντονίνα τόν πρόσσεξε.

— Τί έπαθες; τόν ρώτησε άνήσυχ.

— Άκουσέ με, Μαντονίνα. Άν μία μέρα οι γονείς σου σ' άναζητούσαν και σε βρίσκανε, θα μ' άφινες τότε;

Η κοπέλλα έμπηξε μία φωνή και τού άρπαξε τόν χέρι.

— Να σ' άφίσω; Να χωριστώ από σένα; Όχι, όχι, ποτέ! Κανείς δέ θα μπορούσε να μου τόν επιβάλει.

Ο σιδηρουγός έκλαιγε και γελούσε μαζί απ' τη χαρά του.

— Τί τρελλός πού ήμουν να φοβάμαι!... μουρμούρισε.

— Μά, καλέ μου Τζοβάνι, για να μου μιλάς έτσι, κάτι πρέπει ν' άνακάλυψες.

Έξακολουθούσε να τόν κρατάει απ' τόν χέρι. Τά φωτεινά της μάτια τόν ίκετεύανε.

— Ναι λοιπόν, δέ θέλω πιά να σου τόν κρύψω, άπάντησε εκείνος. Διάβασε!

— Έβγαλε απ' την τσέπη του την έφημερίδα και της την έδωσε.

Στην άρχή, ή κοπέλλα δέν κατάλαβε. Άλλ, όταν διάβασε την άγγελία πού την άφορούσε, δοκίμασε μία δυνατή συγκίνησι.

— Μπορεί να μου χαρίσει ή Παναγία αυτή την εύτυχία, να ξαναδρώ τη μαμά μου; τράυλισε.

— Και βέβαια, γιατί τ' άξίζεις! Πρόπει δέ να ναι πολύ πλούσια ή μητέρα σου, άφού ύπόσχεται μεγάλη άμοιβή σ' όποιον θα της δώσει πληροφορίες για σένα.

— Τί μέ νοιάζουνε τά πλούτη; Έγώ θέλω αυτήν, αυτή τόν μόναχο!.. Μά πές μου τώρα... Πώς έμαθες γι' αυτή τη δημοσίευσή;

— Μου την έδειξε ή Τζιλέτα, έ-

ξήγησε ο Τζοβάνι. Σκοπεύει να τη χρησιμοποιήση για να έκδικηθή τόν Άττίλιο.

Η Μαντονίνα έβγαλε μία φωνή τρομαγμένη.

— Να τόν έκδικηθώ; Τί θέλει λοιπόν να κάνει;

— Δέ μου είπες... δέν ξέρω... μουρμούρισε ο σιδηρουγός μ' άμυχναία.

— Ναι, ναι, ξέρεις! Μη μου τόν κρύβεις, Τζοβάνι! τόν ίκέτρεψε ή νέα.

Και γονάτισε μπροστά του.

— Πές μου, Τζοβάνι, πές μου! πρόσθεσε.

Καθώς εκείνος δίσταζε άκόμη, ή κοπέλλα πετάχτηκε όρθια και φώναξε:

— Θα πάω λοιπόν μονάχη μου στη Τζιλέτα. Έχω δικαίωμα να μάθω!

Ο Τζοβάνι την έπιασε τότε απ' τόν χέρι και της είπε μέ συγκίνησι:

— Ήσυχασε, Μαντονίνα. σ' έξορκίζω... Καλά, θα σου τά πώ όλα! Αυτή ή Τζιλέτα είναι κακός άνθρωπος. Ξέρει πως είσαι ή κοπέλλα πού γυρεύουμε, γιατί τόν τατουάζ πού έχεις στό μπράτσο σου. Θέλει τώρα να πάη στη βίλλα Ροζίτα, να διηγηθώ όσα ξέρει για σένα, να μιλήση για την άισχρή επίθεσι εναντίον σου και να κατηγορήση τόν Άττίλιο ως ύπευθύν της αύτοκτονίας σου.

»Καταλαβαίνεις πως οι γονείς σου δέ θ' άφίσουν άτιμώρητο τόν μαρκισίο. Έτσι, θα δημιουργηθή σκάνδαλο είς βάρος του. Αυτό, επιδιώκει ή Τζιλέτα, για να έκδικηθώ.

Σταμάτησε, βλέποντάς την να

χλωμάζει και να τρέμει σύγκορμη.

— Όχι, όχι, δέ θέλω!.. τράυλισε ή κοπέλλα.

— Συμφωνώ κι' έγώ μαζί σου. Κι' αυτό τόν κάνω, όχι για τόν Άττίλιο, αλλά για σένα και για τούς δικούς σου. Δέν πρέπει λοιπόν να μιλήση ή Τζιλέτα.

— Όχι, όχι! φώναξε ή Μαντονίνα.

— Καλά. Πήγαινε τώρα να πλαγιάσής, μικρούλα μου. Έχεις πολλή άνάγκη. Άύριο τόν πρωί, πού θασαι πιά ήσυχη, εα τά ξαναπούμε. Θάρρώ κι' έγώ μαζί σου, στό σπίτι της Τζιλέτας, αν θέλεις.

— Ναι, έχεις δίκιο.

Κι' ή κοπέλλα πέρασε στην κάμαρά της, θλιμμένη και συγκινή-

μένη.

Πρίν πέρη να κοιμηθώ, έκλαψε και προσευχήθηκε πολύ.

Τ' άλλο πρωί, νύτθηκε άπλά, έτοιμάστηκε και ξεκίνησε για τόν σπίτι της Τζιλέτας, μαζί μέ τόν σιδηρουγό. Μά δέν τή βρήκαν εκεί. Είχε βγεί έξω.

— Ίσως να κράτησε τόν λόγο της, είπε ή Μαντονίνα μέ άγωνία. Πάμε λοιπόν και μεις στη βίλλα Ροζίτα... μολονότι δέν έλπίζω να φτάσουμε έγκαιρώς για να την έμποδίσουμε να μιλήσει.

Πήραν ένα ταξί, για να φτάσουν πιά γρήγορα.

— Όσο πλησιάζουν πιά τόν γρήγορα, τόσο πού ζανε, ή κοπέλλα έτρεμε, τόσο πού χτυπούσαν τά δόντια της.

— Κουράγιο! της ψιθύριζε κά-

θε τόσο ο Τζοβάνι.

Όταν χτύπησαν την πόρτα της βίλλας, τούς άνοιξε ο Πεπές. Φαινόταν ταραγμένος. Πίσω του στεκόταν ή Τζιλέτα. Μόλις την είδε, ή Μαντονίνα έτρεξε κοντά της και τή ρώτησε:

— Τί κάνεις εδώ, έσύ;

Η Τζιλέτα έμεινε σάν άποσβολωμένη. Έμπηξε μία τρομαγμένη κραυγή κι' έκανε ένα βήμα πίσω.

— Εσύ, Μαντονίνα, μέ τόν Τζοβάνι; τράυλισε. Δέν πέρανες λοιπόν;.. Τί κωμωδία!..

— Απάντησέ μου, επέμεινε ή κοπέλλα κυττάζοντας την στα μάτια. Τί γυρεύεις εδώ;

Η άλλη έκανε μία άγέροωχη κίνηση.

— Και σ' τί γυρεύεις;

— Ήρθα για να βρώ τούς δικούς μου, πού μέ ζητάνε.

— Κι' έγώ για να τούς διηγηθώ μία αλήθεια, πού θάβελος τ' έχω να κρατήσης κρυφή. Μά τώρα καταλαβαίνω...

Στό μεταξύ, ο Πεπές, άκούγοντας τ' όνομα της Μαντονίνας, εί-

χε τρέξει μέσα κι' είχε ξαναγυρίσει σχεδόν άμέσως, μαζί μέ τή μητέρα του.

— Ναι, είν' αυτή! Αυτή! φώναξε ή Ρόζα, μόλις αντίκρυσε την κοπέλλα.

Η Μαντονίνα γύρισε προς τόν μέρος της. Ήταν κατάχλωμη και κύτταζε τη γρηά εκείνη, πού την πλησίαζε, άνοίγοντάς της την άγκαλιά της.

— Εσείς μέ ζητάτε; τράυλισε.

— Ναι, έγώ... ή μαμα-Ρόζα. Δέ μ' άναγνωρίζεις;

Την έσφιξε στό στήθος της, σάν τρελλή, προσθέτοντας:

— Μά δέ σε ζητάω μόνο για τόν εαυτό μου, αλλά για τη γιαγιά σου, πού έκλαψε πολύ για σένα... κι' ήθελε να πεθάνη απ' τόν πόνο της, όταν έμαθε πως εί-

χες πνιγεί ές αίτίας κάποιου παλάνθρωπου.

Η Μαντονίνα, κόκκινη απ' τή ντροπή της, γύρισε να κυττάξη τη Τζιλέτα. Άλλ' εκείνη είχε έξαφανιστή, χωρίς να χαιρετήση κανένα.

— Δέν είν' αλήθεια, σάς γελώσανε! φώναξε ή κοπέλλα. Θεέ μου, θα μπορέσω να δώ τη γιαγιά μου; Η μήπως της κάνη κακό ή παρουσία μου, έπειτα από τόσες

συγκινήσεις πού πέρασε;

— Όχι, ή γιαγιά σου είναι μία γυναίκα ένεργητική. Έχει συνέλθει κι' όσας. Σ' ζητεί τώρα μέ τόν μπαρμπα-Νικόλα για τόν τρόπο της τιμωρίας τού ανθρώπου εκείνου...

— Πηγαίνετε με κοντά της, σάς παρακαλώ!

— Περιέμενε λίγο. Πάω να την προετοιμάσω.

Στό μεταξύ, ο Πεπές δέν ξεκολλούσε τά μάτια του απ' τη Μαντονίνα. Όταν έφυγε ή μητέρα του, πήγε κοντά στην κοπέλλα και της είπε μέ τρεμουλιαστή φωνή:

— Δέ μ' άναγνωρίζετε, δεσποινίς;..

— Όχι, άπάντησε εκείνη κυττάζοντας τον μ' άπορία.

— Είμαι ο Πεπές, ένας απ' τούς γιους της Ρόζας, ένα απ'

τά κακά εκείνα παιδιά πού σάς άφισαν στό δρόμο, τη βραδυά πού φύγαμε...Θά μέ συχωρέσετε ποτέ; Είχε γονατίσει μπροστά της. Έκείνη άπλωσε τόν χέρι της για να τόν σηκώση.

— Δέν έχω να σάς συχωρέσω για τίποτα, άπάντησε μέ τη μελωδική φωνή της. Ουμάμαι μονάχα πως, όταν ήμουν μικρούλα, σάς είχα σάν άδελφό μου... Σηκώθηκε τώρα, σάς παρακαλώ. Δέ θέλω να μένετε έτσι... Τά ξέχασα όλα, και θά είμαι τώρα εύτυχισμένη αν γίνετε φίλος μ' έναν άνθρωπο μέ χρυσή καρδιά, πού τόν έχω σάν πατέρα.

Κι' έδειξε τόν Τζοβάνι. Ο Πεπές πήγε κοντά του και τού είπε δειλά:

— Με θεωρείτε άξιο να σάς σφίξω τόν χέρι; Θέλετε να γίνουμε

φίλοι, γι' άγάπη της Μαντονίνας;

— Και βέβαια τόν θέλω! άπάντησε ο Τζοβάνι μέ ειλκρίνεια, δίνοντάς τόν τόν χέρι.

Εκείνη τή στιγμή, ξαναγύρισε ή Ρόζα, μαζί μέ την κυρία Καζάτι.

Μόλις ή Μαντονίνα πρόλαβε να την άναγνωρίση, ή Ροζίτα ώρμησε και την άρπαξε στην άγκαλιά της.

— Είν' αλήθεια;.. φώναξε. Είσαι σύ... ζωντανή;

Την έσφιξε στό στήθος της, την έβαλε να κοθήση σ' ένα ντιβάνι και την έπνιξε στα φιλία.

— Δόξα νάχη ή Παναγία! μουρμούριζε. Είν' αλήθεια;.. αλήθεια;..

Η Μαντονίνα δεχόταν όλες αυτές τις έκδηλώσεις, χωρίς νάχη τη δύναμι να προφέρη λέξι. Τά μά-

τια της όμως μιλούσαν μέ τόν παρπαπών, κυττάζοντας την κυρία Καζάτι.

Αυτή ήταν ή γιαγιά της;.. Ή καλή κυρία πού άγαπούσε, πού την είχε επισκεφθή στο νοσοκομείο;.. ή γκουβερνάντα της Νιλντας. Ω, μ' αυτήν δέ θαγε πιά κανένα φόβο. Θα της τά όμολογούσε όλα!

Της έδωσε πίσω τά φιλία της, μουρμουρίζοντας:

— Έσείς... εσείς είσαστε ή γιαγιά μου;

— Ναι, έγώ, έγώ!.. Μίλα μου όμως στόν ένικό... Άφισέ με να σε κυττάω καλά... Τί όμορφη πού είσαι!.. Ναι, άναγνώρισα τά μάτια σου, απ' τη μέρα πού σε πρωτοείδα. Είναι τά ίδια μέ τά μάτια τού γιου μου!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

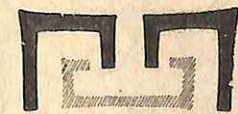
- Στιλπνή επιφάνεια
- Αμετάβλητα χρώματα
- Έξαιρετική άντοχη
- Εύκολο πλύσιμο
- Ελάχιστο σιδέρωμα
- Επεξεργασία έβεργκλέϊς
- Φθηνή τιμή,

έκαναν 1 προϊόν πού έπιτρέπει σε κάθε γυναίκα να χαιρείται τη μαγεία τού καλοκαιριού

ΔΙΑΝΑ EVERGLAZE

Τό ύφασμα για όλες τις ώρες, για όλες τις ηλικίες!

Θυμηθήτε άκόμη τη μεγάλη ποικιλία της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σε ύφασματα έμπριμέ και χρωματιστές Ποπλίνες και Καρπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, σταλίζει, νοιμουρεύει!

Σε όλα τά είδη ζητάτε την ούγια:

AMBRE SOLAIRE

ΜΑΥΡΙΖΕΙ
ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ
ΧΩΡΙΣ
ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Χαρήτε τόν
καλοκαιριάτικο
ήλιο
μέ *Ambré Solaire*

ΔΩΡΕΑΝ: 1 ώραίο μαξι-
λαράκι πλαστικό για τόν
ξάπλωμα στην πλάξ.

Όταν άρχισε τὸ πείραμα, ὁ Τζίμ Γκράντ ἀποκοιμήθηκε...

Ἡ «πλύσις ἐγκεφάλου»

Μισοτρελλαίνουν τὸν ἄνδρωπο γιὰ νὰ γεμίσειν ὕστερα τὸ μυαλό του με ψέμματα

ΤΟ βρετανικὸ κοινὸ ἐξεγέρθηκε, ὅταν ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία κατασκευάζει χρησιμοποιοῦσε στρατιώτες ὡς πειραματόζωα, γιὰ πειράματα «πλύσεως ἐγκεφάλου». Σύμφωνα με πληροφορίες πού διαρρέυον, τοὺς ἄφηναν ὀρθοὺς ἐπὶ πολλὰς ὥρες, μισογύνους, δεμένους κάποτε με ἀλυσίδες ἢ με χειροπέδες. Ἡ κλεισμένη τους με μικροσκοπικὰ κελιά. Ἡ καθισμένη τους σκαμνιά με ἓνα πόδι...

Κι' ὕστερα τοὺς ἀνακρίνανε ἐξαντλητικά. Ὅλα αὐτὰ, γιὰ νὰ σπάσει τὸ ἠθικὸ τους καὶ νὰ προδῶνε σὲ «ὁμολογίες».

Επρόκειτο γιὰ δοκιμὲς, προωρισμένες ν' ἀποκαλύψουν τίς μεθόδους πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ κομμουνιστὰ γιὰ νὰ κάνουν τοὺς ὑπόπτους καὶ τοὺς αἰχμαλώτους νὰ «ὁμολογοῦν» πράγματα ἀνυπαρκτά. Ὡστόσο ἡ βρετανικὴ κοινὴ γνώμη ἀνστάθηκε γι' αὐτὰ τὰ ἀπάνθρωπα συστήματα. Καὶ τὰ πειράματα σταμάτησαν.

Ἦταν ἄλλωστε περιττὰ μάλλον, γιὰτὶ αὐτὸ τὸ εἶδος πλύσεως ἐγκεφάλου εἶναι πιά ξεπερασμένο κι' ἔχει σχεδὸν ἐγκαταλειφθῇ. Ὁ σαδισμὸς, τὸ σωματικὸ βασανιστήριον, ἔχει ἀντικατασταθῇ ἀπὸ μιὰ ὑπόκλη ψυχικὴ ὑπόνομευσι. Μ' αὐτὴν συνδυάζεται πολλὰς φορὲς καὶ ἡ χορήγησι ὠρισμένων φαρμάκων.

Με τὴν τεχνικὴ αὐτῇ, ὁ ἄνθρωπος τσακίζεται ψυχικά.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπὸ μακρὰς ἐρευνῆς, οἱ ἐιδικοί πείστηκαν ὅτι ὁ καλλίστερος τρόπος γιὰ ν' ἀλλάξουν τίς ἰδέες ἐνὸς ἀνθρώπου, εἶναι νὰ τὸν μισοτρελλάνουν πρῶτα κι' ὕστερα νὰ τοῦ υποβάλλουν ἕναν ἄλλο τρόπο σκέψεως.

Μιά σειρά ἀπὸ σχετικὰ πειράματα ἔγινε ἀπὸ καναδικὸ πανεπιστήριον Μὰκ Τζιλ, ἀπὸ τὸ δόκτορα Γουίντιπουρν Ἐρον. Οἱ ἐθελοντὰ, πού χρησιμοποιήθηκαν γι' αὐτὰ, πληρώνονταν σχεδὸν 600 δραχμὲς τὴν ἡμέρα κι' ἔτρωγαν περιφάνεια. Τὸ μόνο πού ἔπρεπε νὰ κάνουν, ἦταν νὰ μὴν ξεπληρωθῶνται σ' ἓνα μαλακωτὸ κρεβάτι, μέσα σ' ἓνα δωμάτιο ἀδύνατα φωτισμένο, με τελεία ἡχητικὴ ἀπομόνωση καὶ με κλιματισμό. Φοροῦσαν εἰδικὰ γυαλιά, γιὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ἀκόμα πιὸ ἀδύνατο, καὶ χοντρά γάντια, γιὰ νὰ μὴν νιώθουν τὴν ἀσθεσίαν τῆς ἀφῆς. Με τὸν τρόπο αὐτό, δὲ δέχονταν κανένα ἐξωτερικὸ ἐρεθισμὸ τῶν αἰσθήσεων.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΜΕ ΤΑ 521 ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΦΑΡΑΩ τῆς Αἰγύπτου Ραμσῆς ὁ 2ος εἶχε στὸ χαρὸμ του πάνω ἀπὸ 3000 γυναῖκες κι' ὁ βασιλεὺς Σολομὼν, ὅπως ἀναφέρει ἡ Βίβλος, πάνω ἀπὸ 1000. Ὁ σουλτάνος τοῦ Μαρόκου Μουλάι Ἰσμαήλ, πού ἔζησε κατὰ τὸ δεύτερο ἡμῖσι τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, χάριξε πάνω ἀπὸ 2.000 γυναῖκες κι' ἀπόκτησε ἀπ' αὐτὲς 521 παιδιά.

Τὰ παιδιά αὐτὰ δὲν εἶναι πολλὰ, ἀν λογαριάσουμε τὸν ἀριθμὸ τῶν γυναικῶν τοῦ Μουλάι Ἰσμαήλ. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ τεχνολογία ἐμποδίζονταν ὅλα τὰ μέσα στὰ χαρῶμα. Γιατὶ, διαφορετικὰ, ὁ ἀριθμὸς τῶν παιδιῶν θὰ ἦταν ἀπεριόριστος. Μόνο οἱ γυναῖκες, πού εἶχαν τὴν ἰδιαιτέραν εὐνοία τοῦ ἀφέντη τους, μπορούσαν νὰ γίνουν μητέρες.

Η ΜΙΚΡΗ ΛΟΜΠΝΑ

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ, ἔζησε πολλὰ χρόνια, κι' ὅπως εἶπαμε, γνώρισε πάνω ἀπὸ 2000 γυναῖκες. Ἀπὸ ὅλες, ὅμως, μιά μόνον ἀγάπησε, τὴ μικρὴ Λομπνα. Ἀλλ' ἦ-

Παλινὰ καὶ σύγχρονα

ΧΑΡΕΜΙΑ

ταν γραφτὸ νὰ δοκιμάσει ἀπ' αὐτὴν τὴ μεγαλύτερη λύπη τῆς ζωῆς του.

Ὁ σουλτάνος τὴν εἶχε δι' μιὰ μέρα, πού ἔπαιζε μαζί με ἄλλα κοριτσάκια τῆς ηλικίας της, ἔξω ἀπὸ τὸ παρτιζὸ της σπιτί καὶ τότε βαθιὰ ἐντύπωση τοῦ ἔκανε ἡ δροσερὴ ὁμορφιά της, πού κάλεσε ἀμέσως τὸν πατέρα της καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀλλ' ὑπὲρ Ἀλλ', πῆγαινε νὰ διαλέξεις ἀπὸ τὰ κοπαδία μου τέσσερα γελάδια κι' ἐκαστὸ πρόβατο. Οἱ ἄνθρωποι μου θὰ σοὺ τὰ φέρουν κατόπιν, ὅπου τοὺς πῆς καὶ θὰ εἶναι δικὰ σου.

— Ἀλλὰ δὲν ἔκανα τίποτα γιὰ ν' ἀξίωσ' αὐτὴ τὴ γενναϊοφροσινὰ τοῦ ἀφέντη μου, ἀπάντησε ἐκπληκτός ὁ Ἀλλ' ὑπὲρ Ἀλλ'.

Ὁ σουλτάνος χαίριζε τὸ μυτερὸ γεννάκι του.

— Ὅταν πάρη τὰ γελάδια καὶ τὰ πρόβατα, πού σοὺ χαρίσθῃ θὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ τὴν κόρη σου, τὴ Λομπνα, γιὰ νὰ τὴν κάνω γυναῖκα μου, εἶπε.

Ἔτσι, ἡ μικρὴ Λομπνα μπῆκε στὸ χαρὸμ τοῦ σουλτάνου. Ἦταν τότε μόλις δεκαπέντε χρόνων.

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ τὴν ἀγάπησε με πάθος καὶ δὲν ἤθελε νὰ δι' χαμιά ἄλλη ἀπὸ τίς γυναῖκες του.

Η ΑΠΑΙΣΙΑ ΠΛΕΚΤΑΝΗ

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὅμως, βορέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ φύγῃ σὲ πόλεμο. Λογάριαζε, ὅτι τὸ πολὺ σ' ἓνα μῆνα, θὰ εἶχε συντάξει τοὺς ἐχθρούς του, ἀλλὰ δὲ γύρισε παρὰ μόνον στὸ τέλος τοῦ δευτέρου χρόνου.

Στὸ μεταξύ, πολλὰ πράγματα εἶχαν γίνει μέσα στὸ χαρὸμ. Τοῦ τὰ ἀνέφερε ἕνα-ἕνα ὁ θεῖος του Ἀγμέτ, πού τὸν εἶχε ἀφίσει στὸ πόδι του.

Τρεῖς ἀπὸ τίς γυναῖκες του, πρῶτα-πρῶτα, εἶχαν πεθάνει.

— Θὰ με ὀδηγήσεις στὸν τάφο σου, ἀπάντησε ὁ Ἀγμέτ. Γνωρίζοντάς το, εἶπε ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ.

Μιά ἄλλη εἶχε φέρει στὸν κόσμο ἓνα γνιό.

— Τὰ δῶρα τοῦ Ἀλλ' εἶναι πάντα ἐμπροσθέντα, εἶπε ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ.

Ἐβγαλε κατόπιν ἓνα δαχτυλίδι με σμαράνδι καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἀγμέτ.

— Εἶναι γιὰ τὴ μητέρα τοῦ καινούργιου γνιῶ μου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἀγμέτ ἀνέφερε κατόπιν διάφορα ἄλλα περιστατικά, πού εἶχαν ἐξελιχθῇ μέσα στὸ χαρὸμ, ἀλλὰ λιγώτερο κι' ἄλλα περισσότερο σημαντικά.

— Τὶ ἄλλο ἔχεις νὰ μοῦ πῆς; ῥώτησε ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ.

Ὁ Ἀγμέτ γλῶσσαισε.

— Ὁ δούλος σου, πού βοίσκεται μπροστά σου, στάθηκε ἀνίκανος νὰ φυλάξῃ τὴν τιμὴ σου, ἀπάντησε με κόπο.

— Εἶπες τὴν τιμὴ μου, Ἀγμέτ; ῥώτησε ὁ σουλτάνος, σφυφώνοντας τὰ φρύδια.

— Σοὺ φυλάξα τὰ γτήματα, τὰ κοπαδία καὶ τοὺς θησαυροὺς σου, ἀπάντησε ὁ Ἀγμέτ. Γνωρίζοντας, θὰ βοῆς περισσότερα ἀπ' ὅσα ἄφρασε. Τὴν τιμὴ σου, ὅμως, δὲ μπόρεσα νὰ τὴ φυλάξω.

— Ποιὰ ἀπὸ τίς γυναῖκες μου με πρόδωσε;

— Ἡ ἐνοχὴ δὲν εἶναι μιά, ἀλλὰ πολλές...

— Εἶπες πολλές, Ἀγμέτ;

— Ἡ Ἀϊσσά, ἡ Ζαφίρα, ἡ Ζομπέιντ, ἡ Μύριαμ κι' ἡ Χαμίνα ἔπλεσαν ἕναν ἄντρα μέσα στὸ χαρὸμ...

ΕΝΑΣ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μουλάι Ἰσμαήλ ἀγορίεψε.

— Κι' οἱ φρουροί μου εἶναι ἀκόμη ζωντανοί; φώναξε.

— Δὲν ἔφταιξαν οἱ φρουροί, ἀπάντησε.

— Ποιὸς τότε;

— Ἐμπροσθέν τὸν ἄντρα μεταμφιεσμένο σὲ γυναῖκα.

— Ποιὸν ἄντρα;

— Τὸ Νουρὸ Σαῖντ...

— Τὸ γνιὸ σου;

— Μὴν δογίζεσαι ἄδικα, ἀφέντη. Ὁ Νουρὸ Σαῖντ τιμωρήθηκε ὅπως τοῦ Ἀἰῆ...

Ὁ πατέρας του θὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὸν τάφο του ὅποτε θελήσῃς.

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς ἀμίλητος.

— Ἀλλὰ πῶς οἱ γυναῖκες αὐτὲς τόλμησαν νὰ φέρουν ἕναν ἄντρα μέσα στὸ χαρὸμ; ῥώτησε ἔπειτα.

— Τὶς τύφλωσε τὸ μῖσος τους, ἀφέντη...

— Δὲν καταλαβαίνω, Ἀγμέτ.

— Δὲν ἔφεραν τὸ Νουρὸ Σαῖντ γιὰ τὸν ἐαυτὸν τους.

— Γιὰ ποιὸν τότε τὸν ἔφεραν;

— Γιὰ τὴν πιὸ ἀγαπημένη ἀπὸ τίς γυναῖκες σου...

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ ἀνατόλισε, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ ῥωτή-

σῇ τ' ὄνομά της.

Ὁ Νουρὸ Σαῖντ ἦταν ἓνα ὁμοῖο παλλητάρι, εἶπε με ῥαγισμένη φωνὴ ὁ δυστυχισμένος πατέρας, κι' ἐκεῖνες πού τὸν εἶπαν στο χαρὸμ, τὸν ξεγέλασαν, λέγοντάς του πῶς ἡ ὁμορφότερη ἀπὸ τίς γυναῖκες σου τὸν ἀγαποῦσε. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς τὴ μισοῦσαν κι' ἐφαγγαν νὰ βροῦν ἓναν τρόπο γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθοῦν.

ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ σκούπισε τὸν ἰδρώτα, πού ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Πές μου τὰ ὅλα, πρόσταξε.

— Ἡ Ἀϊσσά, ἡ Ζαφίρα, ἡ Ζομπέιντ, ἡ Μύριαμ κι' ἡ Χαμίνα ὀδήγησαν τὸ δυστυχισμένο Νουρὸ Σαῖντ τὴ βοήθησε νὰ μπῇ τοῦ λουτροῦ, ὅχις ὁ Ἀγμέτ. Ἡ Λομπνα μπῆκε σὲ λίγο ἐκεῖ καὶ νομίζοντας πῶς ἦταν κάποια καινούργια σκλάβη, τὸν πρόσταξε νὰ τῆς βγάλῃ τὰ ρούχα της...

Ὁ Νουρὸ Σαῖντ τὴ βοήθησε νὰ μπῇ στὸ λουτρό της καὶ τὴν περιποιήθηκε, ὅπως κάνουν οἱ σκλάβες τοῦ χαρῶμου. Αὐτὸς τὴ σκούπισε κατόπιν καὶ τῆς ἔλειψε τὸ κορμὶ της με ἀρώματα...

— Κι' ἔπειτα;

— Συγχώρεσε τὸ δυστυχισμένο Νουρὸ Σαῖντ, πού δὲ μπόρεσε νὰ

τῆς Ανατολῆς

συγχορηθῇ, ἀφέντη...

Ὅταν ἔμαθα αὐτὴ τὴ φοβερὴ πλεκτάνη, ἦταν πιά ἀργά. Τὸ καὶ εἶχε γίνει... Δὲ μὴν ἔμεινε παρὰ νὰ τιμωρῶσ' τοὺς ἐνόχους. Τὸ κεφάλι τοῦ Νουρὸ Σαῖντ ἔπεσε τὴν ἰδίαν μέρα κατὰ ἀπὸ τὸν γαταγάνι τοῦ Μουσταφᾶ, τοῦ δημίου σου. Τὴν ἰδίαν τὴν ἔχουν δυὸ εἰδυῖνοι καὶ μερικὲς ἀπὸ τίς σκλάβες τοῦ χαρῶμου... Θὰ πῶ στὸν ἀφέντη μου τὰ δονήματα τους...

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει νὰ τὰ μάθω, εἶπε ὁ σουλτάνος, διακόπτοντάς τον. Καὶ πῶς τιμωρήσῃς τὴ Λομπνα;

— Δὲν τιμωρήσα οὔτε τὴ Λομπνα, οὔτε καμιά ἄλλη, γιὰτὶ δὲ νόμιμα πῶς εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνω... Ὁ ἀφέντης μου τὰ ἔφερε ὅλα τῶρα. Καὶ ἔξω ἀκόμη ποῖος εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐνοχὸς ἀπ' ὅλους...

— Τάραχε, λοιπόν, κι' ἄλλος ἐνοχός;

— Ὁ μεγαλύτερος ἐνοχὸς εἶναι ἐκεῖνος πού μιλάει αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν ἀφέντη σου. Ἀν πρόσεχε περισσότερο, δὲ θὰ γινόταν τίποτα. Αὐτὸς πρέπει νὰ τιμωρηθῇ πιὸ σκληρὰ ἀπ' ὅλους.

Ὁ σουλτάνος σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ κλειστῇ στὸ δωμάτιό του. Ὁλητὴν ἡμέρα δὲν ἔφαγε τίποτα, οὔτε μίλησε με κανένα.

ΟΙ ΕΞΗ ΕΝΟΧΕΣ

Κατὰ τὸ βράδυ, τέλος, φώναξε τὸν ἀρχινομῶνα τοῦ χαρῶμου καὶ τοῦ ἔδωσε τίς ὁδηγίες του. Ἡ φωνὴν τὸν ἦταν σταθερὴ καὶ τὸ βλέμμα του φαινόταν ἥρεμο, ὅπως κάθε φορὰ, πού ἔπαιρνε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι.

Κάμποση ὥρα ἀργότερα, ὁ σουλτάνος Μουλάι Ἰσμαήλ, φέρεσε ἓνα μεταξωτὸ καφτάνι, τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν καὶ ἔβαλε ἓνα ἄλλο, πού ἦταν ἡ γυναῖκα, πού ἀγάπησε περισσότερο ἀπ' ὅλες καὶ κατένευσε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα δὲν πρέπει νὰ δῇ τὸ μορφοσὸ τῆς ἀ-

τάγανι του καὶ κατέθηκε στὰ πόδια τοῦ παλατιοῦ.

Ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἰθουσα, βοίσκονταν πέντε γυναῖκες δεμένες πάνω σὲ ἰσόρριμες κολώνες. Ἦταν ἡ Ἀϊσσά, ἡ Ζαφίρα, ἡ Ζομπέιντ, ἡ Μύριαμ κι' ἡ Χαμίνα. Ἐμοιάζαν περισσότερο με νεκρὲς παρὰ με ζωντανές.

— Ἐλεος, ἀφέντη! παρακάλεσαν, μόλις εἶδαν τὸ σουλτάνο.

Ἀπέναντί τους, σὲ μιὰ ἄλλη κολώνα, ἦταν δεμένη ἡ Λομπνα. Αὐτὴ δὲ ζήτησε χάρι γιὰ τὸν ἐαυτὸς της.

— Ἐγὼ μόνον εἶμαι ἐνοχὴ κι' ἐγὼ μόνον πρέπει νὰ τιμωρηθῶ, εἶπε, χωρίς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια της.

Λίγο πιὸ πέρα, στὸ βάθος, στεκόταν ὁ Μουσταφᾶς, ὁ δημῖος, μαζί με τοὺς βοηθοὺς του.

Ὁ σουλτάνος πῆγε νὰ καθίσῃ σ' ἓνα σοφὸ ἀπὸ χαλιά, ἐκεῖ πού εἶχε τὴν Ἀϊσσά καὶ τίς συντροφισσὲς της πρὸς τὰ δεξιά καὶ τὴ Λομπνα πρὸς τὰ ἀριστερά. Φώναξε ὕστερα τὸ Μουσταφᾶ.

— Οἱ γυναῖκες αὐτὲς, τοῦ εἶπε, ἀπλύνοντας τὸ χεῖρ του πρὸς τὰ δεξιά, ἀμάρτησαν ὅλες μαζί. Πρέπει, λοιπόν, καὶ νὰ πεθάνουν μαζί. Ποιὰ ποινὴ σκέφτηκες γι' αὐτές;

Ἐπιασε τὰ μαλλιά της με τὸ ἀριστερὸ χεῖρ καὶ κατέδασε με τὸ δεξιὸ τὸ κοφτερὸν γαταγάνι του...

γωνίας της, εἶπε.

Ἐδῶσε κατόπιν ὅλους ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αἰθουσα κι' ἔμεινε μόνος τοῦ μαζί με τὴ Λομπνα.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔπεσε ἀμέσως στὰ γόνατα.

— Εἶναι δικαίω νὰ τιμωρηθῶ, εἶπε. Δὲ σοὺ ἐπιτῶ νὰ με λυπηθῇ, ἀφέντη, ἀλλὰ μόνον νὰ με συγχώρεσ...

Ἔτσι, ἡ φτωχὴ Λομπνα θὰ φύγῃ εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸν κόσμο.

— Σὲ ἔχω συγχώρεσι, Λομπνα, ἀπάντησε ὁ σουλτάνος.

Τὴ σήκωσε κατόπιν, πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τὴ φίλησε στὸ στόμα.

Ἀκόμα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Λομπνα.

— Δὲ φοβάμαι πιά τὸ θάνατο, εἶπε.

Ξανάπεσε ἀμέσως στὰ γόνατα κι' ἔγειρε τὸν κατασπαρακτικὸν της...

Ὁ σουλτάνος ἔπιασε τότε τὰ μεταξένια τῆς μαλλιά με τὸ ἀριστερὸ χεῖρ καὶ κατέδασε με τὸ

δεξιὸ τὸ κοφτερὸ γαταγάνι του.

Τὸ κεφάλι τῆς Λομπνα βοίσκονταν τώρα στὰ χεῖρα του. Τὰ ὀλάνοιχα μάτια της ἦταν ἥρεμα καὶ πλημμυρισμένα ἀπὸ στοργὴν καὶ ἓνα χαμόγελο πλανοῦσαν στα χεῖλη της...

Ὁ σουλτάνος κῆρυξε κάμποση ὥρα αὐτὸ τὸ κεφάλι.

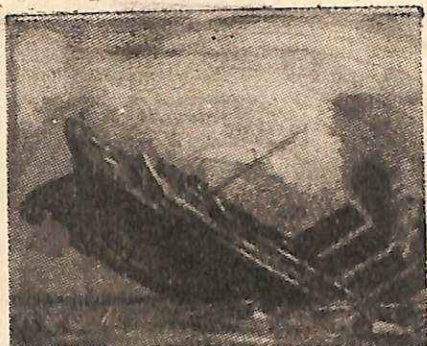
Φώναξε ὕστερα τὸν γιατρό του καὶ τὸν πρόσταξε νὰ το βαλῇ μύση.

Ὁ Μουλάι Ἰσμαήλ ἔζησε κι' ἄλλα χρόνια καὶ γνώρισε κι' ἄλλες γυναῖκες. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔφτασε τὴ μικρὴ Λομπνα...

Κι' ὅταν ἡ θλιβὴ βάραινε τὴν καρδίαν του, ἀνοίγει μιὰ μικρὴ κρεμαστὴ πού βοίσκονταν πάνω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' ἔβγαζε ἀπὸ κει ἓνα μεγάλο ἔβεννο κοντί.

Στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ κοντιοῦ, μέσα σ' ἓνα κορτάλιντο βάζο, βοίσκονταν τὸ κεφάλι τῆς μικρῆς Λομπνα, πού εἶχε ἀγαπᾶν σὲ τὴν ἐλπίδα του...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ ὁμορφὴ Ζομπέιντα.

Μία μπουνκάλα έφερε σε φώς νέες λεπτομέρειες για το τραγικό ναυάγιο της «Λουζιτάνιας».

ΜΠΟΥΚΑΛΕΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Φέρνουν τραγικά μηνύματα, κάποτε όμως και ευχαρίστητα

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ της Ιταλίδας και του Σουηδού, που γνωρίστηκαν παντρεύτηκαν κι' ευτύχησαν χάρη σ' ένα «μηνύμα» σταλμένο με μία μπουνκάλα — όπως γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας — δεν είναι καθόλου μοναδική στο είδος της. Κι' άλλα ζευγάρια, όχι λίγα, έχουν παντρευτεί με τον παρόμοιο αυτό τρόπο.

Αυστηρώς, οι μπουνκάλες με τα μηνύματα, που τις μεταφέρει ή θάλασσα σε μεγάλες αποστάσεις, δε φέρνουν πάντα μαζί τους την ευτυχία. Τις περισσότερες φορές, αναγγέλλουν κάποια συμφορά, κάποια τραγωδία που συνέβη σ' ένα πλοίο ή σ' ένα θαλασσοπόλο. Έκατοντάδες τέτοιες πλέουν στους ωκεανούς όλου του κόσμου. Μερικές φτάνουν κάπου, οι πιο πολλές όμως χάνονται...

Μία τέτοια μπουνκάλα έφερε σε φώς νέες λεπτομέρειες για το τραγικό ναυάγιο της «Λουζιτάνιας».

«Βοήσονται άδωκα στο κατάρωμα, μαζί με λίγους επιβάτες — έγραψε κάποιος απ' τους ναυαγούς. Οι τελευταίες βάρκες φύγανε, Βουλιάζουμε γρήγορα... Η δροχήτορα εξακολουθεί να παίζει. Μερικοί προσεύχονται, γιατί μου, μαζί μ' ένα παιδί. Το τέλος πλησιάζει...»

Μία άλλη μπουνκάλα εξήγησε την εξαφάνιση ενός πλοίου, του «Ουρόνια», που είχε ξεκινήσει το 1902 απ' τη Γλασκώδη. Μετά 4 μήνες, ή θάλασσα έφερε μία μπουντιά σε κάποια άκρογιαλιά της Νέας Σκωτίας. Το μήνυμα, που ήπιχε μέσα, έλεγε: «Το «Ουρόνια» άναποδογυρίσθηκε στον Ατλαντικό, τη γύχα της Κυριακής. Δεκατέσσερες άνθρωποι μπόηκαν σε μία βάρκα».

Πέντε χρόνια αργότερα, βοήθηκε και δειντερη μπουνκάλα, με ένα ανάλογο σημείωμα, στις άκτες της Ισπανίας. Το ήπιογραφε ένας λιτανής, μέλος του πληρώματος του «Ουρόνια». «Έτσι, διαφωτίσθηκε πιά το μυστήριο της εξαφάνισης αυτού του πλοίου».

Χρειάστηκε, έξ' άλλου, να περάσουν 151 χρόνια, για να ριξη ή θάλασσα σε μία άκρη το τελευταίο μήνυμα ενός Γισπανέζου ναυτικού, ονόματι Ματσουγιάνια. «Ανάφερε πώς το πλοίο του είχε ξεκινησει για ν' αναζητήσει ένα νησί με θησαυρό, είχε συναντήσει μία φοβερή φοροτομία κι' είχε βουλιάξει. Οι 45 άντρες του πληρώματος είχαν καταφύγει σ' ένα άκατολιντο καί γυμνό νησάκι του Ειρηνικού, όπου πέθαναν απ' την πείνα».

Το 1948, ένας Ρώσος ψαράς, βοήκε στις άκτες της νήσου Βιλάτσκ, στον Αρκτικό, μία μπουνκάλα οργμένη στη θάλασσα πρὸ 45 ετών. Μή ξεροντας γράμματα, έστειλε το μήνυμα στο Μονομάνσκ, όπου διάβασαν τα έξής: «Μας μένουν 5 άλογα και 150 σκυλιά. Χρειάζομαστε σαύ, ψάρια και 30 έλξηπα. Ποέπει να γνωρίσουμε νωρίς τον Αύγουστο. Μ π ά λ ν τ ο υ ί ν».

Ο Έβελιν Μπάλντουιν ήταν ένας ξερευννητής των πόλων, που είχε χαθεί

τόν 1902, στον Αρκτικό, μαζί με τους συντρόφους του. Είχαν όμως κατορθώσει να γυρίσουν πίσω ζωντανοί — ενώ το επείγον μήνυμα, που είχε στείλει ο Μπάλντουιν έφτασε στον ποροισμό του πλοία χρόνια μετά το θάνατό του.

Ένα απ' τα πιο παράξενα περιστατικά αυτού του είδους, συνέβη στις άκτες της Αυστραλίας, το 1938. Δύο παιδιά παίζανε σε μία έρημη άκρογιαλιά, όταν είδαν ένα μεγάλο θαλασσοπούλι, που σπαρταρούσε στην άμμοιά. Είχε πνιγμένο σχεδόν από ένα μεγάλο ψάρι, που κατόπιε.

Τα παιδιά πρόσεξαν πώς είχε γύρω απ' το λαμό του ένα μετάλλιο βραχιόλι, πρόχειρα φτιαγμένο, πάνω στο οποίο ήταν γραμμένα τα έξής, σε γαλλική γλώσσα:

«Γιάντα ναυτικοί κατέφυγαν στα νησιά Κρόζετ. Ζητούν βοήθεια». Η ημερομηνία ήταν πρὸ 12 ημερών.

Ένα πλοίο πήγε άμέσως επί τόπου, για να εξακριβώσει τι συνέβαινε. Στο γυρισμό του, λοιπόν, ο πλοίαρχος άναφερε, ότι το μήνυμα ήταν γνήσιο.

Τα νησιά αυτά είναι άκατολιντα, έχουν όμως μόνιμα άποθέματα τροφίμων και νερού, για τους πιθανούς ναυαγούς. Αλλά λοιπόν τα άποθέματα δεν ήπιοχαν πιά. Οι 30 ναυτικοί τα είχαν καταναλώσει.

Τότερα είχαν άφίσει ένα σημείωμα, που έγραφε πώς φεύγανε, για να προσπαθήσουν να φτάσουν σε άλλο νησί, με την έλπίδα να βοούνε κι' εκεί τροφή. Φαίνεται όμως πώς βοήχαν όλοι το θάνατο, στην άπελπιμένη αυτή άπόπειρά τους.

Κάποιος Τζακ Βούρν, 57 χρονών, θυρωρός ενός ρεστοράν του Σάν Φραντσίσκο, άναγκάστηκε, μισοθαμνέν στην άμμοιά, με μία μπουντιά του ούστου. Την έσπασε και βοήκε μέσα ένα σημείωμα, που έλεγε:

«Αφίνα τη μισή μου περιουσία στον τυχερό, που θα βοή αυτή τη μπουνκάλα, και την άλλη μισή στο δικηγόρο μου Μπάροου Κοέν. Ν τ α ί ζ ν Α λ ε ξ ά ν τ ε ρ».

Έξέτασε τότε και έμαθε πώς αυτή ή Ντ α ί ζ ν Άλεξάντερο ήταν μία πλουσιώτατη και έγκεντρική γυναίκα, που είχε πεθάνει το 1939, στο Λονδίνο, άφροντας μία περιουσία άπὸ 4.000.000 λίρες. Η διαθήκη της είχε ταξιδέψει 10.000 μίλια μέσα στη μπουντιά, για να καταλήξει επιτέλους σε μία άμμοιά του Σάν Φραντσίσκο!

Ο Βούρν έγραψε στον Άγγλο δικηγόρο Κοέν. Αυτός ήταν τώρα 84 χρονών. Θυμόταν όμως πώς ή παλιά πελάτισσά του γοντευόταν από τα «μηνύματα μέσα σε μπουνκάλες». Και συμβούλεψε το Βούρν να καταφύγει στα δικαστήρια, για ν' αναγνωρισθούν τα δικαιώματά του.

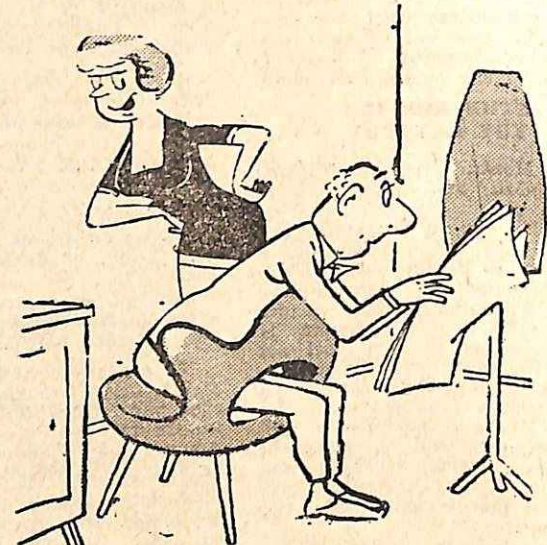
Μολονότι έχουν περάσει 7 χρόνια από τότε, ή υπόθεση εκκρεμεί, και ποιος ξέρει πόσα θα περάσουν άκόμα, ώπου να έκδοθ ή άριστική άπόφαση...

Ο πρώτος ίσως που μεταχειρίσθηκε το σύστημα του «ταχυδρομείου της μπουνκάλας», ήταν ο Κολόμβος. Στο ξερευννητικό ταξίδι που έπυχεύθηκε, το 1492, έφριξε στη θάλασσα μία μπουντιά, μ' ένα μήνυμα για τη βασιλισσα Ισαβέλλα Α' της Ισπανίας. Έπειτα από 359 χρόνια, τη βοήκε κοντά στο Γιβραλτάρ ένας Αμερικανός πλοίαρχος και την παράδωσε ο ίδιος στην Ισαβέλλα Β'.

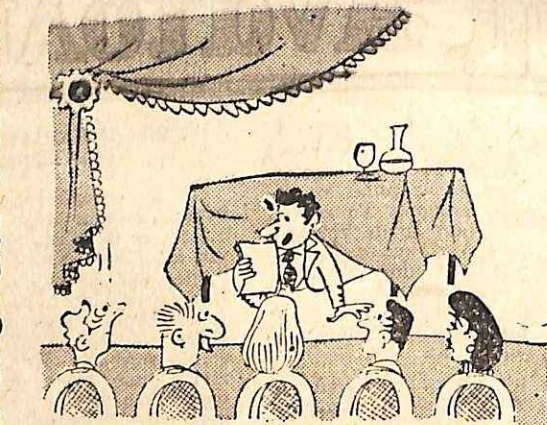
Η ΤΙΓΡΙΣ ΠΟΥ ΣΩΦΑΡΙΖΕ

Μία παραμυθιή Προτοχορονιάς, σ' ένα κεντρικό σημείο της Ν. Τούρκης, οι περισσότεροι σσφέρ εγκατέλειψαν τ' αυτοκίνητά τους στη μέση του δρόμου και βάλανε στα πόδια. Είχαν τρομοκρατηθ, βλέποντας... μία τίγρη να όδηγεί εν' αυτοκίνητο! Η άστυνομία έστρώσε στο νηνί ή αυτοκίνητο αυτό, το σταμάτησε βυτερα από 5 λεπτά κι' εξακρίβωσε, ότι ή «τίγρης» ήταν άνθρωπος, που φορούσε ένα τουάρι θηρίου, γιατί πήγαινε σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων!

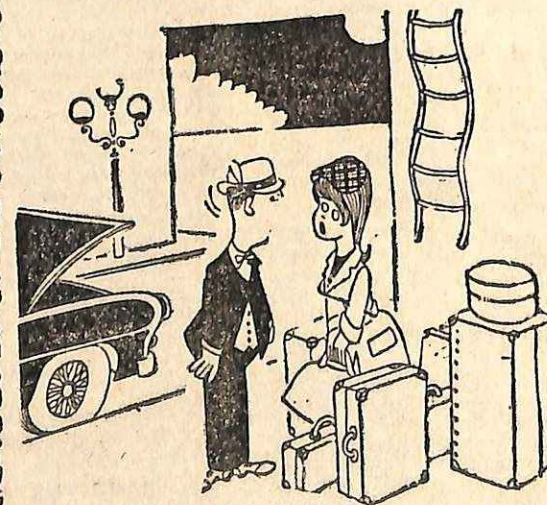
Τό χούμορ δε είκόνες

— Δεν ξέρεις στ' αλήθεια πώς κάθονται στις μοντέρνες πολυθρόνες ή το κάνουν επιτήδες, Ντινο;

— Σήμερα, το θέμα της δουλίας μου θα είναι Η κατασκήνωση διά μέσου των αιώνων!...

ΑΠΑΓΩΓΗ

— Δέ μπορούσα να φύγω και με άδεια γέρια...

ΕΧΕΤΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ στη γυναίκα σας;

Ένα «τέστ» για να το εξακριβώσετε

ΟΛΟΙ οι άνδρες ισχυρίζονται πως έχουν εμπιστοσύνη στη γυναίκα τους, γιατί αυτό τους υπαγορεύει να πουν ο έγωισμός τους. Στην πραγματικότητα, όμως — αυτή ή εμπιστοσύνη είναι πολύ περιορισμένη και κάποτε άναπαρκη. Το τέστ που σας ήποδεκνουμε όφειλεται στον Άγγλο ψυχολόγο δόκτορα Άρθουρ Σπένσερ. Άποτελείται από διάφορες ερωτήσεις με δύο ή περισσότερες άπαντήσεις για την καθεμία. Για κάθε άπάντηση υπάρχει ένας βαθμός. Αυτούς τους βαθμούς θα τους άθροίσετε στο τέλος και το άθροισμά τους θα σας πληροφορήσει για την εμπιστοσύνη, που έχετε στη γυναίκα σας.

Νά τώρα οι ερωτήσεις, με τις άντιστοιχες άπαντήσεις.

1) Όταν ο ταχυδρόμος φέρνει ένα γράμμα για τη γυναίκα σας; α) Αισθάνεστε τον πειρασμό να το άνοίξετε; (βαθμός 3).

β) Δεν κατορθώνετε ν' άντισταθίτε σ' αυτό τον πειρασμό; (βαθμός 2).

γ) Βάζετε το γράμμα στη θέση του, χωρίς να το άνοίξετε; (βαθμός 1).

2) Της φανερώνετε πάντοτε την οικονομική σας κατάσταση; α) Ναι (βαθμός 1) β) Όχι (βαθμός 3).

3) Υποπτεύεστε, ότι ή γυναίκα σας έχει μυστικά από σας; α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

4) Θεωρείτε άπαραίτητο να περάσει ή γυναίκα σας μαζί σας τις καλοκαιρινές διακοπές; α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

5) Έπιτετέπετε στη γυναίκα σας ν' αγοράσει πράγματα βερσέ με δική της πρωτοβουλία; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

6) Κατά τη γνώμη σας, ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος για να κατακτήσετε την καρδιά μιας γυναίκας; α) Η κολακεία (βαθμός 3).

β) Το χούμο (βαθμός 3). γ) Η ύποσχεσι γάμου (βαθμός 2).

δ) Το ενδιαφέρον σας για τα προβλήματά της (βαθμός 1).

7) Δίδετε στη γυναίκα σας όσα χουήματα της χρειάζονται; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

8) Πιστεύετε, ότι τα παιδιά είναι άπαραίτητα για να κρατάνε άπασχολημένη τη μητέρα; α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

9) Έπιμένετε για να μάθετε με κάθε λεπτομέρεια τα έξοδα του νοικοκυριού; α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

10) Όταν καλούν τη γυναίκα σας στο τηλέφωνο; α) Αυτό σας άφινει άδιάφορο; (βαθμός 1).

β) Τεντώνετε το αυτί για ν' άκούσετε; (βαθμός 2).

γ) Τρέχετε για ν' άρπάξετε το άκουστικό (βαθμός 3).

11) Κάνετε τη σκέψη, ότι, αν τυχόν πεθάνετε, ή γυναίκα σας θα μπορούσε ν' αναθρήνη μόνη τα παιδιά σας; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

12) Πιστεύετε, ότι ή γυναίκα σας μπορεί να σας λή ψέμματα; α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

13) Αφίνετε τη γυναίκα σας

να βγ ή το βράδυ με φίλους; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

14) Όταν πηγαίνετε μαζί με τη γυναίκα σας σε μία δεξίωση; α) Την έπιτηρείτε από κοντά; (βαθμός 2).

β) Άδιαφορείτε όλοτελα γι' αυτήν; (βαθμός 1).

γ) Κυτάζετε να δίτε με ποιόν κουβεντιάσει; (βαθμός 3).

15) Η γυναίκα σας σας λέει, ότι ένας άνδρας, που της είναι όλοτελα άδιάφορος, την κυνηγά επιμονα με τις ερωτοτροπες του. Πώς άντιδράτε;

α) Κάνετε τη σκέψη, ότι αυτά τα πράγματα συμβαίνουν συχνά στις γυναίκες; (βαθμός 1).

β) Σκεπτεσθε, ότι οι άνδρες δε φλερταρουν μία γυναίκα παρὰ μόνον όταν ενθαρρυνθούν απ' αυτήν; (βαθμός 3).

γ) Ότι ο άνθρωπος αυτός είναι άναίδης; (βαθμός 2).

16) Αν δίτε μια έπιστολή, που άπευθύνεται στη γυναίκα σας και που ο γραφικός χαρακτήρας της σας είναι άγνωστος;

α) Ψάχνετε να τη βοήτε για να τη διαβάσετε κρυφά. (βαθμός 3).

β) Ζητάτε έπιμονα να μάθετε από ποιόν προέχεται; (βαθμός 2).

γ) Δεν ενδιαφέρεσθε καθόλου; (βαθμός 1).

17) Σας άρέσει να βλέπετε τη γυναίκα σας όμορφα ντυμένη; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

18) Ζηλεύετε τη γυναίκα σας; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 1).

19) Έχετε την αντίληψη, ότι ή γυναίκα σας θα σας προδώσει, αν δεν έχετε διαρκώς τα μάτια σας πάνω της;

α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

20) Θα της δείχνατε πρόθυμα τα συμπεράσματα αυτού του τέστ; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

Και τώρα κάμετε την άθροισι των βαθμών, που άντιστοιχούν στις άπαντήσεις σας.

Αν ξεπερνάτε τους 48 βαθμούς, θάπρεπε ν' αναγνωθίτε κανείς για ποιά λόγο παντρευτήκατε, αφού δεν έχετε εμπιστοσύνη ούτε στην κρίσι, ούτε στη συμπεριφορά της γυναίκας σας; Η δυστυχισμένη θα πρέπει να είναι ένα άγγελικό πλάσμα, αν τα βγάδι πέρα μ' ένα άνθρωπο καχυποπτο και γκρινιάρη όπως σεις.

Αν συγκεντρώνετε 30—47 βαθμούς, άνήκετε στην κατηγορία των άνδρών, που σκέφτονται: «Από τις γυναίκες όλα πρέπει κανείς να τα περιμένει». Η εμπιστοσύνη, που έχετε στη γυναίκα σας είναι σχετική.

Αν συγκεντρώνετε κάτω από 30 βαθμούς, είσαστε ο ιδανικός σάβνος, που καταλαβαίνει και συγχωρεί τα πάντα.

«Δώρα! Δώρα! Δώρα!»

Ο ΑΝΣΕΛΜΟΣ Μανταρέν ξεκινει πολύ άυστηρά το θέιο του ζυλ, ιδιοκτήτη ενός συνοικιακού καταστήματος... όθην γεωτερισμών.

Καλό άνθρωπάκι, μονάχα, που δεν ήταν γεννημένος για έμπορος, έλεγε γι' αυτόν. Ζή άκο! που ο γραφικός χαρακτήρας της

α) Ψάχνετε να τη βοήτε για να τη διαβάσετε κρυφά. (βαθμός 3).

β) Ζητάτε έπιμονα να μάθετε από ποιόν προέχεται; (βαθμός 2).

γ) Δεν ενδιαφέρεσθε καθόλου; (βαθμός 1).

17) Σας άρέσει να βλέπετε τη γυναίκα σας όμορφα ντυμένη; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

18) Ζηλεύετε τη γυναίκα σας; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 1).

19) Έχετε την αντίληψη, ότι ή γυναίκα σας θα σας προδώσει, αν δεν έχετε διαρκώς τα μάτια σας πάνω της;

α) Ναι (βαθμός 3), β) Όχι (βαθμός 1).

20) Θα της δείχνατε πρόθυμα τα συμπεράσματα αυτού του τέστ; α) Ναι (βαθμός 1), β) Όχι (βαθμός 3).

Και τώρα κάμετε την άθροισι των βαθμών, που άντιστοιχούν στις άπαντήσεις σας.

Αν ξεπερνάτε τους 48 βαθμούς, θάπρεπε ν' αναγνωθίτε κανείς για ποιά λόγο παντρευτήκατε, αφού δεν έχετε εμπιστοσύνη ούτε στην κρίσι, ούτε στη συμπεριφορά της γυναίκας σας; Η δυστυχισμένη θα πρέπει να είναι ένα άγγελικό πλάσμα, αν τα βγάδι πέρα μ' ένα άνθρωπο καχυποπτο και γκρινιάρη όπως σεις.

Αν συγκεντρώνετε 30—47 βαθμούς, άνήκετε στην κατηγορία των άνδρών, που σκέφτονται: «Από τις γυναίκες όλα πρέπει κανείς να τα περιμένει». Η εμπιστοσύνη, που έχετε στη γυναίκα σας είναι σχετική.

Αν συγκεντρώνετε κάτω από 30 βαθμούς, είσαστε ο ιδανικός σάβνος, που καταλαβαίνει και συγχωρεί τα πάντα.

Είνα μεγάλη έπιστήμη — έλεγε — να έξοις να τραβήξες σήμερα την προσοχή της γυναίκας, που έχει κορεσθ από κάθε είδους πρωτοτυπία.

Πλημμύρισε τη συνοικία με εικονογραφημένους καταλόγους και δελεαστικά φέιν-βολάν, που έβυμύσαν την άφροσύνη, την έλκεκτη ποιότητα και την άπίστευτη φθηνία των ειδών, που θα έδωτε ποσοσχώς στη διάθεσι της άριστοζορα.

Είνα πολύ πρωί άκόμα, σκέφθηκε ο Άνσελμος. Ο καλός ο κόσμος δεν ξενιτά από τ' άγρια χαράματα!.

Όταν, όμως, ύστερ από μία ώρα, ή προϊσταμένη του προσωπικού παρουσιάσθηκε στο ιδιαίτερο γραφείο του, για να του άναγγείλει πώς ούτε μία πελάτισσά δεν πάτησε το πόδι της στο κατάστημα, ο Άνσελμος άρχισε ν' άνησυχεί.

Σήμερα έχουμε λαϊκή άγορά στη γειτονιά, τον πληροφορήσε ή προϊσταμένη. Κάθε γυναίκα, φροντίζει πρώτα για τα ψώνια του σπιτιού και ύστερα για τα λούσα της.

Είχε πάει ή ώρα μία, όταν οι πλανόδιοι έμποροι άρχισαν να μαζεύουν τα διάφορα είδη τους. Όρα, δηλαδή, νεκρή για τα καταστήματα νεοτερισμών. Ο κόσμος πήγαινε να ψά.

Η μεγάλη κίνηση θ' άρχισι για μäs το άπόγευμα, διάδωσσε ή προϊσταμένη τον Άνσελμο.

της πελατείας του, ή τελείως άνακαινισθείσα «Καλύτερη Άγορά».

Δύο μέρες, πρὸ της έναόξεως της λειτουργίας του νέου καταστήματος, ο Άνσελμος Μανταρέν είχε μία μεγαλοφυά έμπνευσι: Κρέμασε στην πόρση, από τη μία άκρη στην άλλη, ένα πάνω ύφους δύο μέτρων:

«ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ! Το κατάστημα νεοτερισμών «Η Καλύτερη Άγορά», τελείως άνακαινισθέν, εφάμιλλον — αν όχι άνωτερο — των καλύτερων παρισίων τοιούτων, κάμνει, μεθαύριον, έναζιν των εργασιών του. Έπι τη ευκαιρία, είς κάθε πελάτριά, ή οποία ή' άγοράζει είδος άνεξοτήτως άξίας, θα προσφερόται ΔΩΡΕΑΝ μικρόν άναμνηστικόν δωρον. ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ! ΔΩΡΑ!».

Το δωρό αυτό θα το πληρώσουν αργότερα οι κυράδες! έλεγε με το γού του ο Άνσελμος, τριβώντας τα χέρια του. Το πάν είναι να τις κάνουνε πελάτισσες. Ο μακαρίτης ο θεός μου είχε μεράνιχα από κάτι τέτοια.

Εφτασε, τέλος, ή μεγάλη, ή έπίσημη μέρα των εγκαινίων. Στις 8 το πρωί, τα ρολά του καταστήματος — που ήταν κατεβασμένα ως τότε, για να μη βλέπη ο κόσμος τί άναδημιουργία γινόταν έκει μέσα, και ν' άγωνιά να άντιμωρήσει, ένα παραμυθένιο τοπίο — τα ρολά, λοιπόν, σηκώθηκαν άόρνα και έπίσημα.

Το καινούργιο προσωπικό — τέσσερες κοπέλες όμορφες σαν κοιλίες — ήταν στη θέση του, έτοιμο να περσιποιηθ την πελατεία, που θα γέμισε σε λίγο το κατάστημα.

Πολύ άπασχόλησε τον Άνσελμο το πρόβλημα, αν θα έπρεπε να μείνι στο κατάστημα, να ύποδέχεται ο ίδιος τις πελάτισσες. Τότερα από όρημη σκέψη, κατέληξε στο συμπέρασμα πώς δεν ήταν άξιοπροεπές να περιεργάζεται αυτοπροσώπως άνάμεσα στις βιτρίνες και τα ράφια, σά να έλκπαρνούσε τον οίκο της πελατείας. Και άπεσώθη στο ιδιαίτερο γραφείο του, αφού έδωσε έντολή να τον κρατούν ένήμερο της κινήσεως, στο κατάστημα.

Πέρασε, όμως, μία ώρα και ψυχ ή ζωντανή δε φάνηκε στην «Καλύτερη Άγορά».

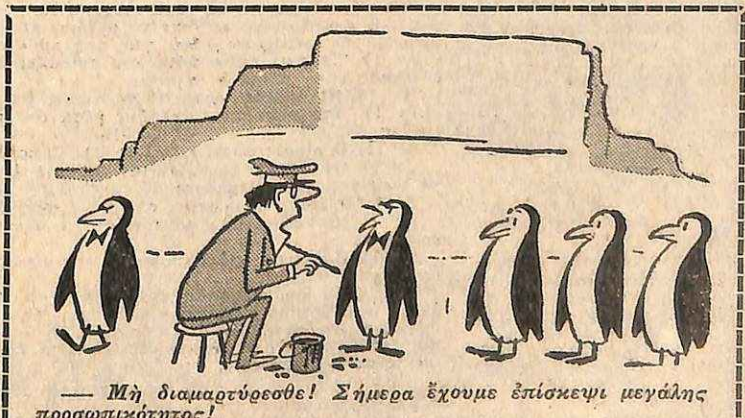
Είνα πολύ πρωί άκόμα, σκέφθηκε ο Άνσελμος. Ο καλός ο κόσμος δεν ξενιτά από τ' άγρια χαράματα!.

Όταν, όμως, ύστερ από μία ώρα, ή προϊσταμένη του προσωπικού παρουσιάσθηκε στο ιδιαίτερο γραφείο του, για να του άναγγείλει πώς ούτε μία πελάτισσά δεν πάτησε το πόδι της στο κατάστημα, ο Άνσελμος άρχισε ν' άνησυχεί.

Σήμερα έχουμε λαϊκή άγορά στη γειτονιά, τον πληροφορήσε ή προϊσταμένη. Κάθε γυναίκα, φροντίζει πρώτα για τα ψώνια του σπιτιού και ύστερα για τα λούσα της.

Είχε πάει ή ώρα μία, όταν οι πλανόδιοι έμποροι άρχισαν να μαζεύουν τα διάφορα είδη τους. Όρα, δηλαδή, νεκρή για τα καταστήματα νεοτερισμών. Ο κόσμος πήγαινε να ψά.

Η μεγάλη κίνηση θ' άρχισι για μäs το άπόγευμα, διάδωσσε ή προϊσταμένη τον Άνσελμο.

— Μή διαμαρτυρήσεθ! Σήμερα έχουμε έπίσκεψη μεγάλης προσωπικότητας!

58

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Πώς μπορείτε ν' ανακαλύψετε τις νοθείες τους

αυτό βυθίζοντάς το σε αλατισμένο νερό. "Αν είναι φρέσκο, μένει στο βθος. "Αν είναι μπαγιάτικο επιπλέει και σ' αυτή την περίπτωση είναι πραγματικά επικίνδυνο. Μπορείτε όμως να δείτε ακόμη αν είναι φρέσκο το αυγό, σπάζοντάς το σ' ένα πιάτο. "Αν είναι μπαγιάτικο, ο κρόκος χάνει τη σφαιρικότητά του και τείνει να απλωθεί. Επίσης το άσπράδι του φρέσκου αυγού συγκεντρώνεται γύρω στον κρόκο, ενώ όταν το αυγό είναι μπαγιάτικο, το άσπράδι απομακρύνεται, απλώνοντας.

ΤΟ ΛΑΔΙ

Ρίξτε λίγο λάδι στην παλάμη του χεριού σας, τρίψτε το και δοκιμάστε το. "Αν είναι γνήσιο, θα έχετε ευχάριστο άρωμα και γεύση άκαθαρτη.

Αποφύγετε το λάδι που έχει άρωμα και γεύση υπόδυση. Το λάδι, που δεν είναι από ελιά, μπορεί να το ανακαλύψετε, βάζοντας λίγο στο τηγάνι και αφήνοντάς το να ζεσταθεί. "Αν δεν είναι γνήσιο, θα σκορπίσει μιά μυρωδιά κάθε άλλο παρά ευχάριστη.

Μιά άλλη δοκιμή: Μουσκεψέτε με λάδι ένα κομμάτι βαμβακερού ύφασματος, ανάψτε το με ένα σπρίτο και σβύστε το άμεσα. "Αν αισθανθείτε μιά μυρωδιά όμοια μ' εκείνη του καντηλιού που σβύνει, το λάδι δεν είναι γνήσιο.

ΤΟ ΒΟΥΤΥΡΟ

Το γνήσιο βούτυρο καλής ποιότητας έχει ένα χαρακτηριστικό άρωμα. Όταν χωρίζετε ένα μέρος, αφήνεται, στο σημείο που κόβεται, να βγαίνουν μικρές σταγόνες νερού. Λιώνοντας στην κατσαρόλα ή το τηγάνι δεν πρέπει να δημιουργήσουν φούσκες, αλλά να δώσουν ένα αχνόχρωμο και διαυγές ρευστό. "Η συνήθεστερη νοθεία συνίσταται στην ανάμιξη του βουτύρου με μαργαρίνη. "Η απάτη μπορεί να ανακαλυφθεί από το γεγονός ότι, στην κατσαρόλα, το βούτυρο δίνει λιώνη ομοιομορφή. Το μέρος εκείνο που αποτελείται από μαργαρίνη καθυστερεί περισσότερο. Μην ζητάτε να έχει πάντα το βούτυρο κίτρινο χρώμα, ιδίως το χειμώνα, εξαιτίας της διατροφής των αγελάδων με βάσι το ξηρό χόρτο. "Ακόμη και το γνησιότερο βούτυρο παίρνει μιά ωχρή απόχρωση. Αλείψτε ένα κομμάκι πανί και κάψτε το. Το νοθευμένο βούτυρο θα βγάλει μιά μυρωδιά σαν του κεριού.

Το νοθευμένο βούτυρο, εκτός του ότι είναι μειωμένης θρεπτικής αξίας, μπορεί να προκαλέσει αλλεργικές αντιδράσεις και στομαχικές διαταραχές στα εύπαθα άτομα, ιδίως στα νήπια και στους γέροντες.

ΤΑ ΖΥΜΑΡΙΚΑ

"Η μοναδική δοκιμή για τα ζυμαρικά είναι το βράσιμο. Τα ζυμαρικά, που είναι κατασκευασμένα από σμιγδάλι πρέπει να φουσκώνουν αρκετά με το βράσιμο και να μην έχουν χρώμα υπόλευκο, αλλά μιά φωτεινή υποκίτρινη απόχρωση. Δεν πρέπει να βράζουν πολύ γρήγορα, ούτε και να παρουσιάζουν μιά οψή κολλώδη. Το νερό μέσα στο οποίο θα έχουν βράσει, θα πρέπει να μείνει διαφανές. "Όσον αφορά τα ζυμαρικά με αυγά, δεν είναι απόλυτα σωστό ότι τα πιο κίτρινα περιέχουν περισσότερα αυγά.

Αν το νερό θα γίνει υποκίτρινο, αυτό σημαίνει ότι έχει προστεθεί στη ζύμη κάποια χρωστική ουσία.

ΤΟ ΚΡΕΑΣ

"Αν το κρέας, βράζοντας στην κατσαρόλα, πλαταγίζει πολύ και σκορπίζει μικρά κομμάτια, αυτό σημαίνει ότι περιέχει υπερβολική ποσότητα νερού και ότι προέρχεται από ζώο «φουσκωμένο» με χόρτο που σίτες απαγορευμένες από το νόμο και επικίνδυνες για την υγεία.

Αντίθετα δε μπορείτε να καταλάβετε αν το κρέας έχει «άσπριστη» τεχνητά με κατάλληλα μανιάνια, για να το δοθεί ή όχι το κρέας από μισοχάρι, ενώ είναι δυνατό να προέρχεται από λαθραία σφαγή, που έχει αποφυγεί τον υγειονομικό και αγορανομικό έλεγχο.

Γι' αυτό δε θα πρέπει να αγοράζετε ποτέ κρέας αλεσμένο, αλλά να φροντίζετε να διαλέγετε σεις το κομμάτι και να ζητάτε να σας το αλέσουν μπροστά σας αφού θα έχετε βεβαιωθεί ότι η μηχανή είναι καθαρή και πλυμένη.

ΤΟ ΡΥΖΙ

"Η κυριότερη απάτη συνίσταται στο να βυθίζεται το ρύζι πρώτα σε ελαιώδεις ουσίες και ύστερα σε χρωστικές, με το σκοπό να φανούν οι κόκκοι του πιο άσπροι και πιο μεγάλοι.

Μπορείτε να αντιληφθείτε αυτή την απάτη παρατηρώντας το νερό μέσα στο οποίο βράζει το ρύζι και που σ' αυτή την περίπτωση γίνεται πολύ άσπρο και θαλό. "Ενα καλό ρύζι πρέπει να αντέχει στο βράσιμο, να μη γίνεται δηλαδή κολλώδες, ούτε να λιώνει εύκολα.

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ ΤΡΟΦΙΜΑ

ΤΑ ΨΑΡΙ

Το φρέσκο ψάρι έχει τα λεπτά λαμπερά και το μάτι φωτεινό, διαυγές. Ρίξτε μιά ματιά στα σπέρμαχνα. Πρέπει να έχουν κόκκινο χρώμα. Ξυστε τα λίγο με το νύχι για να βεβαιωθείτε ότι δεν είναι βαμμένα.

Για να παρατηρήσετε τη διατήρησή του χρησιμοποιούνται τελευταία ουσίες, που αναγνωρίζονται από τη γεύση του ψαριού, που θυμίζει χλωρίο, φαινικό οξύ, κλπ. Το κατεψυγμένο ψάρι είναι θανατωμένο από κάθε αποψί, πολύ συχνά δε είναι προτιμώτερο από εκείνο, που πουλιέται ως φρέσκο.

ΤΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟ

Στην αγορά υπάρχουν κοτόπουλα διαφόρων ειδών: κοτόπουλα «της αούλης» και του πτηνοτροφείου. Πως όμως θα κατορθώσετε να τα γνωρίσετε; Φαίνεται, ίσως δύσκολο και όμως είναι πολύ απλό. Το κοτόπουλο της «αούλης» εκείνο δηλαδή που μεγαλώνει ελεύθερο στην αούλη ή στον κάμπο, έχει πόδια σκληρά, δύσκολα να δέσει, δέρμα τραχύ. Αντίθετα το κοτόπουλο του πτηνοτροφείου έχει πόδια με δέρμα υποκίτρινο και τρυφερό σχεδόν χωρίς κάλους και ριτιδώματα. Μην δίνετε σημασία στη γενική γνώμη σύμφωνα με την οποία το καλλίτερο κοτόπουλο είναι εκείνο που έχει κίτρινο χρώμα. Ακόμη και αν είναι λευκό ή υπόλευκο μπορεί να είναι καλής ποιότητας. "Η ίδια παρατήρηση ισχύει και για το χρώμα των ποδιών, που όπως έξη-

γήσαμε, ξεχωρίζει απλώς τα κοτόπουλα «της αούλης» — που έχουν κρέας πιο νόστιμο — από τα άλλα του πτηνοτροφείου — που έχουν κρέας πιο τρυφερό. "Αν ο πτηνοτροφός χρησιμοποίησε οιστρογόνες ορμόνες για να το κάνει να παχύνει — πράγμα που απαγορεύεται από το νόμο — θα κυττάξετε το λαιμό του. Θα ανακαλύψετε τότε εκεί μιά μικρή τομή πάνω στο δέρμα. Στην περίπτωση αυτή δε θα το αγοράσετε. Οι ορμόνες αυτές μπορούν να προκαλέσουν αληθινές καταστροφές στον οργανισμό του ανθρώπου.

Μά εκτός από τα δυο αυτά είδη, τα τελευταία χρόνια υπάρχουν στην αγορά και τα κατεψυγμένα. Μην ξεχάσετε ότι, πριν μαγειρεύετε ένα κοτόπουλο κατεψυγμένο, πρέπει να το αφήσετε να ξεπαγωθεί, επί μιά τουλάχιστον ώρα, έξω από το ψυγείο.

ΤΟ ΠΑΓΩΤΟ

Το μόνο σημάδι για την καλή ποιότητα ενός παγωτού είναι η γεύση. Μην ξεχνάτε, πάντως, ότι ένα παγωτό μπορεί να κατασκευαστεί από τα πιο ακατάλληλα και ακάθαρτα υλικά.

Και μιά διαιτητική συμβουλή: Μην τρώτε παγωτά με άδαιο στομάχι. Μπορεί να σας προεξήνουν σοβαρές βλάβες. Το παγωτό είναι καλό να τρώγεται μετά το γεύμα.

ΤΑ ΧΟΡΤΑΡΙΚΑ

Προτιμήστε τα φρέσκα. Τα κονσερβισμένα περιέχουν κάποτε χρωστικές ουσίες, που ενδέχεται να είναι επικίνδυνες. Σ' αυτές οφείλεται το ζωρό χρώμα τους.

ΟΙ ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ

Κυττάξτε προσεχτικά το κουτί, μήπως παρουσιάζει χτυπήματα, βαθουλώματα, εξογκώσεις. Αποκαλύπτουν αρχή ζυμώσεων. Στο άνοιγμα, δεν πρέπει να αισθανθείτε δυσάρεστη

μυρωδιά και το περιεχόμενο δεν πρέπει να είναι ξυπό, ούτε αδικαιολόγητα ρευστό.

Αδειάστε και καταναλώστε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα το περιεχόμενο του ανοιχτού κουτιού για να αποφύγετε την αλλοίωσή του. "Αν αυτό δεν είναι δυνατόν, κρατήστε το περιεχόμενο του κουτιού σε ψυγείο για μιά—δυο μέρες το ανώτερο.

"ΤΟ ΣΑΛΑΜΙ

"Επιτρέπει την ανάμιξη διαφόρων ειδών κρεάτων κι' εδώ βρίσκεται ο δόλος ο κίνδυνος. Αποφύγετε τα σαλάμια που έχουν έντονο και πολύ γυαλιστερό χρώμα. Αυτός ο χρωματισμός επιτυγχάνεται με τεχνητά μέσα. Το καλό σαλάμι δεν πρέπει να έχει ούτε έντονο ούτε αδύνατο χρωματισμό.

Τα σαλάμια είναι δύσπεπτα. Γι' αυτό πρέπει να τα χρησιμοποιήσετε όσο το δυνατόν λιγότερο. Ο έλεγχος της ποιότητας είναι απαραίτητος.

Η ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Είναι δυνατόν ν' αναμειχθεί με αλεύρι από σιτάρι ή από αμύγδαλα ή από καστανά. Στην περίπτωση αυτή, αφήνι μιά, ιδιαίτερη γεύση στο στόμα.

"Η σοκολάτα είναι δύσπεπτη. Γι' αυτό πρέπει να τη χρησιμοποιούμε με μεγάλη προσοχή.

ΟΙ ΕΤΟΙΜΕΣ ΣΟΥΠΕΣ

Μόνο η σοβαρότης του εργοστασίου που τις παρασκευάζει μπορεί ν' αποτελέσει έγγυηση για την καλή τους ποιότητα.

ΤΟ ΤΥΡΙ

"Η νοθεία του μπορεί να γίνει κατά πολλούς τρόπους. "Εξαιρετική σημασία έχει επίσης η καλή διατήρησή του. Το τυρί αλλοιώνεται πολύ εύκολα και είναι τότε επικίνδυνο.

"Η καλή νοικοκυρά φροντίζει να έχει αρκετές γνώσεις σχετικά με τις νοθείες των τροφίμων, ώστε να ξέρει ότι αυτά που αγοράζει είναι γνήσια.

Ο ΚΑΦΕΣ

Μην αγοράζετε ποτέ αλεσμένο καφέ. "Η ανάμιξη διαφόρων ποιοτήτων είναι πολύ εύκολη. Κι' αν ακόμη παρίστασε κατά το άλεσμα, το πράγμα δε θα σας ωφείλησε. Γιατί είναι δύσκολο να ξεχωρίσετε στον καθορισμένο καφέ το ανάκατα των διαφόρων ποιοτήτων.

Η ΠΟΡΤΟΚΑΛΑΔΑ

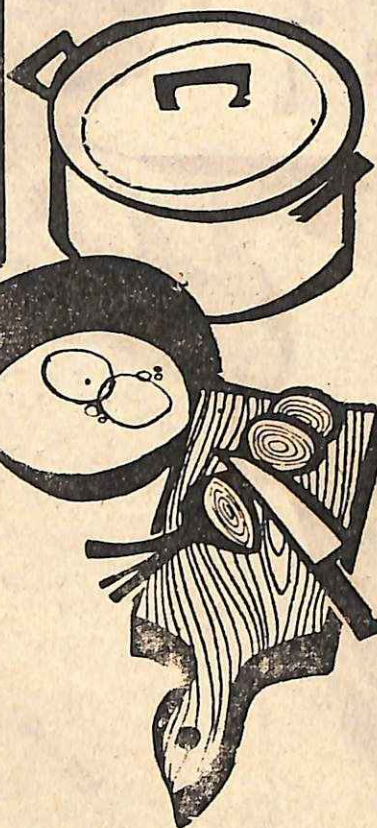
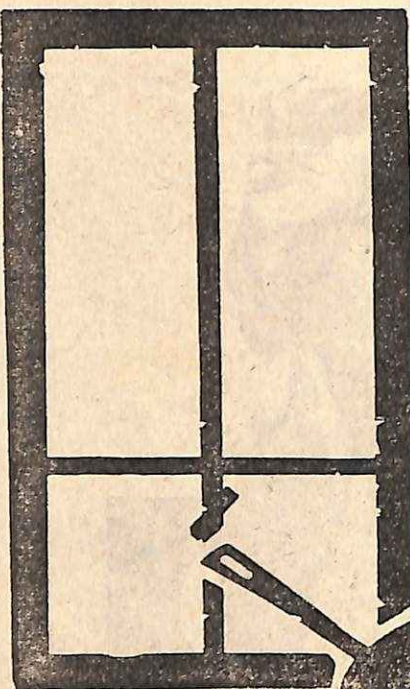
Ζητήστε να την παρασκευάσουν μπροστά σας. Οι πορτοκαλάδες μέσα σε μπουτίλιες δεν είναι αξιοσύνιστες, εκτός αν το εργοστάσιο που τις παρασκευάζει παρέχει όλες τις δυνατότες έγγυησης. Το ίδιο ισχύει και για τις λεμονάδες και γενικότερα για τους χυμούς φρούτων. Κι' εδώ δεν πρέπει να σας ξεπαταούν τα πολύ ζωρά χρώματα. "Οφείλονται κάποτε σε χρωστικές ουσίες, που δεν είναι ακίνδυνες.

ΤΟ ΓΑΛΑ

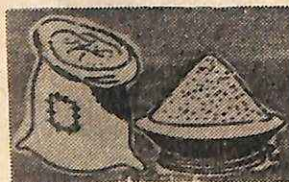
"Η νοθεία του γάλακτος με νερό είναι η πιο συνηθισμένη. Το παστεριωμένο γάλα παρέχει τις μεγαλύτερες έγγυησης, αρκεί η παστερίωση να έχει γίνει σύμφωνα με τις επιστημονικές ενδείξεις. Το βράσιμο, πάντως είναι απαραίτητο. Μην πίνετε γάλα απ' ευθείας από το ζώο. "Ενδεχεται να περιέχει επικίνδυνα βακτηρίδια.

Το γάλα είναι μιά από τις θρεπτικότερες τροφές. "Αν το βρίσκετε δύσπεπτο, μπορείτε να το ανακατέψετε με λίγο νερό.

Δεν είναι απόλυτα σωστό ότι τα πιο κίτρινα ζυμαρικά περιέχουν περισσότερα αυγά...

Οι νοθείες των τροφίμων είναι πάντοτε πολύ συχνές. "Άλλες απ' αυτές ελαττώνουν μόνο τη θρεπτική αξία τους, χωρίς να κάνουν κακό. "Άλλες, όμως, είναι βλαβερές για την υγεία μας και μπορούν να προκαλέσουν σοβαρότατες διαταραχές, ακόμη και ασθένειες. "Αλλά σε τί συνίστανται αυτές οι νοθείες; Και πως μπορούμε ν' τις αναγνωρίσουμε; Κι' ακόμη ποιά είναι η επίδρασή τους στην υγεία μας; "Ας τις δούμε στα κυριότερα από τα εν χρήσει τρόφιμα:

Η ΦΑΡΙΝΑ

Δοκιμάστε λίγη απ' αυτή. Δε θα πρέπει να είναι ξυπό, ούτε και να έχει φαρμακευτική γεύση (που αποδεικνύει την παρουσία συντηρητικών φαρμάκων). "Ούτε επίσης να παρουσιάζει «βόλους» εξ αιτίας της υγρασίας. "Ανακατεμένο με νερό το γνήσιο αλεύρι είναι ελαστικό και όχι κολλώδες. Το πολύ λευκό χρώμα στη φάρινα δεν είναι ποτέ έγγυηση γνησιότητας. "Ακόμη και στην περίπτωση που είναι πραγματικά όλη από σιτάρι, πρόκειται για φάρινα από την οποία έχουν αφαιρεθεί όλες σχεδόν οι πολύτιμες εκείνες ουσίες, του σιταριού.

ΤΟ ΨΩΜΙ

"Ενα καλό ψωμί, ψημένο και μυρωδάτο, πρέπει να αποτελείται κατά το ένα τρίτο από κόρα και κατά τα δύο τρίτα από ψίχα. "Η κόρα πρέπει να είναι «παξιμαδωτή» ούτε πολύ σκούρα, ούτε πολύ ανοιχτόχρωμη. "Η ψίχα, όταν πιέζεται με το χέρι,

"Όταν ο καβαλλάρης έφτασε στην όχθη, ξεκαβαλλίκεψε και άφησε τ' αλόγο του να περάσει πρώτο..."

τη ρώτησε με συμπάθεια τί έχει. Κι' άφου έδειχνε τον ευχαρίστησε με λυγμούς για την καλωσύνη του, αυτός κέντρισε το αλόγο του. Έτρεξε κατόπιν στην αντίκρουση όχθη, όπου γινόταν, κάτω από την επίβλεψη του, η διανομή της γης.

Η στιγμή αυτή εκδήλωσε της συμπάθειάς της του ήταν άρεστη για να μεγαλώσει το φλογό πάθος, που έβλεπε μέσα της η καρδιά της κόρης. Απ' εκείνη την ημέρα, η ζωή της Ζανουμπά έγινε πιο μαρτυρική. Και στα μάγουλά της ζωγραφίστηκε βαθύτερη η σφραγίδα της οδύνης και της απελπισίας...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΖΑΝΟΥΜΠΑ

ΜΟΝΑΧΑ μιά όμορφη κοπέλλα είχε να δείξει το μικρό κι' άσπιο φελλαχοχορι της Σαρχίας: την πανέμορφη Ζανουμπά, την κόρη του άρχηγού των Βεδουίνων Όυδα Άλν Γουόσεφ. Η μελαχροινή εκείνη όμορφη, δεν είχε συμπληρώσει τα δεκάξι της χρόνια, Κι' όμως το καλοδωμένο της κορμί και το γλυκό προσώπο της με τ' όμορφα χαρακτηριστικά τραβούσαν κοντά της πλήθος από θαυμαστάς. Έμεναν κατάληκτοι μπροστά της κι' αυτοί οι ξένοι, που τήγαν να τη δουν την ώρα που πήγαινε στις όχθες του Νείλου η που οδηγούσε την αγέλαδα της στα χωράφια.

Κι' όμως, η δυστυχισμένη Ζανουμπά, έζη μόνες τώρα, μέσα με την ήμερα, μαραινόταν κι' έκανε άδωγα-άδωγα την πρώτη της δροσιά. Στα μελαχροινά μάγουλά της είχε ζωγραφιστή η εικόνα κάποιου κοριού πόνου. Και το μικρό της στόμα με τα έλκυστικά χείλη μαζεύονταν από βαθιά ψυχική αγωνία.

Ο πατέρας της, ο περφηανος Βεδουίνος, που καμάρισε ως τώρα τ' όμορφο λαλούδι, που μεγάλωνε μέσ' στην καλύβα του, ένοιωσε γι' αυτό απειρογάπητη θλίψη. Μ' ανεκδήλωτο παρακαμμό παρακολούθησε τον πρόωρο μαρμασμό της θυγατέρας του.

Κι' όμως η Ζανουμπά δε μύρεσε ως το τέλος να του κρύψει την αιτία του μυστικού της πόνου. Άγαπούσε! Κι' ο άνθρωπος, που είχε κερδίσει την καρδιά της, χωριζόταν απ' αυτή με την άβυσσο της θρησκείας!

Η Ζανουμπά αγαπούσε έναν Άγγλο μηχανικό!

Ο όμορφος αυτός μηχανικός με τα σγοιρά μαλλιά και το όμοιο ανάστημα, ποτέ δεν είχε μαντέψει τον έρωτα, που είχε εμπνεύσει στην όμοια φελλάχα!

Όταν όμως περνούσε κάθε πρωί πάνω στο αλόγο του το στενό γεφύρι του ποταμού, για να πάει στο γραφείο του, ένα μελαχροινό πρόσωπο πρόβαλλε μέσ' απ' τα πυκνά σάχια. Τον κώταζε με λαχράνια να διαβάσει κι' έπειτα ξεφανίζονταν.

Εκείνος, ξένοιαστος, ούτε γύριζε να χιττά-ξη. Κι' εξακολουθούσε το δρόμο του. Μιά φορά μόνο, μόλις έφτασε στην άκρη του ξύλινου γεφυριού, είδε τη Ζανουμπά να κλαίει πικρά μέσ' απ' τα φυλλώματα. Πήγε κοντά της και

"Τότε" από μιά νύχτα τομορής αγωνίας — μιά από εκείνες τις νύχτες που άφινουν ανεξέλεπτα σημάδια στο μέτωπο ενός ανθρώπου — ο γερο-Βεδουίνος πήρε την απόφασή του.

Μπροστά στο δίλημμα να χάσει την κόρη του, για την οποία ζούσε στον κόσμο, η γα τη διή κι' άπορηγόνη τη θρησκεία των πατέρων της και ν' ακολουθή τον ξένο, προτίμησε το δεύτερο. Κι' αποφάσισε, για χάρη του παιδιού του, να υπομείνει την πιο μεγάλη δοκιμασία της ζωής του.

Δεν είχε καλά-καλά ξεμερώσει, όταν πατέρας και κόρη, βγήκαν απ' την κατοικία τους.

Πέρασαν όλο το δρόμο χωρίς να βγάλουν λέξη απ' το στόμα τους. Ο γερός, που τ' άγέρι της αγγής του άνεμψε τ' άσπρα μαλλιά, έβγαζε απ' το κεφάλι το φέρι του, οά νάβλεπε ν' άφίση να πετάσουν έλεύθερες οι βαρείες σχέσεις, που τον βασάνιζαν.

Η θούια, που είχε αποφασίσει να κάνει, ήταν μεγάλη. Αν η Ζανουμπά άπαρνούταν τη θρησκεία της κι' έφευγε με τον Άγγλο, τί έπρεπε τότε να κάνει ο σεβασμός άρχηγος των γενναίων Βεδουίνων; Για να έξιλεωθεί, θά έφτανε τάχα ν' άφίση την άρχηγία και τίς τιμές και να κρυφτεί σε μιά έρημο, άγνωστος, αυτός-έξοριστος και δυστυχισμένος;

Κι' ενώ εκείνος θ' άφανε για πάντα το φελλαχοχορι του, η κόρη του, η όμοια Ζανουμπά, θά πήγαινε σε ξένη χώρα. Εκεί θά μαραινόταν γρήγορα ο πεντάμορφος αυτός άφρικανικός φούνιας και θά πέθαινε. Θά πέθαινε ίσως, χωρίς αυτός να φιλήσει τα μάγουλά της μαλλιά και ν' άποθέσει το τελευταίο φιλή της πατρικής στοργής στα δροσερά της χείλη...

Κι' ενώ ο νους του παιδεύονταν με το φοβερό δίλημμα, νέα άνησυχία του παρουσιάστηκε: "Αν ο Άγγλος δε δέχονταν, τότε τί θά γινόταν η δυστυχισμένη Ζανουμπά;..."

Πάνο σε πόσιον χαλί φάνηκε το σπιτάκι με τα κόκκινα κεραμίδια του Άγγλου μηχανικού. Ήταν τοιγυρισμένο με ψηλή μάντρα. Πυκνοί φοίνικες το προστάτευαν απ' τον μεσημεριώτικο ήλιο.

Στη θέα του σπιτιού αυτού, που αποτελούσε αντίθεση με το φτωχό φελλαχοχορι, που είχε άφίσει πίσω του, όλο το άνδρικό θάρρος έγκάτελλεψε με μιάς τον πατέρα. Και στιγμής

αναποφάσιστος.

Ο Βεδουίνος έβριζε βλέμμα γεμάτο θυμό κι' αγανάκτηση στη Ζανουμπά. Εκείνη έσκαψε ταπεινά το κεφάλι της. Κι' άφησε να κλύσει απ' τα μάγουλά της μιά ένα δαχρύ. Αυτό ήταν άρετο για να καταπαύουν τον εξαγριωμένο πατέρα της και να τον κάνει να συνεχίσει το δρόμο του.

★
Όταν έφτασαν και μπήκαν στο σπίτι του μηχανικού, ο γερός Βεδουίνος, χωρίς πολυλογίες, άνάμωσε στον Άγγλο το σκοπό της επίσκεψώς του.

Η Ζανουμπά, η όμορφη κόρη της Σαρχίας, η θυγατέρα του άρχηγού των Βεδουίνων Όυδα Άλν Γουόσεφ, τον αγαπούσε παρόμοια, από καιρό. Αν συμμερίζονταν κι' εκείνος το αίσθημά της, η κόρη θ' άλλαζε τη θρησκεία της. Κι' ο πατέρας, άφινοντας σ' αυτή τα όμοια λόγια, τα μεγάλα κοπάδια και τ' άμετρηση πλούτη του, θάφενε στην έρημο, για να τους άφίση έλεύθερους να ζήσουν.

Μά, ενώ ο σεβασμός Βεδουίνος μιλούσε και στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν η εγκατέστηση της μεγάλης θυσίας, ο Άγγλος έδειχνε κατάνηξη και συμπάθεια μαζί. Κι' όταν ήρθε η σειρά του ν' άπαντήσει, μίλησε κι' αυτός με θέρμη και συντηριδί.

Πρώτα άπορούσε πώς έγινε ατία να εμπνεύσει ένα τέτοιο αίσθημα, που ούτε το υποπτευόταν. Αυτό ήταν στην πατρίδα του παιτρεμένου, και μάλιστα τον περίμεναν να τελειώσει τη δουλειά του στη Σαρχία και να γυρίσει πίσω.

Όστόσο, μπρός στη λυπημένη καλλονή της Ζανουμπά, η καρδιά του συγκινήθηκε. Και της έβλεπε με τη γλυκύτητα και τη συμπάθεια αίσθηματιζού ανθρώπων. Στο τέλος, τη συμβούλευσε να χιττάξη καλύτερα γύρω της και τη βεβαίωσε πως, καλύτε, θάδρασκε, μέσα στα παλ-ληκαρία της φύλης της, εκείνον, που θά την έκανε ευτυχισμένη.

Όταν, πατέρας και κόρη, κίνησαν για να γυρίσουν στο φελλαχοχορι τους, τα μάτια της Ζανουμπά δεν ήταν δακρυρομένα, όπως πριν. Κρυφές φλογές πετιόνταν απ' αυτά, που προδίδαν την κόρη των θεομών κλιματών.

Το βράδυ, όταν η νύχτα άρχισε ν' αλώνεται στην καλύβα του Νείλου, η Ζανουμπά βρέθηκε μέσ' στα πυκνά σάχια, κοντά στη στενή γέφυρα...

Η σελήνη ανέβαινε γλυμμή, μέσ' από τα βάθη της καλύβας. Νεκρική σιγή αλωνόταν στο φελλαχοχορι γύρω.

Μονάχα ο παρατόματος του Νείλου, έξογος κομμένος από τις τελευταίες βροχές, κατέβαινε άπειλόντας να παρασύρει τη μικρή γέφυρα.

Έξαφνα, απ' την άκρη του δρόμου, ακούστηκε το βήμα ενός αλόγου και το εμβόμο σφύριγμα του Άγγλου μηχανικού, που γύριζε στην κατοικία του.

Η Ζανουμπά έτριξε τα δόντια της και μάζι σπασε άπειλητικά λόγια. Ήταν φανερό, πως ο Άγγλος είχε λημονήσει κώλας το ποινικό περυσιατικό και πως ο φλογρός έρωας της Βεδουίνας δεν είχε στενοχωρησει την ψυχή του, αφού τώρα σφύριζε άμεροίμως ένα απ' τα τραγούδια της πατρίδας του.

Όταν ο καβαλλάρης έφτασε στην όχθη, ξεκαβαλλίκεψε κι' άφησε το αλόγο του να περάσει πρώτο της γέφυρα.

Η στιγμή εκείνη, η Ζανουμπά, άφινοντας τον κοριού της, όμορφη στη γέφυρα. Κοιμήθηκε τη σάνδα, με τη δύναμη που δίνει η άπελπισία, κι' ο Άγγλος που δεν είχε προφάσει να πατήσει στην άπανάτη όχθη, έπεσε μέσα στο δρομικό ρεύμα του ποταμού.

Παρ' όλες τις προσπάθειες, που κατέβαλε για να σωθεί, το νερό τον άρπαξε και τον έπνιξε. Το αλόγο, καταρρομαγμένο, πήρε το δρόμο για το σπίτι του άρεντικού του. Κι' η Ζανουμπά, άγρια μέσα στην έκδησή της και μόλις συγγρατώντας τη φύλη της, γύρισε ικανοποιημένη στο φελλαχοχορι.

Τότε, από τρεις ήμερες, βόηκαν το πτώμα του δυστυχισμένου Άγγλου σε μιά έρημη όχθη του Νείλου, μακριά, πολύ μακριά απ' το μέρος, όπου είχε διαδροματισθεί, μιά καλοκαιρινή βραδυά, η σκηνή της σκληρής εκδίκης...

ΑΒΝΤΑΛΛΑ ΝΕΝΤΙΜ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖ. ΤΣΕ-Ι-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο άνωτερος τραπεζικός υπάλληλος Ντέιβ Κάλβιν είναι ένας άντρας γοητευτικός, που ξετρελαίνει τις γυναίκες. Το μεγάλο όνειρό του είναι να πλουτίσει, μ' οποιοδήποτε τρόπο, αλλά χωρίς να κινδυνέψει. Δεν του έχει όμως παρουσιαστεί ακόμη η κατάλληλη ευκαιρία. Ο διευθυντής του τον στέλνει στη μικρή έπαρχιακή πόλη Πίτσβιλ, σαν προσωρινό αντικαταστάτη του διευθυντού του εκεί υποκαταστήματος που έπαθε απ' την καρδιά του. Το προσωπικό αποτελείται μόνο απ' την Άλνς Κρέιγκ, μιά κοπέλλα μαρμαμένη και πολύ ντροπαλή, που έρωτεύεται άμείως τον καινούργιο προϊστάμενό της και τον πείθει να μείνει στην πανσιόν όπου μένει κι' εκείνη. Η πανσιόν αυτή άνηκε σε μιά νέα χήρα, πολύ όμορφη, την Κίτ Λόρινγκ, που έχει μιά κόρη, την Άλνς, έρωτευμένη με το βοηθό του σερίφη Κέν Τράβερς, αλλά δεν ένοιαζε να συγκατατεθεί στο γάμο τους. Στην ίδια πανσιόν μένουν η γεροντοκόρη μίς Πήρσον κι' ο άποστρατος ταγματάρχης Χάρντυ. Η ιδιοκτήτρια δίνει στο Ντέιβ ένα δωμάτιο δίπλα στο δικό της και του δείχνει με τον τρόπο της πως μπορεί να την κατακτήσει. Συγχρόνως του δίνει να καταλάβει πως είναι διατεθειμένη να κάνει οτιδήποτε, για ν' άποκτήσει πολλά λεφτά και να μπορέσει να φύγει απ' την άνιση εκείνη πόλη και να γλυτώσει την κόρη της απ' το γάμο μ' ένα φτωχό αστυνομικό. Μιά φορά τη βδομάδα, φτάνουν στην Τράπεζα 300.000 δολάρια, για τη μισθοδοσία του προσωπικού τεσσάρων έριων στο προσωπικό των μέσων γοστάσιων. Τα λεφτά αυτά μένουν γοστάσιων. Τα λεφτά αυτά μένουν γοστάσιων. Τα λεφτά αυτά μένουν γοστάσιων.

Ποτέ δε θά ξεγνοούσε η Άλνς αυτή τη σκηνή... Η Κίτ ήταν άντικανη να μιλήσει, να κουνήσει. Τρομοκρατημένη, η κοπέλλα τηλεφώνησε στο δόκτορα Στέρλινγκ, τον οίκογενειακό γιατρό, που είχαν από τότε που έγκαταστάθηκαν στο Πίτσβιλ. Αυτός έφτασε άμέσως και τη βοήθησε να βάλει τη μητέρα της στο κρεβάτι. Έπειτα πήρε ιδιαιτέρως την άναστατομένη κοπέλλα, για να της μιλήσει. Θά θυμότανε σ' όλη της τη ζωή αυτά που της είχε πη ο γιατρός, με τη μαλακή και ήσυχη φωνή του:

— Δεν υπάρχει λόγος να τρομάζετε, παιδί μου. Η μητέρα σας πέρασε ζωή πολύ δύσκολη. Δυστάχησε. Είσαυτε τώρα άρετά μεγάλη για να το μάθετε. Ο πατέρας σας... δεν της φέρεθηκε καλό. Καλύτερα όμως να μην τα λέμε τώρα που έχει πεθάνει... Σας βεβαίω μονάχα πως δεν ήταν εν τάξει, ως σύζυγος. Δε βοήθησε καθόλου τη μητέρα σας, που άγωνίστηκε για να κρατήσει το σπίτι της.

»Αν δε είχε σάς, η μητέρα σας θά μπορούσε να ξαναπαρτηνέ. Άλλ' οι άντρες δεν έχουν καμιά όρεξη να φροταθούνε μιά προγονή 17 χρονών... Τον τελευταίο καιρό, λοιπόν, προσπάθησε να κερδίσει όσα λεφτά χρειαζόταν για να τελειώσετε τις σπουδές σας. Κοίταξε, περισσότερο απ' τις δυνάμεις της.

»Τη νύχτα, όταν έσείς κοιμόσαστε, αυτή έργαζότανε σε κάποιο νυχτερινό κέντρο, για να βγάλει λίγα λεφτά παραπάνω. Η δου-

4ον
...να σκεφθεί για τις υποθέσεις, που της είχαν γεννηθεί για τη μητέρα της. Την επέβλεπε όλη τη βδομάδα, αλλά δεν παρατήρησε τίποτα, που να την πείσει πως είχε ξαναορίσει να πίνει.

Είχε αντίληψη πώς η μητέρα της ήταν άλκοολική, λένους ήμενες μετά το θάνατο του πατέρα της — μόλις είχε κλείσει τα 17 χρόνια της. Γνωρίζοντας απ' το κολέγιο, κάποια ξεστή καλοκαιρινή βραδυά, την είχε βοηθ να καθεται άκίνητη, χλωμή, με βολή ματιά,

PANTEBOY

ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

μπροστά σε μιά άδειαν μοτίλτα του ούισκι.

Ποτέ δε θά ξεγνοούσε η Άλνς αυτή τη σκηνή... Η Κίτ ήταν άντικανη να μιλήσει, να κουνήσει. Τρομοκρατημένη, η κοπέλλα τηλεφώνησε στο δόκτορα Στέρλινγκ, τον οίκογενειακό γιατρό, που είχαν από τότε που έγκαταστάθηκαν στο Πίτσβιλ. Αυτός έφτασε άμέσως και τη βοήθησε να βάλει τη μητέρα της στο κρεβάτι. Έπειτα πήρε ιδιαιτέρως την άναστατομένη κοπέλλα, για να της μιλήσει. Θά θυμότανε σ' όλη της τη ζωή αυτά που της είχε πη ο γιατρός, με τη μαλακή και ήσυχη φωνή του:

— Δεν υπάρχει λόγος να τρομάζετε, παιδί μου. Η μητέρα σας πέρασε ζωή πολύ δύσκολη. Δυστάχησε. Είσαυτε τώρα άρετά μεγάλη για να το μάθετε. Ο πατέρας σας... δεν της φέρεθηκε καλό. Καλύτερα όμως να μην τα λέμε τώρα που έχει πεθάνει... Σας βεβαίω μονάχα πως δεν ήταν εν τάξει, ως σύζυγος. Δε βοήθησε καθόλου τη μητέρα σας, που άγωνίστηκε για να κρατήσει το σπίτι της.

»Αν δε είχε σάς, η μητέρα σας θά μπορούσε να ξαναπαρτηνέ. Άλλ' οι άντρες δεν έχουν καμιά όρεξη να φροταθούνε μιά προγονή 17 χρονών... Τον τελευταίο καιρό, λοιπόν, προσπάθησε να κερδίσει όσα λεφτά χρειαζόταν για να τελειώσετε τις σπουδές σας. Κοίταξε, περισσότερο απ' τις δυνάμεις της.

»Τη νύχτα, όταν έσείς κοιμόσαστε, αυτή έργαζότανε σε κάποιο νυχτερινό κέντρο, για να βγάλει λίγα λεφτά παραπάνω. Η δου-

— Έγώ είμαι έτοιμος...

Ξαναβάλη πιά ποτέ στο στόμα της άλκοολ. Πρέπει να το καταλάβετε, αυτό, για να τη βοηθήσετε. Άπαγορεύεται να πη ούτε σταγόνα. Άλλοιώς, θά ξαναπέσει στο ποτό.

Η Κίτ είχε μείνει δυο ήμερες στην κλινική. Η Άλνς έγινε ταμίας σ' ένα κληματογράφο του Νταουνσάιντ. Στο γυρισμό της, η Κίτ άγόρασε την πανσιόν, με τα λεφτά, που της είχε άφίσει ο άντρας της.

Η κόρη της την επέβλεπε επί ήμερες.

Φαίνονταν θεορατημένη. Και τώρα, που η Άλνς είχε πιά άρχισει ν' άνασαινή, να που άγωνιούσε και πάλι!

Συνέχισε την επίβλεψή της. Άλλ' άφου πέρασε η πρώτη άνησυχία της, δεν είδε πια τίποτα, που να δείχνει πως η Κίτ είχε ξαναορίσει να πίνει.

»Ενα βράδυ — μιά βδομάδα άφου έκαμε τον πρώτο ύπαινιμο της για τον υποθετικό φίλο της Άλνς — η Κίτ μπήκε στην κάμαρα του Κάλβιν. Και λίγο έλειψε να μιλήσει μιά φωνή τρομαγμένη εκρήξεως.

»Ενας άντρας ψηλός, γεροδεμένος, με πλατύρομο καπέλο και με υπέρ παλτό, κυττάζονταν στον καθρέφτη. Είχε μαύρο μουστάκι και φαβορίτες.

Βλέποντας αυτόν τον άγνωστο, η Κίτ σταμάτησε στο κατώφλι, με καρδιοχτύπι.

— Τί γυρεύετε εδώ, έσείς; ρώτησε.

»Εκείνος ήρισε και της χαμογέλασε. Τότε μονάχα άναγνώρισε τον Κάλβιν!

— Είμαι ο Τζόννι Άκρο, ο φίλος της Άλνς... Πώς σου φαίνονται;

»Έβγαλε το καπέλο του και το πέταξε πάνω στο κρεβάτι. Έπειτα ξεκόλλησε το ψευτικό μουστάκι και τις φαβορίτες. Έβγαλε το παλτό, το χρώμασε και πρόσθεσε: — Στο μισοσκόταδο, δε θά μπορούσε κανείς να με γνωρίσει.

»Ανοίξε το ντουλάπι και πήρε μιά μοτίλτα.

— Μπιά! φώναξε. Είναι σχεδόν άδειαν... Έσύ ήπιες το ούισκι μου;

— Τόσο σπουδαίο είναι; παρατήρησε εκείνη χαζόκεφα.

— Νομίζω πως μπορείς ν' άγοράζεις το ούισκι που πίνεις, της είπε με θυμό.

»Άδειασε σ' ένα ποτήρι ό,τι άπόμεινε στη μοτίλτα και την πέταξε στο καλάθι των άχρηστων, ένοχ η Κίτ του έριχνε λοξές ματιές. Έπειτα συνέχισε: — Όπως λέγαμε λοιπόν, ο Άκρο πρόει νάχη εν' αυτοκίνητο. Ποέπει να έξωρη να έδεσει λίγα λεφτά, για να κερδίσει πολλά. Έχω 300 δολάρια, από οικονομίες μου. Χορεύονται άλλα τόσα το λιγώτερο. Τάχα;

»Η νέα γυναίκα δίστασε κι' έστρα έγγινε ναι.

— Μπορώ να τα βρω, άπάντησε.

— Όρατα. Άδριο βράδυ θά πάμε στον κληματογράφο, στον Νταουνσάιντ. Δεν υπάρχει λόγος να κρυφτούμε. Είναι καιρός μάλιστα να μάθουν οι γέροι πως πλέκαται

κι' άλλο ειδύλλιο κάτω απ' αυτή τη στέγη... Το είπες στην κόρη σου;

— Το πρόσωπο της Κίτ πάγωσε.

— Όχι, πρόφερε.

— Πρέπει να της το πής πιά.

— Η Κίτ δεν απάντησε.

— Θα σ' αφίσω στον κνημιατογράφο, συνέχισε ο Κάλβιν, και θα πάω ν' αγοράσω ένα μεταχειρισμένο αυτοκίνητο, μεταμπερμένο σε Τζόννυ Άξο. Θα το γεμίζω πίσω απ' την Τράπεζα, ως την ημέρα, που θα το χρειαστούμε.

— Είσαι σίγουρος πως δε θα- ναι επικίνδυνος; ρώτησε η Κίτ με άρρωστη φωνή.

— Περιμένο από καιρό αυτή την ευκαιρία. Αποκλείεται να κάνω καμία γκάφα!

Τ' άλλο βράδυ, ο Φρέντ Όξς, έμπορος μεταχειρισμένων αυτοκινήτων, είδε να προχωρή, στο φως των προβολέων, που φωτίζανε τις εκατοντάδες των άμαξιων του, ένας γεροδεμένος άντρας, με καπέλλο πλατύγυρο και με μπέρ- παλτό. Πήγανε σιγά-σιγά απ' το ένα στ' άλλο αυτοκίνητο, εξετάζοντάς τα με προσοχή.

Το Σάββατο ήταν η πιο κουραστική μέρα της βδομάδας. Ο Όξς δούλευε απ' το πρωί. Ήταν κατάκοπος, είχαν πονέσει τα πόδια του. Έλπιζε πως ο νεοφερ- μένος θα ήταν σοβαρός πελάτης — όχι σαν τους περισσότερους αε- ρολόγους, που είχαν περάσει από εκεί τ' απόγεμα.

Τον πλησίασε, τη στιγμή που έ- κεινος εξέταζε μια παλιά Λίνκολν των 900 δολλαρίων.

— Αυτό είναι σπουδαία ευκαι- ρία, κύριε, του άσπρησε. Μη τη χάσετε!

— Βάλτε το μπροστά, είπε ο πελάτης. Αν είναι σε καλή κατάσταση, ίσως να μ' ενδιαφέρει.

Ο Όξς έβαλε σε κίνηση το μο- τέο. Περονώντας δίπλα στον άγγα- στο, είχε προσέξει το μονόταξ του και τις μαύρες φαβορίτες του. Είχαν περάσει από εκεί τόσων αν- θρώπων, όλη την ημέρα, κι αυτός δεν τοίχανε ιδιαίτερη εντύπωση.

Έμεινε ώστόσο στη μνήμη του μια λεπτομέρεια: ότι ο άγνωστος, ο- ταν δέ μιλούσε, σιγοτραγουδούσε.

Ήταν κάτι, που τον νευρίαζε, τον Όξς. Και θα το θυμόταν α- γόρετα...

Ο πελάτης έκανε δέκα λεπτά, για ν' αγοράσει τ' αυτοκίνητο. Παζάρεψε πολύ την τιμή. Άλλ' ο Όξς ήταν διατεθειμένος να κά- νη μια σοβαρή έκπτωση. Έτσι, συμφώνησαν τελικά στα 600 δολ- λάρια.

Ο αγοραστής πλήρωσε, με χαρ- τονομίσματα των 10 δολλαρίων.

— Γενίστε το ρεζερβουάρ, εί- πε. Βιάζομαι.

— Θα έτοιμάσω τα χαρτιά, α- πάντησε ο Όξς. Δε θα κάνω πε- ρισσότερο από μερικά λεπτά. Μορ- δίνετε τ' όνομα και τη διεύθυν- σή σας;

— Λέγομαι Τζόννυ Άξο. Μέ- νω στο Δος Άντζελες, όδός Κα- λιφορνίας 12477.

— Δεν είσαστε απ' τα μέλη μας;

— Όχι. Βοίσκομαι προσωρινά εδώ, για δουλειές. Συνήθως ν' αγοράζω αυτοκίνητο, όταν πτόνω σ' ένα καινούριο μέρος. Όταν τελειώσω τις δουλειές μου και πρόκειται να φύγω, θα σας το ξα- ναπουλήσω.

— Πολύ ευχαρίστως, κύριε Άξο! Αυτή είναι η δουλειά μου. Ν' αγοράζω και να πουλάω.

Ο Όξς πέρασε στο γραφείο του κι' έτοιμασε τα χαρτιά. Ξα- ναγύρισε ύστερα και βόηκε τον Άξο καθισμένο στο βολάν. Τού- δωσε τα χαρτιά, τούσφιξε το χέ-

ρι και τον κούταξε να φεύγει με τη Λίνκολν.

Η δουλειά αυτή ήταν η πιο ά- πλη κι' η πιο εύκολη απ' όλες εί- χε κάνει απ' το πρωί.

Μερικές μέρες αργότερα, ο ταγ- ματάρχης Χάρντντ είδε για πρώτη φορά τον τρυφερό φίλο της Ά- λης. Είχαν γιγυήσει 11, κι' ο ταγ- ματάρχης έβλεπε ένα σταυρόλεξο, πριν πάει να πλαγιάσει.

Η μίς Πήρσον είχε ανεβεί κιό- λας στην κάμαρά της, όπως κι' η Κίτ.

Ο ταγματάρχης ήταν ολομόνα- χος. Ήξερε πως η Άλιν είχε βγει, γιατί το παλτό και το καπέλλο της έλειπαν από το γόλ.

Στην πραγματικότητα, η Άλιν βοσκόταν στο κρεβάτι της, μελε- τούσε και κρατούσε σημειώσεις. Άλλ' ο Χάρντντ δε μπορούσε να

το ξέρη. Άγνοούσε επίσης πως η Κίτ είχε δανειστεί το καπέλλο και το παλτό της Άλιν, είχε βγει χωρίς απ' την πίσω πόρτα κι' εί- χε πάει να βοηθί τον Κάλβιν, με- ταμπερμένο σε Τζόννυ Άξο, που την περίμενε λίγο μακρύτερα μέ- σα στη Λίνκολν, που είχε αγορά- σει.

Ο ταγματάρχης άκουσε να σταιματάν απ' έξω εν' αυτοκίνητο. Αναρωτήθηκε πως μπορούσε να- ναι. Πήγε ως το παράθυρο και κούταξε. Είδε μια γυναίκα, που του σάνηκε σαν την Άλιν, να κατεβαίνει απ' τ' αυτοκίνητο. Την ακολουθούσε κι' ένας ενσώμος άν- τρας, με μπέρ παλτό.

Ο Χάρντντ τούς είδε καλύτερα, όταν προσοχήσαν μέσα στο φω- τόν προβολέων. Αγκαλιαστήκαν και φιλήθηκαν τρυφερά, ενώ ο

ταγματάρχης κουνούσε το κεφάλι του με συγκατάβαση. Τότερα η γυναίκα — που φαινόταν σαν την Άλιν — έτρεξε προς την είσοδο του σπιτιού. Ο Χάρντντ την άκου- σε ν' ανοίγει την εξώπορτα, ενώ ο χαλαλμένος της ξαγανέβαινε στ' αυτοκίνητο του κι' έφευγε.

Μη θέλοντας να τη φέρη σ' α- μηχανία, ο ταγματάρχης απόφυγε να παρουσιασθή. Την άκουσε ν' α- νεβαίνει τη σκάλα. Τότερα έβου- σε κι' αυτός τα φώτα και πήγε στην κάμαρά του.

Τ' άλλο πρωί, αφού φύγαγε για το γραφείο η Άλιν κι' ο Κάλ- βιν, ο ταγματάρχης διηγήθηκε την ιστορία στην Κίτ και στη μίς Πήρ- σον.

— Ήταν ένα ταιριαστό ζευγά- ρι, τις βεβαίωσε.

Όταν βρέθηκε αργότερα μόνη με τον Κάλβιν, η Κίτ του επαγέ- λαβε τα λόγια του γέρον και προσέ- θεσε:

— Δεν έχει καμιά ύποψια. Εί- χες δίκιο εσύ!

— Θα το επαναλάβω, είπε ο Κάλβιν. Την άλλη φορά, πρέπει να μās δη ή γιά. Τότερα, δε θαύνομε πιά να πονοκεφαλιάμε. Θαύνομε εξασφαλίζει δυο γερούς μάστρες.

Τοίς μέρες αργότερα, συνέβη να μην υπάσχη κανένα ποτόμα στην τηλεόραση, που να ενδια- φέρη τη μίς Πήρσον ή τον ταγ- ματάρχη, κι' έτσι αποφάσισαν να παίζονε χαρτιά.

Ο Κάλβιν κι' η Κίτ επαναλά- βανε τη μικρή κομωδία, που είχαν παίξει ήδη για τον ταγματάρχη. Καί, καθώς φιλιόνταν, στο φως των προβολέων του αυτοκινήτου, κατάλαβαν πως τους χιτταέαν, πίσω απ' τι κοινοτήτες του παρα- θύρου, ο Χάρντντ κι' η μίς Πήρ- σον.

— Κοντεύουν να τελειώσουν τα βίσημά μας, δήλωσε ο Κάλβιν λί- γο αργότερα.

Ήταν ξεπλωμένοι στο κρεβά- τι του, μ' ένα ταινίο στο χέρι και με τα πόδια χωρισμένα στο ταβάνι. Η Κίτ καθ' την στην πο- λιθόνα και τον χιτταέ.

— Έχωμε τώρα πιά δυο μάρ- τρες, που μπορούν να πιστοποιη- σουν την ύπαρξη του Τζόννυ Άξο, πρόσθεσε. Τον έχομενο μίνα, τα λεφτά της μισθοδοσίας θαρβούνε την τελευταία μέρα του μηνός. Ή Άλιν κι' εγώ θα δουλέψουμε ως αργά, το βράδυ εκείνο, για να κλείσουμε τους μηνιαίους λογαρια- σμούς.

Ανασήκωσε το κεφάλι του, κού- ταξε την Κίτ και πρόφερε:

— Τότε θα επιγειοθήσουμε το κόλπο... Έξακολουθείς νάσαι αί- γουρη πως θέλεις να φτάσεις ως το τέλος;

— Κι' η Άλιν; ρώτησε η Κίτ κιντίζοντάς τον.

— Αιτήν. Θα την αναλάβω εγώ. Μη σ' άπασχολή... Σε ρώτησα αν εξακολουθείς νάσαι αποφασισμένη για όλα.

— Θα την αναλάβω εσύ; Μι- λās σοβαρά; Δε σου κάνει καμ- μία αίσθηση;

— Δεν κούβωμαι πίσω απ' το δάχτυλό μου, είπε ο Κάλβιν μ' ένα περιφροντικό γαμόγελο. Ναι, θα θυσιάσω την Άλιν για 300 μι- λιάρδες δολλάρια. Δε θα μού κάνει περισσότερο εντύπωση, απ' όση αν σκότωνα ένα κοινέλι.

Γιατί εσύ δοματοποιείς τα ποτήρια; Θέλεις τα λεφτά, ναι ή όχι;

— Η Κίτ ανατρίχιασε. Λεπτές στάλες ιδρώτα βρέχανε το πρό- σωπό της.

— Είσαι σατανικός, είπε. Ναι, τα θέλω τα λεφτά. Ωστόσο, θα σέπτωμαι πάντα αυτή τη δύστη- νη κοπέλλα... Τελοςάντων, δεν υπάρχει λόγος να με κοροϊεύεις,

που δεν το παίρνω απόφαση. Κά- νει σ' ό,τι νομίζεις, κι' εγώ θα έποφελήθω απ' το αποτέλεσμα.

Τώρα μιλήσαμε λογικά, είπε σαρκαστικά ο Κάλβιν. Καλά, λοι- πόν. Θα δράσουμε στο τέλος του μηνός... Στο μεταξύ, θ' αναγγεί- λουμε τους άραβιδόνες μας. Έ- κανες καθόλου λόγο στην κόρη σου;

— Όχι, ακόμα, απάντησε η Κίτ, αποφεύγοντας τη ματιά του.

— Να της το πής άποψη. Πρό- πει νάναι η πρώτη που θα το μάθη.

— Θα της το πώ.

— Ας κάνουμε μια άνακεφα- λώση του σχεδίου μας. Αν σου σάνη πως έκανα κάποιον λά-θος, πες μου το.

Φύσηξε τον καπνό απ' τη μύτη του και συγκεντρώσε τις ιδέες του.

— Η τελευταία μέρα του μη- νός θα είναι Πέμπτη. Η Άλιν κι' εγώ δε θα φύγουμε απ' την Τράπεζα, αφού φτάσουν τα λε- φτά. Θαύνομε μια εύλογη ατία να μείνουμε; Θα πρέπει να δου- λέψουμε ως αργά, για τους λογα- ριασμούς του μηνός.

Απέναντι, θα φυλάη ο σερί- σης ή ο Τράβερος. Ξέρουν πως, όσο είναι φωτισμένη η Τράπεζα, το χρηματοκιβώτιο δεν προστα- τεύεται απ' το ηλεκτρονικό μάτι. Δε θ' ανησυχίσουν ώστόσο, γιατί ξέρουν επίσης ότι, αν επιγειοθή κάποιος να κατεβή στο υπόγειο για να πάρη τα λεφτά, δεν έγω παρ' να πατήσω ένα κουμπί, κά-τω απ' το γραφείο μου, για να τους ειδοποιήσω.

Η Τράπεζα έχει μια πίσω πόρ- τα, που δε χρησιμοποιείται ποτέ. Βλέπει σε μια μικρή αυλή, όπου έχω αφίσει τη Λίνκολν. Η πόρ- τα αυτή είναι κλειδομένη και σφω- τομένη. Θα πάω να την ανοίξω, καθώς, θα δουλέψω η Άλιν. Έσ' όσον έχει κι' αυτή κλειδί, θα ύ- ποθέση ή άστυνομία πως άνοιξε την πόρτα για να βάλη μέσα τον Άξο.

Σταμάτησε κι' έμεινε κιντίζον- τας το ταβάνι τόση ώρα, ώστε χρειάστηκε να του πη η Κίτ:

— Συνέχισε λοιπόν! Τι θα γί- νη ύστερα;

Γύρισε και την χιτταέσε.

— Τότερα; Ή Άλιν θ' α- ντικαταστήση το φοιχτό καπέλλο της μ' ένα φωτιστέφανο. Γιατί ελ- πίω πως θα πάη στον Παρά- δεισο.

Η Κίτ χλώμασε έλαφρά.

— Μ' άλλα λόγια, πρόσθεσε ο Κάλβιν, η Άλιν θα πεθάνη στις 7 παρά 5. Και πρέπει να βρούμε- σαι τότε εκεί, στην ώρα σου. Θα μιπς απ' την πίσω πόρτα. Θα φο- ρήσης το παλτό και το καπέλλο της Άλιν και θα φύγουμε μαζί απ' την Τράπεζα, απ' την κυρία είσοδο. Ένθ εγώ θα κλειδώνω την εξώπορτα, εσύ θα πās ως τ' α- τοκίνητό μου και θ' ανεβής.

Πρέπει να περπατάς κανονικά, χωρίς να βιάζεσαι, ούτε ν' άρνης πολύ. Αιτή θάνα η πιο επικίνδυ- νη στιγμή. Πρέπει όμως να δου- νει ο σερίσης κι' ο Τράβερος πως η Άλιν φεύγει απ' την Τράπε- ζα. Δε βλέπω γιατί να μην πετύ- χη το κόλπο μας. Θάνα νύχτα. Θα περάσης κάτω από δυο-τορία φώτα του δρόμου... Το μονοπα- δι παλτό θα πείση το σερίση ή τον Τράβερος πως πρόκειται για ην Άλιν. Έν τάξει ως εδώ;

— Συνέχισε, είπε η Κίτ, με βραχνή φωνή. Έπειτα;

— Θα γνωρίσουμε εδώ. Οί γέ-

ροι θα βλέπουν τηλεόραση. Θα κρεί... στη θέα τους το... λο και το παλτό της Άλιν... Ξ- στερα θα παίξουμε μια μικρή σκη- νη για τους γέρονες. Θ' ανεβής δηλαδή στην κάμαρά σου, κι' εγώ θα φωνάζω δυνατά, ώστε να μ' άκούσουν. Θα σου πώ να πās να πλαγιάσης. Αυτοί θα πιστέψουνε πως μιλάω στην Άλιν.

Όταν καθήσουν στο τραπέζι, θα τους αναγγείλω πως η Άλιν είχε πονοκέφαλο και πως πήγε να πλαγιάση. Θα τους πής και σ' ότι άνεβρης να τη δής, ότι της έ- δωσες δυο άσπρινες κι' ότι κοι- μάται.

— Ένθ, στην πραγματικότητα, τί θα της έχη συμβή; ρώτησε η Κίτ.

— Το πτόμα της θα βοίσκεται στο γραφείο μου, είπε ο Κάλβιν.

Η Κίτ άνασάρισε κι' έσφιξε

τις γραβίδες της.

— Θα... θα την άφισε εκεί; μουρμούρισε.

— Μη βιάζεσαι, απάντησε ο Κάλβιν. Άφησε με να προχωρή- σω με τη σειρά... Θα φάμε λοιπόν. Μετά το φαγητό, θα κιντίζω τη- λεόραση μαζί με τους γέρονες και θ' ανεβώ ύστερα στην κάμαρά μου. Θα μεταμφιεσθώ σε Τζόννυ Άξο.

Θα πάω πεζή στην Τράπεζα. Θα χρειαστώ λίγη ώρα γ' αυτό... Θαύω αφίσει άνοιχτή την πίσω πόρτα. Θα βγάλω όλες τις ήλε- κτρικές λάμπες, εκτός από του ή- πογιουν, και θα γυρίσω τους δια- κόπτες. Έτσι, θα πάρη να λει- τουργή το ηλεκτρονικό μάτι. Θα πάω το κλειδί του χρηματοκιβω- τίου, που έχει η Άλιν. Θα τ' ά- νοίξω, θα πάρω τα λεφτά και θα- τα βάλω σε μια από τις κασσε-

τίνες που βοίσκονται στο υπόγειο.

Η Κίτ έσφιξε μπροστά.

— Γιατί; ρώτησε. Γιατί να μη τα φέρης εδώ;

— Το άσφαλέστερο μέρος για να τα κρύψουμε, είναι η Τράπε- ζα. Ποτέ δε θα σκεφθούνε να ψά- ξουνε για τα λεφτά σ' αυτές τις κασσετίνες. Είμαι βέβαιος! Είναι η καλύτερη κρυπτή. Θα τ' άφι- σουμε εκεί κάμποσο καιρό, εφόσον άλλωστε δε θα μπορούμε να τα ξεοδέσουμε.

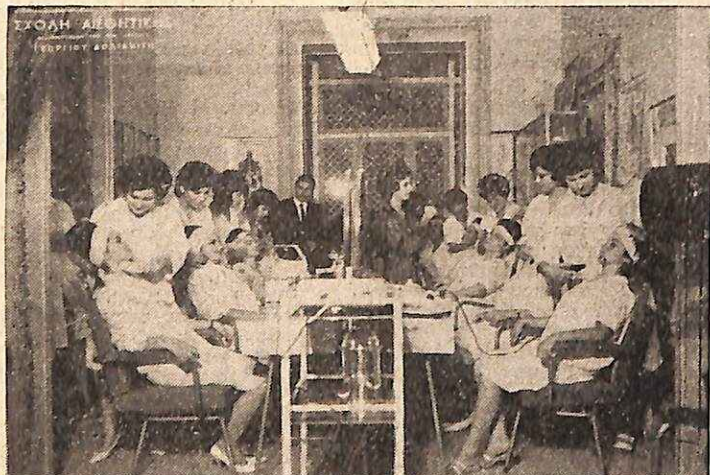
Η Κίτ δίστασε λίγο. Τότερα βόηκε καλό το τέχνασμα. Ανασά- ρισσε τους όμους της και είπε:

— Καλά. Κι' έπειτα;

— Θάρθης και σ' στην Τρά- πεζα. Με τα πόδια, φυσικά. Δε- ν επιτρέπεται ν' άκούσουν οι γέροι να ξεκινήν αυτοκίνητο... Η ώρα θα είναι τότε 3 περίπου. Θα πέρ- πει να προσέξης να μη σ' άκού-

ΣΚΕΦΘΗΚΑΤΕ τί θά σπουδάσετε;
ΘΕΛΕΤΕ — μαζί με μια άνώτερη μόρ- φωσι — ένα ιδανικό έφόδιο για τη Ζωή;
ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ένα καλό, άξιοπρεπές, ά- νεξάρτητο, πλούσιο μέλλον;
Τ ό τ ε ,
ΓΙΝΕΤΕ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ

Στή ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ Γ. ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ, θά γίνετε πραγματικά ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΙ!

Ένα γκρουπ σπουδαστριών της σχολής, κατά τήν πρα- κτικήν των εξάσκων.

ΣΧΟΛΗ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΛΙΑΝΙΤΗ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ Σχολών Αισθητικής — Φυσιοθεραπείας και Κοσμετολογίας της Εύρώπης.
ΔΙΔΟΤΟΥ 20, ΑΘΗΝΑΙ, ΤΗΛ. 610.395

Σχολή καλύτερα των ευρωπαϊκών

Έστειλασμένη, στο ειδικώς δια Σχολήν Αισθητικής Ιδιο- κτητών κτίριον, εξοπλισμένη με τα πιο σύγχρονα επιστη- μονικά μέσα και εκπαιδευμένη με διδακτικό προσωπικό ά- πό άριστους επιστήμονας Ιατρούς, αισθητικούς, χημικούς, φυσικούς, ψυχολόγους, φυσιολογικούς, Βιολόγους, κλπ., εγγυάται πλήρη θεωρητική και πρακτική κατάρτιση.

ΧΟΡΗΓΗΣΙΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ

Είς πάντας τους άποφοίτους της σχολής μας, παρέχε- ται ΔΩΡΕΑΝ μετεκπαίδευσις εις τās Σχολάς Αισθητικής της Εύρώπης — όπως ακριβώς και διά τούς άποφοίτους των σχολών αυτών εις τήν ήμετέραν σχολήν — κατόπιν ειδικής συμβάσεως περί ανταλλαγής σπουδαστριών.

Πλήρες οικότροφείον, με άυστηρον οικόγενειακόν πε- ριβάλλον, άντι 500 δραχμών μηνιαίως.

Πληροφορία και έγγραφα εις τήν Γραμματείαν της Σχο- λής, Ήποκράτους και ΔΙΔΟΤΟΥ 20, Αθήναι, Τηλ. 610.395.

Άριθμός σπουδαστριών περιωρισμένος.

Μια ούοτασι!

Η ΦΥΤΙΝΗ-ΕΛΑΪΣ προσφέρεται σε δοχεία σφραγισμένα.

1/2 ΚΙΛΟ
1 ΚΙΛΟ
2 1/2 ΚΙΛΑ
5 ΚΙΛΑ

Η ΦΥΤΙΝΗ-ΕΛΑΪΣ προσφέρε- ται και χύμα από μεγάλα δο- χεία των 8 1/2 και των 16 1/2 κιλ.

Προδέχετε

Όταν παίρνετε Φυτίνη χύμα άπαιτείτε να σās σερβίρουν μόνον από τὸ δοχεῖο αὐτὸ και ὄχι από ὁποιοδῆ- ποτε ἄλλο δοχεῖο.

Η ΦΥΤΙΝΗ-ΕΛΑΪΣ σε κλειστά δοχεία ή χύμα είναι ποιοτικῶς ένιαία και αναλλοίωτος. Παρασκευάζεται πάντοτε και μόνον από άγνό έλαιόλαδο.

Είναί πλούσια σε διταμίνες, σε δερμίδες, σε άκόρεστα.

ΦΥΤΙΝΗ προϊόν **ΕΛΑΪΣ**
ΤΟ ΥΓΙΕΙΝΟΤΕΡΟ ΒΟΥΤΥΡΟ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ροῦγα της καὶ θα φορτώσῃ τις βαλίτσες στὴ Λίνκολν. Ὁ πρακτικὸς οὖτος πρέπει νὰ δηλώσῃ στὴν ἀστυνομία πὺς εἶδε δυὸ βαλίτσες — Πιστεύει ἀληθινὰ νὰ πετύγῃ τὸ κόλπο; ρώτησε ἡ Κίτ, στυβόντας μπροστὰ γιὰ νὰ τὸν κινεῖ τάξῃ.

— Ναι, ἀπάντησε ἐξείνως. Φυ

66

— Ναί, τῆς εἶμι πὼς πρέπει νὰ σὰς ἀφίση νὰ τὸν παντρευτῇτε. Δὲ βλέπω γιατί ἔχει ἀντιροήσεις... Ἐγγονιά σας, θὰ τῆς ξαναμιλήσω... Ὅταν παντρευτοῦμε μὲ

Νάχετε ὑπομονή
τὸ ζήτημά σας, τῆς
βίβ, ἐνῶ σηκώνεται
τοῦμε ἀπ' τὸ Πίτσι
σετε νὰ παντρευτῇτε
μικρὸ σας.

λοιπόν, για
πε ο Κάλ-
Μόλις φύ-
θα μπορέ-
ον άστυνο-

οὔ Οἴκου L' OREAL - PA

τὸ σπῆτι, εἶπε. Εἰς
Δὲ μισοῦ πᾶ νᾶ
— Μὰ προκεῖται
τοῦτε. Τὸ ἔσχνᾶς;
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

πολυσημένος.
ἔχω ἔδω!
νὰ παντρευ-
σῇ συνέχεια.,
67

Σ 1/14

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

“Όπως όλοι
έτσι κι έσείς!

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ
ΙΖΟΛΑ

ΕΥΚΟΛΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟΣ

Colorelle

Μέ 1
Λούζιμο

Μέ 10
Λούζιμο

15
ΧΡΟΝΙΑ
ΝΕΩΤΕΡΗ

Τὸ Χρωμο-Σαμπουὰν

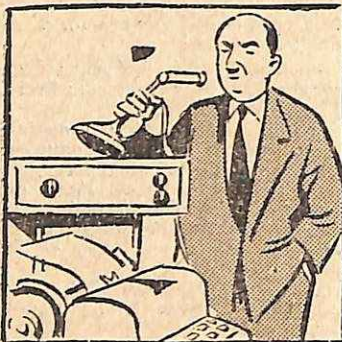
Colorelle

λούζει ὁμορφαίνει καὶ ἀνανεώνει
τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν

Προϊὸν τοῦ Οἴκου L' OREAL - PARIS

Γραφομηχανή χωρίς δακτυλογράφο

Οι δακτυλογράφοι έπειτα από λίγο δεν θα έχουν δουλειά. Πραγματικά, στις Ηνωμένες Πολιτείες κατασκευάστηκε τελευταία μία γραφο-

μηχανή που εργάζεται μόνη της, αρκεί να της υπαγορεύουμε ό,τι θέλουμε να γράψει. Η φωνή μεταβιβάζεται από ένα μικρόφωνο και τα ηλεκτρικά κύματα, χωρίς σ' έναν κατάλληλο μετασχηματισμό, θέτουν σε κίνηση τα πληκτρα της μηχανής. Η μηχανή αυτή μεταφράζει αυτόματα τα λεγόμενα και τα γράφει σε δύο διαφορετικές γλώσσες. Για τη στιγμή, γράφει μόνο τους θόγγους που έχουν καταγραφεί από πριν στην ηλεκτρονική της μνήμη κι' όταν πρόκειται για μία άγνωστη λέξη, σταματάει. 'Αλλ' οι κατασκευαστές της ελπίζουν ότι θα την τελειοποιήσουν σε τρόπο που να μπορεί να γράφει οποιαδήποτε φράση. Την ημέρα που θα επιτευχθεί αυτό το θαύμα, οι δακτυλογράφοι — οι άποροι, τοιλάχι στον ανάμεσα σ' αυτές — θα μετα-

βληθούν σε ζωντανά στολίδια των γραφείων, γιατί δε θα έχουν να κάνουν τίποτε άλλο.

Όταν οι στρατιώτες έχουν πολλές συζύγους

Το καθήκον της συζύγου είναι, βέβαια, ν' ακολουθεί τον άντρα της. 'Αλλά τα πράγματα περιπλέκονται όταν ένας άντρας έχει πολλές συζύγους κι' επί πλέον υπηρετεί ως στρατιώτης μακριά από την πατρίδα του. Αυτή η περίπτωση παρουσιάστηκε με 2000 εγκυόγραφοι του Νεπάλ, που υποβάλλονται σήμερα σε ειδική εκπαίδευση στην Άγγλια. Λόγω της μακράς διαρκείας αυτής της εκπαίδευσης, τους επέτρεψαν να φέρουν και τη σύζυγό τους. 'Αλλ' οι περισσότεροι είχαν τρεις ή τέσσερις... Στο τέλος, έπειτα από πολλές συζητήσεις, αποφασίστηκε ότι θα έχουν το δικαίωμα να φέρουν από μία σύζυγο κάθε φορά. Η απόφαση αυτή ικανοποίησε εξ ίσου τους εγκυόγραφους και τις συζύγους των.

Τα λύττρα της προέδρου

Σύμφωνα με μία πρόσφατη στατιστική, τα 81% των Αμερικανών πάσχουν από διανοητικές ανωμαλίες. Οι κυριότερες αιτίες, που προκαλούν αυτές τις ανωμαλίες είναι ο έφηστικός ρυθμός της σύγχρονης ζωής, οι ερωτικές παρεκτροπές και η κατάχρησης ηρεμιστικών φαρμάκων.

Ο μικρότερος χρηματιστής του κόσμου

Ο μικρότερος παίκτης του χρηματιστηρίου είναι ο Πιτ Χάρνιστερ ηλικίας 12 ετών, που μένει στην Τούλσα της Οκλαχόμα. Όταν ήταν 8 ετών, αγόρασε με τις οικονομίες του και χωρίς να συμβουλευθεί κανέναν, ούτε τους γονείς του, μερικές μετοχές. Τις ξαναπούλησε κατόπιν

αγόρασε άλλες και συνέχισε αυτό το παιχνίδι, που το έβριζε πολύ διασκεδαστικό και προσοδοφόρο. Θεωρείται σήμερα σαν εμπειρογνώμων και πολλοί επιχειρηματίες καταφεύγουν στα φάτα του, για να ρυθμίσουν το παιχνίδι τους στο χρηματιστήριο.

Οι μαύροι και οι λευκοί

Τα ξενοδοχεία της πολιτείας του Άρκανσας (Ηνωμένες Πολιτείες), προτού δεχθούν ένα νέγρο, του παίρνουν τα δακτυλικά του αποτυπώματα. Στα περισσότερα σχολεία νέ-ξέ άλλου, δε γίνονται δεκτοί νέ-γροι. Το αντίστροφο μέτρο εφαρμόζεται από τους μαύρους στη Γκάνα. (Αφρική). Οι λευκοί μαθηταί δε γίνονται δεκτοί στα σχολεία.

Έπειτα από μνηστεία 25 χρόνων παντρεύτηκαν

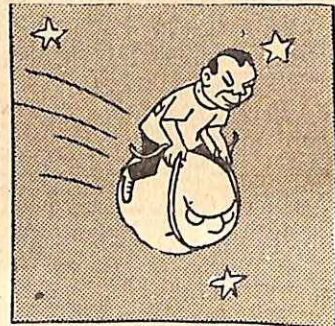
Ο Έμιλ Μπλιν και η Λίζα Πον-σέ ηλικίας 45 χρόνων, έκαναν πριν από λίγες ημέρες τους γάμους τους σ' ένα χωριό της Γαλλίας. Το αξιο-σημείωτο είναι ότι διάλεξαν για το σημερινό αυτό γεγονός την επέ-τειο των άργυρων αρραβώνων τους. Είχαν αρραβωνιαστεί πριν από 25 χρόνια!

Μπάρ — νοσοκομείο για τους συναχωμένους

Στην Κολωνία άνοιξε τελευταία ένα πρωτότυπο μπάρ. Στους πελάτες του, αντί για ποτά, σερβίρει... ξερό και θερμό αέρα, με τη μεσολάθεση μιας μάσκας από πλαστική οδοντία, που βάζουν στο πρόσωπό τους και που συνδέεται με ειδική συσκευή. Παρασυνδέεται με σάς που μετέτρεπουν αυτό το αέρα σε καθαρό. Οι πελάτες του μπάρ, που μπορεί να κάνουν επίσης ειδικά γυμνάσια, που τους ανακουφίζουν.

Θα φέρουμε έναν άστεροειδή στη Γη;

Ο Κινέζος επιστήμων δόκτωρ Σου-Τσου-Χουάνγκ είχε μία πρωτότυπη ιδέα για να μελετήσουμε να μελετήσουμε την ύλη από την οποία

αποτελούνται τα ουράνια σώματα. Κατά τη γνώμη του, ο καλύτερος τρόπος είναι να φέρουμε ένα απ' αυτά στη Γη. Κι' ο Κινέζος επιστήμων υποδεικνύει γι' αυτό το σκοπό έναν από τους μικρούς άστεροειδείς, που περιφέρονται μεταξύ του Άρεως και του Διός. 'Αλλά πώς θα τον φέρω-με; Για να το επιτύχουμε, θα πρέ-πει να ενσωματώσουμε σ' αυτόν έναν πολύμορφο πυράκλω που θα παίξει τον ίδιο ρόλο όπως και μία θενζινο-μηχανή. Προσδοκούμεσθε από τον πυ-ράκλω, ο άστεροειδής σ' αναγκασθή-ν' αφήσει την τροχιά του και θα κατευθυνθή προς μια από τις ερή-μους της Γης, όπου οι επιστήμονες θα μπορούσαν να τον μελετήσουν μ' όλη τους την άνεση. Η μελέτη αυ-τή θ' άνοιξε πιθανόν καινούργιους ορίζοντες στην επιστήμη.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΗΗΣ Ζέπο, κάθε βράδυ, μετά το δείπνο, συνήθιζε να κάνει έναν περίπατο στην άκρο-γαλιά.

Ήταν ένας άριστοκράτης με τεράστια περιουσία. Είχε παν-τρονική πολν πέντε χρόνια από έ-ρωτα την κόρη του πρίγκηπα Σι-νέλλα. Η γυναίκα του, μία ξαν-θεία όμορφη, τον λάτρευε. Μά-κι' αυτός την αγαπούσε και έδωσε ευτυχισμένους μαζί της.

Ο κόμης, απ' το Νοέμβριο ως τον Ιούνιο, έμενε στη Φλωρεν-τία, σ' ένα μέγαρο. Μά, σαν έ-πιαναν οι έστες πήγαινε να πα-ραθερείσθ στην Καζαμπεσίολα. Έ-κει, σε μία βίλλα με κληματαριές, χτισμένη στην πλαγιά ενός βου-νιού, προς το μέρος της θάλασσας, περνούσε με τη γυναίκα του το καλοκαίρι.

Μία βραδιά του Ιουλίου, που εξαίε η πέτρα από τη ζέση, ο κόμης φίλησε τη γυναίκα του και βγήκε περίπατο. Ήταν όχτο ή ώρα, ο αέρας ήταν ζεστός και δεν κοινοίταν φύλλο.

Οι χωριάτες καθόντουσαν στις πόρτες τους και τα δημοφρονη-ται χαχανίζανε με τις τρελές ι-στορίες τους.

Αυτό το θέαμα εύχαριστούσε το Ζέπο, καθώς κατέβαινε στην α-κρογαλιά.

Έξαφνα, η γη αναταράχτηκε από σεισμό.

Η θάλασσα άρχισε να φοναζώ-νι κι' ο ουρανός σκεπάστηκε από μαύρα σύννεφα! Μία μυροδιά από θεία γέμισε τον αέρα, που φη-σούσε προσημένο. Ο κόμης σά-σισε και, την ίδια στιγμή, έχω-σε τις αισθήσεις του και σωριά-στηκε χάμω...

Το πρώτο, που χύταξε, ήταν συνήλθε, ήταν τ' άστρα που έλα-ναν στον ουρανό. Έμεινε για λί-γο ακίνητος, γιατί δε μπορούσε να καταλάβη τί συνέβη. Έπειτα σηκώθηκε κι' έκανε μερικά βήμα-τα. Έτσι, βεβαιώθηκε πως δεν ήταν πληγωμένος. Τι είχε γίνει λοιπόν; Ποιά τρομερή δύναμη τον είχε ρίξει κάτω; Η θάλασσα ή-συχαιε τώρα. Ο ουρανός καθα-ρίζε και φησούσε ένα φρέσκο α-έρα. Μά, πράγμα περίεργο! Ο κόμης δε γνώριζε ποιά ήταν το μέρος που πατούσε!

Βλέποντας τα έρείπια αυτά ο κόμης έχασε το θάρρος του. Κά-τω απ' τις πέτρες βρισκόταν η αγαπημένη του γυναίκα; Μά πο; Σε ποιά μέρος;

Με μεγάλες προφυλάξεις άρχι-σε να ψάχνι μέσα στα έρείπια της βίλλας. Έξαφνα, νόμισε πως

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

από πέτρες και ξύλα! Ένα κου-μάτι τοίχου στεκόταν όρθιο. Σ' ένα κομμάτι είχε μείνει κολλημένο το κλονί με το καναρίνι, που τό-σο αγαπούσε η γυναίκα του!...

Ήταν η φωνή της γυναίκας του! Δε μπόρεσε ωστόσο να δια-κρίνι τί έλεγε.

— Θα τη σώσω! είπε ο κόμης. Με πληγωμένα γόνατα και με ξεσχισμένα χέρια, σήκωσε άρκε-τές πέτρες σε μία ώρα. Η φωνή τον οδηγούσε πάντα. Τώρα ήταν πιο ενδιακριτή. Μά, σε λίγο, έ-παψε!...

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ

ΣΧΟΛΗ που έπεδλήθη παντού, από τους άριστους μαθη-τάς της, από το θαυμάσιο δημιοργικό έργο της. Διά τα έπτα χρόνια της λειτουργίας της, σπουδές μαθη-τάς της ΝΕΑΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ, προσφέρει ένα μεγάλο ΔΩΡΟΝ.

Μειώνει κατά 1000 (χιλίας) δραχ. τα διδάκτρα. Και μαθηταί άκόμη, από τον πρώτον μήνα της ένγνρ-φής σας στη

ΣΧΟΛΗ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ, ΚΕΡΑΙΖΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ

Έλευθέρα έξάσκους, έντελως ΔΩΡΕΑΝ.

Δεκταί μόνον ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Πλήρες οικοτροφείον, με αυστηρόν οικογενειακόν πε-ριβάλλον, αντί 500 δραχμών μηνιαίως. Πληροφορία και έγγραφα, στη Γραμματεία της Σχολής, ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ και ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ, καθώς και στο παράρτημα, ΔΙΔΟΤΟΥ 20. Τηλ. 615.652-610.395.

— Θα τη σώσω! είπε ο κό-μης.

Η απελπισία διπλασίασε τις δι-νάμεις του Ζέπο. Άνασήκωσε πέ-τρες κι' έβγαλε σανίδες, γεμάτες καρφιά. Τέλος, θά σωριάζόταν κατάνη από την κούρασι, αν ένα μέρος δε βούλιαζε και δε φαινό-ταν μία μεγάλη μαύρη τούπα. Έσπασε κι' άπλωσε τα χέρια του, φάγοντας στα σκοτεινά. 'Απ' τα πολλά, έπιασε κάτι μαλακό και κομμάτι. 'Αν και έτρεψε από τη φρί-κη, είχε το κουράγιο να ψάξη πε-ρισσότερο και τότε τα δαχτυλά-του γυθώσανε σε κάτι σαν μετά-ξι! Κατάλαβε πως ήταν τα μαλ-λιά της αγαπημένης του! Τα χεί-δους στα σκοτεινά και είπες:

Άγαθή μου! Άν δεν είσαι πεθαμένη... μίλησε μου...

Μά δεν άκουσε καμιά άπάν-τησι.

Έφου είναι πεθαμένη, σκέφτη-ξε, πρέπει να τη βγάλω απ' αυ-τό το φριχτό τάφο.

Και, τραβώντας την από τους ώμους τρεις φορές, προσπάθησε να τη φέρη έξω και τρεις φορές αναγκάστηκε να την άρσιον. Τού φάνηκε βαρειά, σαν κάτι ναταν γαντζωμένο πάνω της.

Τέλος, με υπεράνθρωπος προσ-πάθειες, έβγαλε από την τρύπα τον άμορφο όγκο. Μά δεν τόλ-μησε να τον χιτάξει άμέσως. Τον έβαλε κοντά του, άνιπνευσε βαθιά και, με το ποστό χύταγ-μα, έβγαλε μία σπαραχτική φωνή. Η νεαρή γυναίκα του, με τα μαλ-λιά έσπλεκα, με το χαμογέλο στα χείλη, κρατούσε στην άγκαλιά της έναν άγνωστο!... Τον έφαιγγε πά-νω της με τα δύο της χέρια!...

Ο κόμης Ζέπο έννοιωσε άμέσως το μέγεθος της συμφορής του: Η αγαπημένη του γυναίκα τον άπα-τούσε! Ήταν ψεύτικα τα λόγια της και προδοτικά τα φιλά της! Νόμισε πως θα έκανε πάλι τις αϊ-σθήσεις του.

Τέλος, με θάρρος, έσπασε για να δη τα χαρακτηριστικά του ά-γνωστου, που είχε πάρει το στεγ-νό αναστεναγμό και το τελευταίο φιλή απ' τα χείλη της γυναίκας του. Γύρισε όμοις το πρόσωπό του από άηδία! Το κεφάλι του άνησά-νι έκείνον, σπασμένο, άποκομμέ-νο σχεδόν απ' το λαιμό, ήταν μία μάζα λυωμένη! Έτσι, δε θα κα-τόρθωνε ποτέ να τον γνωρίσει τον άθροστο αυτόν. Και τότε έπιασε μία άπεριόρατη λύσσα.

Σανακνίταζε μήπως βοή κανέ-να σημάδι, για να μάθι το όνομά-του. Μά δε βόηξε τίποτα. Τ' ά-σπρα χέρια του δε μπορούσαν δια-χτυλίδι. 'Απ' το σώμα του, φαι-νότανε πολύ νέος. Ο κόμης λυγ-ρούσε. Ποιός ήταν, λοιπόν, αυτός ο κλέφτης της άγάπης του;

Την άγνη, με τη βοήθεια των χωρικών, ο κόμης Ζέπο έθαψε τη γυναίκα του κάτω από μία σινιά, που ήταν στο κοντινό περιόλι. Κατόπιν, όλη την ημέρα, γυρίζει έδο κι' εκεί. Σταματούσε τους στρατιώτες, τους δογάτες, όλους τους χωρικούς, που άπαντούσε και ους έφερνε μπροστά στο πτώμα του άγνωστου, για να του πουν μή-νε είναι. Κανείς δεν τον ήξε-ρε. Έποσέθηκε, τέλος, είκοσι χι-λίδες τάλληρα σ' έκείνον, που έ τοίχεσε το όνομα του πεθα-νόν! Άγ και το ποσόν ήταν ύ-τερογκο, ωστόσο, κανείς δε μπό-ρεσε να πιστοποίησι την ταυτότη-τα του νεκρού.

Ο κόμης Ζέπο τον έθαψε στο τέλος χωριστά, μ' έσοδά του, σε μία γωνιά του νεκροταφείου της Καζαμπεσίολας. 'Από τότε ο κόμης Ζέπο ζήταει να μάθι πάντα αυτό το όνομα, ποιά καταδικασμένος να μη το μάθι ποτέ!

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ρύζι Μπάρμπα Μπέν για πιλάφι σπυρωτό

Μόνο σε πακέττα

Προσοχή, καταργήθηκε το χύμα ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

1 ρύζι, 3 νερό και βράσιμο καλό

“ΟΛΥΜΠΙΑ”, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ • ΔΙΑΝΟΜΑΙ • ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 16 ΤΗΛ.532.774 • 527.896

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΦΛΥΑΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό, — ή ιστορία αυτή έγινε στη Ρωσία, — ζούσε ένας μουζίκας, 'Ι-βάν ούματι, με τη γυναίκα του, τη Νιέτουσκα. Δεν ήταν κακή ή γυναίκα του. Καλή μαγειρίσα, καλή νοικοκυρά. Είχε μονάχα ένα ελαττωματάκι, που το έχουν όλες σχεδόν οι γυναίκες: δεν μπορούσε να κρατήσει τη γλώσσα της. Με τη διαφορά πως αυτή το παραβίωνε.

Ότι της έλεγε ο άνδρας της, ό,τι γινότανε σπίτι τους, — μα και το πιο ασήμαντο περιστατικό, — έπρεπε ύστερ' από μία ώρα να το ξέρουν όλοι στη γειτονιά. "Όλα τα παραφούσκωνε. "Έκανε τον φύλλο θάδι.

Μία μέρα, ο άνδρας της, ενώ περνούσε από ένα δάσος, ένοιωσε ξαφνικά ν' ανοίγεται κάτω από τα πόδια του ένας θαύος λάκκος, και να πέφτει μέσα.

— Πάλι καλά που δεν έσπασα κανένα πόδι, ψιθύρισε όταν συνήρθε από την απίτομη πτώση. "Ενώ δοκίμαζε να βγεί το λάκκο, σκόνταψε σε κάτι μεταλλικό. "Ήταν μία μεγάλη κασσετίνα, γεμάτη χρυσά νομίσματα. "Ολόκληρος θησαυρός.

— Ο Θεός με λυπήθηκε! φώναξε χαρούμενος. Δεν έχω πια ανάγκη να δουλεύω.

Συνοφρυσθηκε, όμως, θυμήθηκε τη γυναίκα του. "Αλλοίμονο αν μάθω ή κυρά πως έρηκα ένα θησαυρό!... Λύριο θα το ξέρουν στα πέριχτα της Ρωσίας, — και σ' αυτήν ακόμα τη Σιβηρία. Δεν θα ξέρω πού να πάω να κρυφτώ, να μη με βρουν εκείνοι που θα μου ζητάνε δανεικά.

Τέλος, ύστερ' από πολλή σκέψη, αποφάσισε τι έπρεπε να κάνει. Σκέπασε καλά τον λάκκο, χωρίς να πάρη την κασσετίνα με το θησαυρό, και τράβηξε για την αγορά. Ψώνισε ένα μεγάλο φαγκρί κι ένα λαγό. Μετά ξαναγύρισε στο δάσος και κρέμασε το φαγκρί από ένα δέντρο. Κατόπι, πήγε στο ποτάμι, όπου είχε δεμένα τα ψαρόδικα καλάθια του, κι έβαλε το λαγό σ' ένα απ' αυτά.

Μόλις έφτασε σπίτι του, φώναξε της γυναίκας του:

— "Αν ήξερες, κυρά, τί μεγάλη εύτυχια με έρηκε σήμερα!

— Δεν μού την λέες, άντρούλη μου, να χαρώ κι' εγώ; είπε η Νιέτουσκα, τρέμοντας από άνοιμο.

— Δεν τοί την λέω, γιατί θα τρέξης να την διαλαλήσεις σε γνωστούς και άγνωστους.

— "Όχι, άντρούλη μου, σου κάνω όρκο πως δε θα βγίω λέει από το στόμα μου.

Και φίλησε τα εικονίσματα, που έπαιναν ένα τοίχο, σ' ένα δωμάτιό της, για να πείσει τον 'Ιβάν πως έρα κρατούσε το λόγο της. "Εκείνος, φάνηκε πως την πίστεψε. Και της είπε στο αὐτί, — αγαά, ψιθύρισε, σαν να φοβότανε μήπως τον άκούση κανείς, — τί είχε έρθι στο δάσος.

— Καλά, και γιατί δεν έφερες μαζί σου την κασσετίνα; ρώτησε η Νιέτουσκα με λαμπερά μάτια.

— "Ήταν πολύ θαρεία, άποκρίθηκε ο 'Ιβάν. Δέ μπορούσα να την σηκώσω μόνος μου. Πάμε μαζί, να με βοηθήσεις στη μεταφορά.

Η κυρά σκέπασε το κεφάλι της με μία ματηλά και ξεκίνησαν για το δάσος. Σε μία στιγμή, ο 'Ιβάν κοινοστάθηκε και είπε της γυναίκας του: "Άκουσα σήμερα κάποιον να λέη πως συμβαίνει τα ψάρια να ζουνε στα δέντρα και οι λαγοί στη θάλασσα. Δυσκολεύτηκα, βέβαια, να πιστέψω πως...

— Μεθυμένος, θα ήταν! τον διέκοψε η Νιέτουσκα. Γίνονται τέτοια πράγματα.

Σε λίγο, ενώ περνούσαν από το δάσος, ο 'Ιβάν στάθηκε ξαφνικά άκίνητος, σαν μαρμαροκόλωνα, με τα έλεμματα κορφαμένα ψηλά, σ' ένα δέντρο.

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

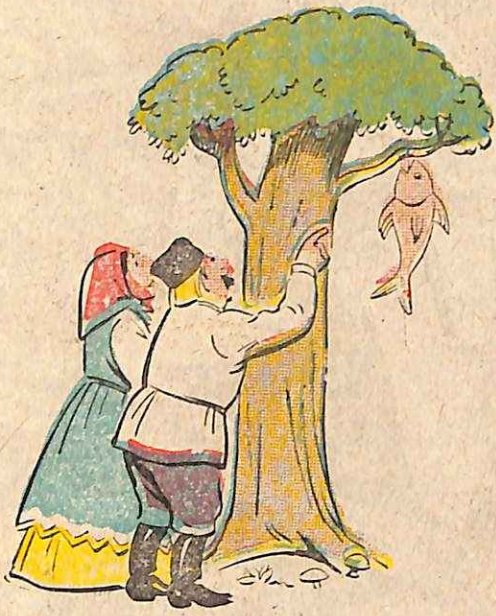
— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

— Θά τρέλλαθώ, γυναίκα! τρούλισε. Για κύτ...

να ζουνε σε δέντρα και λαγοί στα ποτάμια. Τι έχουν ακόμα να δουν το μάτια μας!... "Ήταν, όμως, και πρακτική γυναίκα.

— Το νού σου, να μη σου φύγη ο λαγός! φώναξε τ'ν 'Ιβάν. Θά τον κάνουμε στιφάδο!

Μετά, ξεκίνησαν για το θησαυρό...

... Ξαφνικά, έρεθισαν πλούσιοι. Θά μπορούσαν να ζήσουν τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής τους ξεγνοιαστοί κι' ευτυχισμένοι. "Η αλήθεια είναι πως δεν έτρεξε, αυτή τη φορά, να κοινολογήση το μυστικό της. "Έκανε, όμως, κάτι άλλο: Άρχισε να καλή κάθε μέρα τις γειτονίσσες σε πλούσια τραπέζια. "Εκείνες είχαν, φυσικά, την περιέργεια να μάθουν πως η Νιέτουσκα έγινε ξαφνικά πλούσια.

— Μία ξαφνική κληρονομιά, άπαντάσε άδριστα. "Η καλή μας, λοιπόν, ή κυρά σκοπούσε τα λεπτά από το παράθυρο. "Ο άνδρας της άρχισε ν' άνησυχεί. Της έκανε συστάσεις να μην είναι τόσο σπατάλη.

— Με τί δικαίωμα θά μου άπαγορεύσεις να εορτεύω; φώναξε εκείνη. Μαζί δεν έρηκαμε το θησαυρό; Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω το μερίδιό μου.

— "Ιβάν έχασε τότε την υπαγωγή του:

— Από σήμερα, δε θά ξαναβάλω χέρι στην κασσετίνα! Με τα μυαλά που έχεις εσύ, σε λίγον καιρό θά είμαστε πιο φτωχοί κι' από πρώτα.

— Θά δοίμε ποιος, από τους δύο μας έχει δικη! στρίγγλισε η Νιέτουσκα.

Και πήγε, άμέσως και έρηκε το δικαστή. Δεν μπορούσε, βέβαια, να κρατήσει μυστικό από αυτόν πως είχαν έρθι στο δάσος ένα θησαυρό. Παρουσίασε, όμως, τα πράγματα κάπως διαφορετικά.

— Από τη μέρα, είπε, που ο άνδρας μου έγινε πλούσιος, δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά να σκορπίζει τα λεπτά του στις ταβέρνες, με τους φίλους του. Σε λίγο, θά μείνουμε στο έλεος του Θεού. Σε παρακαλώ, λοιπόν, ν' άναδέξως σε μένα να διαχειρίζομαι τα λίγα που μας έμειναν.

— Ο δικαστής έστειλε άμέσως έναν κλητήρα να πάη να τ'ν φέρη τον 'Ιβάν.

— Κάποια δουλειά θά μου σκόρπωσε ή κυρά μου! είπε με το νού του ο 'Ιβάν. "Αμ' έννοια της, και θά της θάλω τα δύο πόδια σ' ένα παπούτσι.

Και ξεκίνησε για το δικαστήριο.

— Ο δικαστής περίμενε να τον δ'ν τόφλα στο μεθύσι, σύμφωνα με τα λεγόμενα της γυναίκας του. Ξαφνίστηκε, λοιπόν, όταν είδε μπροστά του έναν πολύ σοβαρό νοικοκύρη. "Ωστόσο, έπρεπε να εξακριβώσει τί συμβαίνει. Τού είπε τί πράπαν είχε ή γυναίκα του, που καθότανε σε μία γωνιά της αίθουσας.

— Το καλύτερο που έχεις να κάνης — προσέθεσε — είναι να π'ς σπίτι σου και να φέρης εδώ ό,τι απέμεινε από το θησαυρό. Τα χρήματα θά τα κρατήσιν και θά διαχειρίζεται ή γυναίκα σου.

— "Ιβάν άνοιξε τ'νά χρίματα; τρούλισε. Σου είπα τέτοια πράγματα, π'ά χρίματα μου; Θά τρέλλασθω, ξαφνικά, ή καυμένη. "Εσύ, όμως, πως μπορείς και πιστεύεις τέτοια ψέμματα;

— Η Νιέτουσκα έρεθισε μ' ένα π'δημα κοντά του. "Καλώς είσαι κι' εσύ! φώναξε. Δεν μπορείς ν' άρνηθης πως ξεκίνησαμε μαζί να πάμε να πάρουμε την κασσετίνα με το θησαυρό. Θά σου θυμίσω, μάλιστα, και μία λεπτομέρεια. "Ενώ περνούσαμε από το δάσος, είδαμε ένα μεγάλο φαγκρί, κρεμασμένο σ' ένα δέντρο...

— Για β'στα! την διέκοψε ο δικαστής. Βρήκατε ψάρι, κρεμασμένο σε δέντρο;

— Μάλιστα! Σας λέω την καθαρά αλήθεια, με το χέρι στο "Ευαγγέλιο!

— Καλς τ'λέγα εγώ πως της έστριψαν της γυναίκας μου! ψιθύρισε με συμπόνοια ο 'Ιβάν.

— Κι' εγώ λέω ό,τι είδα με τα μάτια μου! φώναξε ή Νιέτουσκα άκόμα πιο δυνατά. "Εσύ είσαι ο καλός ν' άρνηθης πως έπιασες ένα λαγό, με τα καλάθια που έφριζες στην άκροποτα...

— Ο δικαστής τραντάχτηκε, τότε ολόκληρος άπ' δυνατά γέλια. Και ξαφνικά, σοδρεύθηκε.

— Δεν είσαι με τα καλά σου, κυρά μου, είπε. "Έχει δικη ο άνδρας σου να λ'η πως είσαι έλαμνη. Μένω να έσες τρέλλας θά μπορούσε να π'η πως ψάρισε ψάρι σε δέντρο και λαγό στο ποτάμι...

— Η Νιέτουσκα έμεινε κόκκαλο.

— "Ο άνδρας σου, — συνέχισε ο δικαστής, — έχει το δικαίωμα να σε χωρίση, στην κατάσταση που βρίσκεσαι τώρα, και να πάρη άλλη γυναίκα. Αυτή είναι ή άπόφασί μου. Πηγαίνετε!

Μόλις έγινε από το δικαστήριο, ο 'Ιβάν κράτησε την Νιέτουσκα, που ήταν έτοιμη να π'ση.

— Θά σε άξιζε, της είπε, να σε χωρίσω γι' αυτό που πήγες να μου κάνης. "Ωστόσο, θά σε "οσάησω κοντά μου, από μεγάλη μου καλωσύνη. Με τον όρο, όμως, να μην ξαναβάλω χέρι στο θησαυρό να μ' άφ'ησε να τον διαχειρίζομαι εγώ, χωρίς να σου δίνω λογαριασμό.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

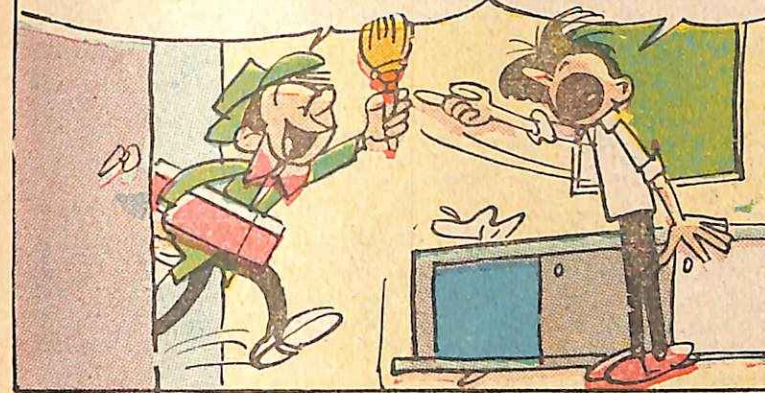
— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

— Θά γ'νη ό,τι θέλεις, άντρούλη μου! ψιθύρισε ή ήττημένη Νιέτουσκα.

Ο ΡΙΡΗΣ και το πλαστικό κάθισμα

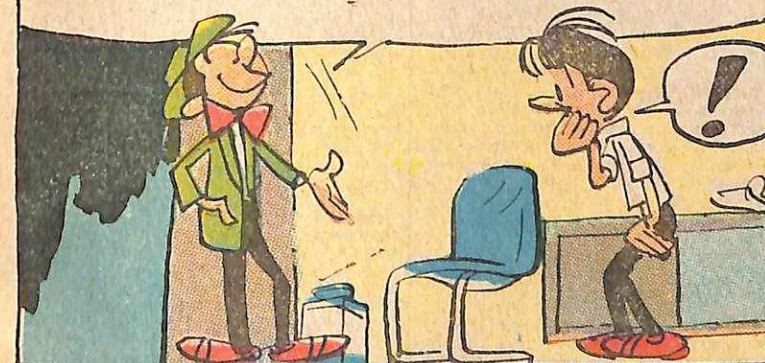
— Ριρή, αυτή τη στιγμή ε' προόδος μπαίνει στο σπίτι σου! — "Εξω απ' εδώ!

— Τι στοιχίζει άκριβά στις πολυθρόνες... Τά μαζί-λάγια... "Ε, λοιπόν, έγω τά καταργώ, χωρίς σ' αυτή τη νέα εκπληκτική πλαστική ύλη!

— Και να το κάθισμά μας έτοιμο. Και τί κάθισμα!... Σωστό πουπουλο... "Αφαστο σε άνει και κοινοτήτα... Κάθης να το δοκιμάσης...

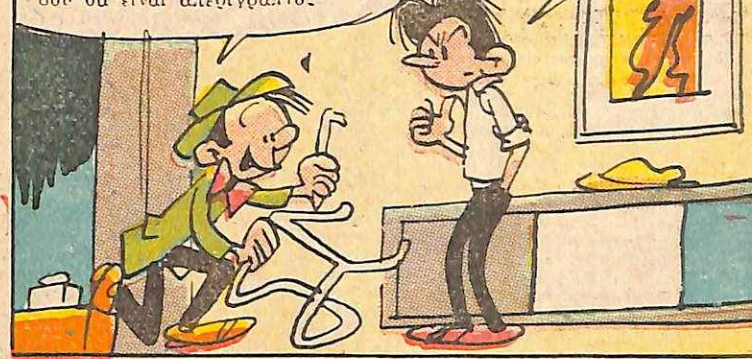

ΤΣΤΕΡΑ ΑΠΟ 24 ΩΡΕΣ

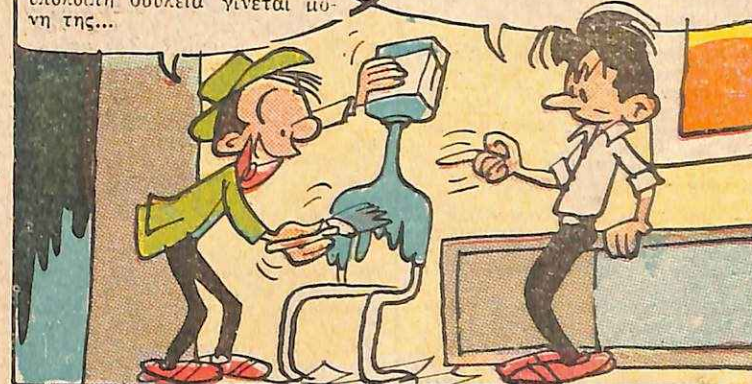
— Ριρή, έφτασα!... Πόσα κάθισματά θά παραγγείλεις, — "Ελα μέσα να σου π'η!

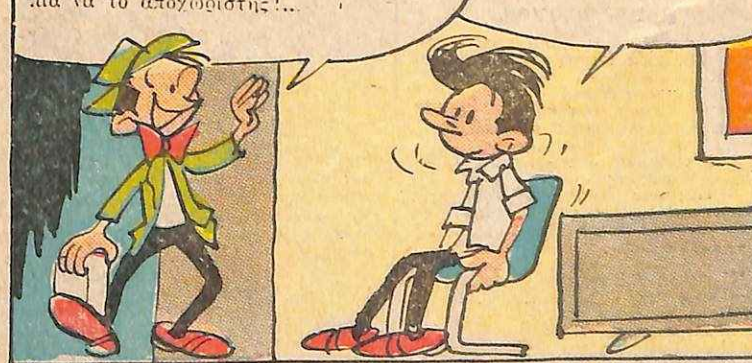
— Σε δέκα λεπτά θα καθίσαι στην πιο άναπαυτική πολυθρόνα που κατασκευάστηκε ποτέ στον κόσμο... "Ο ένθουσιασμός σου θά είναι άπερίγραπτος — Δέ θέλω να δώ τίποτα...

— "Ανοίγεις το δοχείο και χύνεις το περιεχόμενο πάνω στο μεταλλικό σκελετό... "Η υπόλοιπη δουλειά γίνεται μόνη της... — "Αντώνη... Μία σταγόνα αν σταξή στο πάτομα, θά σε σκοτώσω!...

— Στο άγιο έδω για 24 ώρες... Δοκίμασε το και άνοιμο θά έρθω να σου τις τίς έντυπώσεις σου... Δέ θά μπορείς πια να το άπογορεύσεις!... — Δεν είναι και άσχημη αυτή ή έφευρεσί σου...

— Πες καλύτερα πως ή πολυθρόνα κι' έγω γίναμε άναπόσπαστοι!... — "Ήνασες, Ριρή, να δούμε τί μπορεί να γ'νη...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Είδες τί τυχερός, που είναι μαμά; Χθες μου χάρισαν τή γατούλα και σήμερα έκανε και παιδάκια!

MIKY — MAOYΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ

Άγνωστα στοιχεία για την οικογενειακή ζωή του "Αίχμαν"

Η ΒΕΡΟΝΙΚΑ Λίμπελ νηπίαζε στον καθόλου, έδινε λίγο τα χείλη της και χένισε τα μαύρα κοντά μαλλιά της. Σε λίγο, θα παντρευόταν τον αγαπημένο της. Κότταζε με στοργή τη φωτογραφία του: Ήταν ένας νέος, με μαύρη στολή, λωγία των "Ες-Ες, μαλλιά κομμένα κοντά και γκριζά ασπασμένα μάτια. Είχε τραχεία χαρακτηριστικά. "Ωστόσο, η Βερόνικα τον αγαπούσε. Και σήμερα — 17 Μαΐου 1935 — θα γινόταν γυναικά του.

"Όταν γνωρίστηκαν, ο "Αδόλφος "Αίχμαν, ήταν πλάσις μίας εταιρείας πετρελαίων. Είχε πάει στο αυστριακό χωριό Πίεντορφ, για δουλειά του, κι' εκεί είχε γνωρίσει τυχαία τη Βερόνικα. Έχειν το μίλησε για τη ζωή της, για την οικογένειά της, που κατοικούσαν απ' την Τσεχοσλοβακία. Μά κι' ο "Αδόλφος της έδωσε πληροφορίες για τον εαυτό του και της αποκάλυψε πως άνηκε σε μία μυστική οργάνωση: το αυστριακό ναζιστικό κόμμα. Προέθεσε, δέ, ότι δεν έπρεπε να το μάθει κανείς άλλος, γιατί θα βόρσσε το μετέλ. του.

"Ένα χρόνο αργότερα, το 1933, ανακαλύφθηκε αυτό το μυστικό του κι' απολύθηκε απ' τη θέση του. Για ανταμοιβή όμως, έγινε μέλος των "Ες-Ες.

Η αυστριακή αστυνομία το ανακάλυψε και θέλησε να τον πιάσει. "Αλλ' έδειξε προθυμία να δραστηριοποιηθεί στη Γερμανία. "Όταν πιάθηκε η Βερόνικα, οργίστηκε η καρδιά της. Πίστεψε πως δε θα τον ξανάβλεπε πιά και κατάλαβε τότε πόσο τον είχε αγαπήσει.

Μετά 6 μήνες, ο "Αδόλφος την ειδοποίησε πως βρισκόταν στο Πάσσαρ, όπου μπορούσε να πάει να τον βοη. Έδειν έτρεξε άμέσως. Κι' ο αγαπημένος της της ζήτησε να παντρευτούνε.

Η Βερόνικα δε μπορούσε να πιστέψει την καλή της τύχη... Μολονότι ήταν ακόμα 28 χρονών, ο "Αδόλφος είχε κιόλας μία καλή θέση στα "Ες-Ες. Τον προστάτευαν πολλά ανώτερα στελέχη του κόμματος.

"Αλλ' αυτό ακριβώς του δημιουργούσε την ύποψηση να είναι πολύ προσεκτικός. Παρακάλεσε, λοιπόν, τη Βερόνικα να υποβληθεί σε μία μίση ιατρική εξέταση και να του πείσει χωρίς, πού να πιστοποιούν την κατανόησή της. Γιατί έπρεπε να ζητήσει την έγκρισή του γάμου του απ' τους ανώτερους του και να τους αποδείξει πως θα παντρευόταν μια καθαρόαιμη "Αρσένια και εντελώς γρη.

Πραγματικά, πήρε αυτή την άδεια κι' έβγαλε τους γάμους τους. Οι Ναζίδες είχαν γίνει τότε πανίσχυροι στη Γερμανία.

Δέκα μήνες μετά το γάμο, η Βερόνικα έφερε στον κόσμο το πρώτο παιδί τους, τον Κλάους (Νικόλαο). Ο "Αδόλφος πήγε να τρελλάθει απ' τη χαρά του.

"Επειτα από λίγους μήνες, έφυγε για τη Βιέννη, «για δουλειές του». Έγκαταστάθηκε εκεί, αλλ' έβγαλε συχνές επιστολές στο σπίτι του, στο Βερολίνο, φέρνοντας πάντα δώρα για το αγοράκι του, Σίγκα-σιγκά. Η Βερόνικα συνήθιζε στην απουσία του.

Αργότερα έμαθε πως τον είχαν στείλει στη Βιέννη, για να μελετήσει εκεί την κατάσταση

των Έβραίων. "Ο ίδιος της είπε πως ήθελε να τους βοηθήσει να μεταναστεύσουν στην Παλαιστίνη. "Ωστόσο, ώριμες απόψεις του για το «Ιουδαϊκό ζήτημα» δεν της άρεσαν καθόλου. "Αλλ' απόφυγε να του το πει, για να μη τεν δύσαρεστήσει.

Η προσάρτηση της Αυστρίας απ' το γερμανικό Ράιχ έκανε στη Βερόνικα λιγότερη εντύπωση απ' όσο η γέννηση του δεύτερου γιου της, του Χόρστ. Το παιδί αυτό γεννήθηκε στη Βιέννη, όπου είχε εγκατασταθεί η οικογένεια, σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα.

Σ' ένα χρόνο, οι Γερμανοί μπήκαν στην Τσεχοσλοβακία, κι' ο "Αδόλφος με τους δικούς του μεταφέρθηκαν στην Πράγα.

"Έξη μήνες αργότερα, έγινε η γερμανική εισβολή στην Πολωνία κι' άρχισε ο πόλεμος. Ο "Αδόλφος γύρισε στο Βερολίνο, ενώ η γυναίκα του έμεινε στην Πράγα. Πήγαινε όμως και την έβλεπε κάθε Σάββατοβράδυ.

Μία μέρα, η Βερόνικα ζήτησε την αδελφή της, την "Αννα Κάλς, και της είπε με ταχαχή: "Έλαθα φοιχτά πράγματα για τον "Αδόλφο! Θα του ζητήσω εξήγησεις... κι' αν είναι αλήθεια, θα πάω διαζύγιο!

Πραγματικά, υπέβαλε αίτηση διαζυγίου, αλλά την απέσυρε όταν ανακάλυψε πως ήταν και πάλι έγκυος. Το 1944, γέννησε τον τρίτο γιό της, το Ντίτε.

Δεν είχε ποτέ αντίληψη καλή τη σημασία της «δουλειάς» του "Αδόλφου. "Ο ίδιος της έλεγε πως ήταν «ειδικός στα φυλικά». Πάντως, δε μπορούσε πιά να σκεφθεί για διαζύγιο.

Το 1944, άλλαξαν οι τύχες του πολέμου. Η Βερόνικα, με τα τρία παιδιά της, πήγαν στο Λίντς της Αυστρίας, την ιδιαίτερη πατρίδα του "Αίχμαν.

— Μην ανησυχείς για μένα, της είχε πει ο άντρας της. "Έχω λάβει τα μέτρα μου, για κάθε περίπτωση.

Τον "Απρίλιο του 1945, λίγες μέρες πριν απ' τη συνθηκολόγησή της Γερμανίας, έφτασε στο Λίντς, ντυμένη πολιτικά.

— "Ετοιμάσου γρήγορα! Είπε στη γυναίκα του. Θα σάς πάω στο Σάλτσμπουργκ.

Ο "Αδόλφος "Αίχμαν,

"Από κει, την έστειλε με το τρένο στο Φίπεντορφ, όπου της έδωσε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό, που θα της επέτρεπε να ζήσει άνετα. Η Βερόνικα απορρίφθηκε στο μόνο πράγμα που της άπομεινε: στα παιδιά της. Και προέμενε...

Τα Χριστούγεννα του 1950, πήρε επίτρεψη να γράμματα απ' τον άντρα της, που το υπογόρασε με το ψευδώνυμο, που της είχε πει από πολύ ότι θαύτανε: «Ριζάρντο Κλέμεντ».

Άρχισε τότε να μιλάει στους γιους της για ένα «θείο Ριζάρντο», που ζούσε στην "Αργεντινή και που θα τους κλούσε κάποτε κοντά του.

Στις 30 "Ιουνίου του 1952, πήρανε το πλοίο «Σάλτα», απ' τη Γένοβα, και πιάσανε στο Μπουένος Άϊρες, στις 28 "Ιουλίου. Δεν τους περίμενε κανείς εκεί. Ο "Αίχμαν εργαζόταν ως μηχανικός στην πρωτογενή περιοχή του Τουκουμάν, όπου τον συναντήσανε στις 15 "Αυγούστου.

Πέσαν ένα χρόνο εδντισμένο. "Επειτα διαλύθηκε η επιχείρησή, στην οποία εργαζόταν ο "Αίχμαν, κι' έμεινε έτσι δίχως δουλειά. Με-

Η κυρία "Αίχμαν, που επί 16 χρόνια έζησε κοντά στον κυνηγημένο Ναζί εγκληματία.

τακόμισαν τότε στο Μπουένος Άϊρες και νοίκιασαν ένα σπίτι στο προάστιο "Αλβας.

Τα παιδιά έλεγαν ακόμα τον "Αίχμαν «θείο Ριζάρντο». Κανένα τους ωστόσο δεν έκανε έρωτήσιες, όταν η μητέρα τους δηλώθηκε επισημως ως γυναίκα του, με τ' όνομα Καταλίνα Κλέμεντ.

Το 1954, η Βερόνικα έφερε στον κόσμο και τέτατο γιό, το Χαάσι. Ο πατέρας βούηκε δουλειά στο εργοστάσιο Μερσεντές-Μπέντ, στο Σοναρό.

Μόνο ένα πράγμα ανησυχούσε τους "Αίχμαν: Το διαβητικό της Βερόνικας έληγε. Βέβαια, δεν το χροιάζονταν, τώρα που είχε πάρει άλλο όνομα. "Αλλά το καθեսώς του Περνόν, που συμπαινόσε τους Ναζίδες, είχε ανατραπεί και το μέλλον ήταν αβέβαιο. Κι' ο "Αίχμαν ήθελε, όπως συνήθως, να είναι εξασφαλισμένος για κάθε περίπτωση. Σκεπτόταν πως θάταν ευκολώτερο να φύγει βιαστικά η οικογένειά, αν ίσχυε ακόμα το διαβητικό της Βερόνικας.

— Ποιος θα ενδιαφέρεται για σένα, έπειτα από τόσα χρόνια; τούλεγε η γυναίκα του, προσπαθώντας να τον καθησυχάσει.

Τέλος, έδειξε πως την άποψή του και, τον "Απρίλιο του 1955, την έστειλε αεροπορικώς στην Αυστρία. Τον "Απρίλιο του 1960, η Βερόνικα έδειξε πως μπορούσε να ξαναγυρίσει στην "Αργεντινή, δίχως κίνδυνο. Αυτό κι' έκανε πραγματικά.

Κι' η ζωή τους ξανάρχισε, όπως συνήθως. Στις 11 Μαΐου, το πορτί, ο "Αίχμαν έφυγε για τη δουλειά του, λέγοντας στη γυναίκα του πως θα γύριζε στις 7.20 το βράδυ. "Αλλά δε φάνηκε, όλη τη νύχτα.

Τ' άλλο πορτί, η Βερόνικα άναφερε στην αστυνομία την εξαφάνισή του.

Δώδεκα μήνες αργότερα, έμαθε, όπως όλος ο κόσμος, πως τον είχαν αιχμαλωτίσει πράκτορες του "Ισραήλ.

Η απέλευσή της ήταν απερίγραπτη... Είχε νομίζει — όπως κι' ο "Αίχμαν — πως ο κόσμος τους είχε ξεχάσει. "Αλλ' είχαν γελαστεί...

Αυτή η ιδέα είχε παραδώσει τον "Αδόλφο στους τιμωρούς του. Γιατί την περίμεναν, στην Αυστρία, κι' από κει την είχαν παρακολουθήσει ως την "Αργεντινή...

☉☉

Η «ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΤΗ» ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Κάθε φορά που ξεκινάει το υπερωκεάνειο «Βασιλίσσα "Ελισάβετ» απ' το Σαούραμπτον για τη Νέα "Υόρκη, έχει εφοδιασθεί με περισσότερες από 1.000 γλάστρες, μοιρασμένες στα 14 κατάρματα του. Ένας κηπουρός αναλαμβάνει το πότισμα και την περιποίησή τους σ' όλο το ταξίδι. Ο ίδιος ετοιμάζει μπουκετάκια για να φανούν οι κυρίες πάνω στις βραδυνές τουαλέτες τους, κι' άλλα μεγαλύτερα μπουκετάκια για το στολισμό των σαλονιών, των τραπέζιων του φαγητού, κλπ. Οι γλάστρες αυτές ανανεώνονται σε κάθε ταξίδι.

Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Δέσπω Καμπί, Καλάμας, Απ. Μανανού, Suz, Egypte, Κική, Αναστασίου, Λάρισα και Μαρίαν Παρασκευά, Κόρινθο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο ΛΟΥΚΑΣ ΔΙΜΙΤΡΙΟΥ, (30 χρόνων), 55 YOURONG STREET EAST SYDNEY, N.S.W., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφή με μία νέα ηλικίας 20-27 χρόνων, απαραίτητος από την περιοχή "Αττικής, που επιθυμεί να μεταναστεύσει στην Αυστρία. Παρακαλεί όλες απαντήσεις να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο ΑΓΑΜΕΜΝΟΝ ΚΟΥΤΟΥΖΙΣ, (25 χρόνων), και ο ΤΟΜ ΠΑΣΣΟΣ, (23), BOX 483 P.O., INNISFAIR, N. QUEENSLAND, AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-22 χρόνων, με σκοπό την μετανάστευση και το γάμο. Φωτογραφία εύπροσδεκτη.

Ο ΛΑΔΙΣΛΑΒ ΚΟΒΑΚΣ, STR. COLBIICHIN 13, BISTRITA, CLUJ, ROUMANIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με φιλετελιστές στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΟΙ Σ. και Η. WEISS, RUSSELSHEIM, DARMSTADT STR. 8, GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική, γερμανική και αγγλική γλώσσα.

Ο ΤΣΑΜΒΑΣΙΣ, KOLN-HOHENHAUS, HONSCHESTR 288, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας κλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Δ. ΤΣΟΒΙΛΙΣ, HOTEL VERANDONCK NIJMEGEN, HOLLAND, ζητεί DA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο και το γάμο.

Ο Γ. ΒΟΛΙΣ και ο JOHN THEODORE, 104 1/2 WEST WOODLAND AVE., FORT WAYNE, INDIANA, USA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες ηλικίας 18-25 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΠΑΝΑΥΙΟΤΙΣ ΔΟΚΟΣ, R. CONC. FURTADO 1325 CLIMACAO S. PAULO, BRASIL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ι. ΤΣΟΥΡΟΥΛΙΣ, 4 DUSSELDORF WESTERN KOLNER LAND STR. 90., GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει στην γαλλική, ιταλική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. ΑΡΧΟΝΙΝΤΕΣ, P. O. BOX 4677, NAIROBI, KENYA, J.E.A., 44 χρόνων, που έχει ιδιωτική επιχείρηση στην Κένια, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία "Ελληνίδα, από καλή οικογένεια, και με ηλικίες άρχες, ηλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Προίκα δεν είναι απαραίτητη. Παρακαλεί όλες απαντήσεις να συνοδεύουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΡΕΚΟ, (22 χρόνων), P. O. BOX 427, FROBISHER BAY NWT CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες ηλικίας 17-21 χρόνων, με σκοπό την σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΚ ΡΑΠΠΑΣ, 3528 CITY HALL ST MONTREAL, P.Q. CANADA, που θα έλθει στην Ελλάδα τον Σεπτέμβριο, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-25 χρόνων. Παρακαλεί όλες απαντήσεις να συνοδεύουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ΘΕΟ. ΡΟΤΣΟΣ, DUSSELDORF RATH. HERNER STR. 3, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες ηλικίας 25-30 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΡΡΑΣ, 104 1/2 WEST WOODLAND AVE. FORT WAYNE INDIANA, USA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει στην αγγλική ή ελληνική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΓΙΩΝΑΝΝΙ ΓΡΑΝΑΔΑΣ και ο Δ. ΔΙΜΙΤΡΙΟΥ, APL. STRASSE 83., 741 REUTLINGEN, GERMANY W., ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-22 χρόνων, στην

ελληνική, γαλλική και γερμανική γλώσσα.

Ο ΤΟΝΙΣ ΑΝΝΑΝΙΑΔΙΣ, 23B VAN STADEN STR. RUSTENBURG S. AFRICA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μία νέα από την Ελλάδα.

Ο ΜΑΝΟΥΕΛ, (27 χρόνων), 1429A CRESSENT STR. MONTREAL, CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 20 - 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ, (25 χρόνων), 2596 DANITSON STR., MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο C.A.S., (24 χρόνων), ROAD CLACTON ON SEA ESSEX, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΠΟΛΙΒΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ, (17 χρόνων), CICHANGIR KUMRULU YOKUSU 14/6 ISTANBUL, TURKIYE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Ο ΚΑΡΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, KNAPSACK BEI KOLN GASTHAUS VERVILLE, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες από το εξωτερικό, ιδιαίτερας από την Θεσσαλονίκη, ηλικίας 17-23 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο ΣΤΕΒΕ ΚΑΣΑΛΕΤΡΙΣ, 78 WOODJERE ST. TORONTO 6., ONT. CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο.

Ο Μ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΙΔΗΣ, (25 χρόνων), KAAST BROIHERDORF 29/ B BEL NEUSS AM/REIN GERMA-

NY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό το γάμο και τη μετανάστευση.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ και ο Γ. ΠΡΑΣΣΑΣ, STUTTGART VAHINGEN SCHIESSMAVERSTR 48., GERMANY, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. ΑΡΙΣΤΟΔΙΜΟΥ, 17 OXFORD RD. MANCHESTER 1, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και δ,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γ. ΘΑΛΑΣΣΙΣ, 60 HAWILSHED STANHOPE STREET, N. W. 1., LONDON ENGLAND, φοιτητής δραματικής σχολής, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15 - 18 χρόνων. Φωτογραφία εύπροσδεκτη.

Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΥΡΑΜΑΚΙΣ, 65 TRAWAY ST. MASCOT NSW, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες στην ελληνική, αγγλική και κινεζική γλώσσα. Παρακαλεί όλες απαντήσεις να συνοδεύουν το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο ΝΙΚΚ ΓΑΛΑΤΙΣ και ο ΤΗ. ΤΗΕΟΔΟΣΙΑΣ, 66 BULTGE ST., DUBBO, NSW, AUSTRALIA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με "Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο ΑΝΓΕΛΟΣ ΠΕΡΑΚΙΣ, ο Χ. ΠΕΤΡΑΚΙΣ και ο ΣΠΙΡΟΣ ΠΕΡΑΚΙΣ, INCO Co TOMPSON, MANITOBA, CANADA, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα.

Ο Μ. ΚΑΤΡΑΚΙΣ και ο ΚΟΣΤΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, 5578, PARK AVE., APT. 3., MONTREAL, CANADA, ζή-

τούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΕΔΔΥ ΑΔΑΜΣ, INCO CAMPSTE THOMPSON, MANITOBA, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμησιν στην αγγλική γλώσσα, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει.

Ο Δ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ, Co E. P. BOX 76, MAYFIELD, NSW, AUSTRALIA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και κατά προτίμησιν από την Γερμανία, με σκοπό την μετανάστευση και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΚΑΡΔΙΤΣΙΟΤΙΣ, 35 RUE SOURLE, LIEGE BELGIE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 20-26 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μίας καλής και σταθερής φιλίας και δ,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΘΕΟ ΧΑΧΑΡΙΑΔΙΣ, NECKARREMS CARTEN ST. 11, KREIS LUDWIGSBURG, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και δ,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Γ. ΗΑΤΖΙΒΑΡΑΛΑΜΟΥΣ, P. O. BOX 210, KADUNA, NIGERIA, W. AFRICA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα που μείνει στην Αθήνα, ηλικίας 16-18 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΦΑΚΙΣΤΑΣ, S. P. 87.642 A.F.N., PAR PARIS FRANCE, SAHARA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-30 χρόνων, με σκοπό δ,τι ήθελεν επακολουθήσει.

Ο Ρ. ΚΟΣΤΙΔΙΣ, FIRUZAGA DEFTERDAR SOK 51/2, TOPHANE I-STANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία νέα, ηλικίας άνω των 25 χρόνων.

Ο ΤΟΜΜΥ ΚΟΥΤΣΙΚΑΛΟΥΔΙΣ, 4283 SAINT URBAIN MONTREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες ευπαρουσίαστες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπό την μετανάστευση. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΚ ΚΑΠΕΤΑΝΕΛΙΣ και ο Δ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ, 34 WHARF ST FORSTER NSW AUSTRALIA, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΖΑΝΙΣ, 5 KOLN) RHEIN MAYBACH STR. 38., BEI PET GUMMERSBACH, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 22 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΘΟΜΟΠΟΥΛΟΣ, P. O. BOX 68, PORT-MELBOURNE, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ευπαρουσίαστες και μορφωμένες.

Ο ΣΠΙΡΟΣ ΜΟΥΤΣΑΝΛΑΣ, HOTEL VERASVONCK NISMEGEN HOLLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα.

Ο Ρ. ΜΕΤΑΧΑΣ, 16 ARRAN FOOTSLAY VIC., AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό δ,τι ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΧΕΝΡΙ ΔΟΝΝΥ, VILLA LE RIANT SEJOUR, DINANT, BELGIE, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 25-30 χρόνων, στην γαλλική και ελληνική γλώσσα.

Δύο φίλοι ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΒΑΣΣΟΣ και ο Γ. ΣΑΛΜΑΣ, HEC ROATINA TASMANIA, AUSTRALIA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18-28 χρόνων, Παρακαλούν όλες απαντήσεις να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Γ. ΚΑΚΑΛΑΣ, RUA GUARAIWA 1486, MONCOES BROOKLIN SAO PAULO, BRASIL, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17-23 χρόνων, στην ελληνική, γαλλική και αγγλική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΣΤΕΣΑΝΟΣ ΣΙΔΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, HEILBRONN COPPEL, STR. 24, GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΡΟΝΑΚΙΣ, NERZ STR. 8., NZ 55 NURNBERG GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με "Ελληνίδες, κατά προτίμησιν από το εξωτερικό και κυρίως από την Κρήνη. Το ίδιο ζητεί και ο ΔΙΜΙΤΡΙΣ ΚΟΡΟΝΑΚΙΣ (24 χρόνων), για τον οποίο ισχύει η ίδια, διευδυνσι.

Ο Γ. ΠΑΡΑΙΩΑΝΝΟΥ, (21 χρόνων)

Τία να είδες
φρεσκοχτενισμένες
από το πρωί έως το
βράδυ

- στην πόλη
- στην δουλειά
- στην έξοχη

ΨΕΚΑΣΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
με την laque Elnett
κρατά τα μαλλιά σάν
άορατο φιλέ.

Elnett

Προϊόν L'OREAL - Paris

77

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

A black and white fashion photograph of a woman standing against a solid, vibrant orange background. She is wearing a wide-brimmed, light-colored hat with a dark band. Her dress is light-colored with a bold, dark floral pattern. The dress has a draped, asymmetrical neckline and long sleeves. She is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The lighting is dramatic, casting shadows on her face and dress. The entire image is framed by a thin black border.

Για γαρνίρισμα, οι καπλίν έχουν μιά το-
σάντ από ντραπαριστό μεταξωτό, που τότε πε-
ριβάλλει τόν τεπέ και τότε με διασταυρώνο-
μενες τις άκρες, απλώνεται και στά μπόρο.
Κοντά στα μεγάλα καπέλλα, θα δούμε και
μικρά κλός και τόκες, που γίνονται από χον-
τρές παγιάσόν και γι' αυτό είναι άρκετά όγ-
κώδη. Αυτό ιδίως για τις τόκες, γιατί τα κλός
παρουσιάζουν ποικιλία: μικρά μπόρο, άλλα και
άρκετά μεγάλα και πολύ κατεβαστά. Οι τεπέ-
δες τους είναι άρκετά ψηλοί και γαρνίρονται
πότε με κορδέλλα και πότε με άνη.

ΟΙ ΡΙΓΙΤΕΣ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Τα ύφασματα με ραβδώσεις θα παίξουν έφε-
τος το καλοκαίρι σημαντικό ρόλο στο γυναι-
κειό ντύσιμο.

Θα τα δούμε πρό πάντων στις κοτονάντ, άλ-
λά και στα λινά και ήμιλινα, συνδυασμένα με
μονόχρωμα σ' ένα και το αυτό σύνολο.

Κομψά ντε-πιές θα μάς εμφανίζουν π. χ. μιά
φούστα μονόχρωμη, σε εθόγγραμμη κόψη, που
θα συμπληρώνεται με μιά ριγτή βέστα-μπλούζα
ριγωτή, σε κλασσική κόψη, δηλαδή μ' ένα εθ-
θόγγραμμο κοτύπωμα και μύτερό άνοιγμα στο
λαμίο, με γιακαδάκι και ρεβέρ.

Οι άνετες μασχάλες θα συμπληρώνονται με
κοντά μανικάκια. Άλλοτε άνοιχτόχρωμα και
άλλοτε ζωηρά χρώματα θα έρχονται να συμ-
βάλουν στην κομψότητα παρομοίων συνδυα-
σμών.

Έκτός όμως από τους συνδυασμούς αυτούς
στα ντε-πιές, θα δούμε έφετος και πολλά ρι-
γωτά ύφασματα, σε πρωινά μονοκόμματα φο-
ρέματα.

Είναι πολύ της μόδας στις κοτονάντ οι ρα-
βδώσεις, που συνδυάζουν διάφορο φάρδος, ενώ
συγχρόνως θα έχουμε και συνδυασμούς διαφό-
ρων αποχρώσεων του ίδιου χρώματος.

Έξ άλλου, θα φορεθούν πολύ και τα ριγωτά
σε στύλ μπαγιαντέρα. Έννοούμε δηλαδή τα
ριγωτά, που συνδυάζουν στις ραβδώσεις τους
ποικιλία χρωμάτων και επίσης διάφορο και έδω
φάρδος.

Όλα αυτά τα ριγωτά ύφασματα δεν άπο-
κλείουν ώστόσο κι' εκείνα που κρατούν τόν
κλασσικό, άς πούμε τύπο. Σ' αυτά, ή γνωστή
διχομμία εμφανίζεται σε άνοιχτά χρώματα,
πάνω σε λευκά φόντα και οι ραβδώσεις είναι
στενές.

ΤΑ ΚΑΡΡΕΔΑΤΑ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Κοντά στις ριγωτές κοτονάντ, οι καρρεδά-
τες θα σάς προσφέρουν κι' αυτές τη χάρι τους
στο κάθε είδος ντυσίματος. Φούστες ή δόκλητ-
ρα φορέματα, ντε-πιές, κι' ακόμη και καλοκαι-
ρινά επανωφόρια για την έξοχή ή το ταξίδι,
θα χρησιμοποιούν τα καρρεδάτα ύφασματα, που
συντελούν στο να δώσουν τόν σπορτίφ τόνο,
που ταιριάζει στην εποχή.

Έπί πλέον συνηθίζονται πολύ έφετος τα καρ-
ρεδάτα παντελόνια, που τα φορούσαν άλλοτε
μόνο οι κλόουν.

Αυτά τα παντελόνια ακολουθούν την έντε-
λώς κλασσική κόψη, δηλαδή ένα φάρδος κανο-
νικό, άρκετά άνετο στο έπάνω μέρος και με
τάσι στενέματος προς τα κάτω.

Είναι το παντελόνι, που θα σάς προσφέρει
μιά κομψή εμφάνιση στην έξοχή και γενικά σε
κάθε ταξιδάκι. Το συνδυάζετε πάντα με μιά

1) Καρρεδάτο παντελόνι με μονόχρωμη καζάμα. 2) Μονόχρωμο ντε-πιές με σταμπάτη
μπλούζα. 3) Εθόγγραμμη φούστα και ριγωτή βέστα - μπλούζα.

καζάμα ή μπλούζα ή βέστα μονόχρωμη ή λευκή,
ή σ' ένα από τα χρώματα του καρρέ παντελο-
νιού.

Αν διαλέξετε για το συμπλήρωμά σας
το λευκό χρώμα, τότε στολίστε τη βέστα ή
την καζάμα σας με χρωματιστό ρέλι, σχετικό
με το καρρεδάτο του παντελονιού.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤΥΣΙΜΑΤΟΣ

Για τί να πρωτομιλήσουμε; Είναι τόσα και
τόσα αυτά, που συντελούν στο όραο τελείωμα
του γυναικειού ντυσίματος!

Και ή έκλογή είναι πάντα άνάλογη με το
γούστο της κάθε μιάς. Αυτό θ' άναδείξει την
προσωπικότητά της.

Και πρώτα έρχονται τα παπούτσια. Για
το άμυγιέ ντύσιμο παραμένουν πάντα της μό-
δας τα πολύ μυτερά σχήματα και τα πολύ ψη-
λά τακούνια-βελόνες, που, άς μη διστάζωμε να
το πούμε, είναι τόσο κουραστικά!

Αυτό, άλλωστε, το πιστοποιούμε, βλέποντας
πολλές γυναίκες, που τα φορούν, να στέκων-
ται μπροστά στις βιτρίνες, δίνον για να κυτ-
τάξουν, ενώ στην πραγματικότητα το κάνουν
αυτό για να έλευθερωθούν έστω και για λίγα
δευτερόλεπτα από τα βασανιστικά αυτά παπού-
τσια.

Αντιθέτως, για το καθημερινό ντύσιμο του
καλοκαιριού, ή μόδα λανσάρε άπειρία από
σανδάλια. Έτσι τουλάχιστον υπάρχουν ώρες,
που το πόδι ξεκουράζεται και απολαμβάνει ά-
νεσι, άνάπαυσι, έλευθερία. Αυτό του δίνει ίσως
τη δύναμη, που του χρειάζεται για ν' άντέχει
στη σκλαδιά, που του επιβάλλουν.

Είναι ιδιαίτερα της μόδας τα σανδάλια, που

έχουν μόνο μιά χοντρή και φαρδειά σόλα, που
συγκρατείται στο πόδι μ' ένα λουράκι περασμέ-
νο ανάμεσα στο μεγάλο και στο δεύτερο δά-
κτυλο.

Τα σανδάλια είναι δερμάτινα, άλλα και ύφα-
ματένια, σε όλα τα χρώματα.

Άλλη μεγάλη μόδα του καλοκαιριού είναι
το πολύχρωμο φουλάρι στο κεφάλι, που συγ-
κρατεί τα μαλλιά.

Διαλέγετε τα χρώματα, που ταιριάζουν με
το ντύσιμό σας, για να παρουσιάζετε πάντα ένα
άρμονικό σύνολο.

ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Διατηρούν πάντα το κάπως μεγάλο σχήμα
τους και λιγάκι μακρουλό προς τα πλάγια. Το
θεωρούν αυτό κολακευτικό, γιατί δίνει κάποια
μυστηριώδη έμφρασι στη φυσιογνωμία. Μη
διαλέγετε όμως πολύ σκούρα χρώματα, γιατί
είναι βλαβερά για την όρασι. Επίσης μην τα
φοράτε διαρκώς.

ΤΑ ΣΤΑΜΠΑΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ανάμεσα στα διάφορα καλοκαιρινά ύφασμα-
τα, που μάς προσφέρονται για τα παιδικά φο-
ρέματα, τα σταμπάτα έχουν την πρώτη θέση.

Είναι εύθυμα και τόσο ταιριαστά και με την
παιδική ήλικία και με την εποχή!

Τα σταμπάτα, που προορίζονται για παιδικά
φορέματα, εμφανίζονται με ειδικά σχέδια: ζωά-
κια, παιχνίδια, φράσια, πουλιά, πεταλούδες,
καρδάκια αυτοκινητάκια και άλλα. Φυσικά, τα
χρώματα επίσης είναι ειδικά: ζωηρά σχεδιάκια
πάνω σε λευκά φόντα.

4) Τουαλέττα έδαζε με πίσω βαθύ ντεκολτέ. 5) Το σταμπάτο μαντήλι για το κεφάλι είναι
απαραίτητο συμπλήρωμα. 6) Ιδιότροπη βέστα έπάνι, που συνοδεύει το κοστούμι του μπά-
γιου.

δίδει ακόμη και σ' ένα ντε-πιές από μονόχρω-
μη κοτονάντ, τη λουσάτη νάτα, που θα σάς
επιτρέψει να έχετε μιά όραία απογευματινή έμ-
φάνιση.

Οι μεγάλες καπλίν είναι οι πιο κατάλληλες,
για να συνοδεύουν μιά λουσάτη τουαλέττα.

Σε μιά συγκέντρωσι στην έξοχή ή στο πα-
ραθαλάσσιο κέντρο, τις απογευματινές ώρες,
αυτά τα μεγάλα καπέλλα αποτελούν ένα θαυ-
μάσιο συμπλήρωμα της όλης γυναικείας εμφα-
νίσεως. Φάρδες μονόχρωμες, άλλα και φάρδες
πανταίσι, ιδίως άσπρομαυρές, είναι ιδιαίτερες
της μόδας. Ένα μοντέρνο σκέρτισσ στη φάρμα
του καπέλλου αυτού, είναι το άνόμοιο φάρδος
του μπόρο. Θα δούμε καπλίν με τα συνηθισμένα
μεγάλα μπόρο έμπρός και στα πλάγια, να σχη-
ματίζουν πίσω ένα βαθύβλωμα, που μικραίνει
τόσο το μπόρο, άστε άφηνει να φαίνονται τα
μαλλιά σ' αυτό το μέρος.

Αντίθετα, με τα άλλα καπέλλα, οι καπλίν
έχουν χαμηλούς τεπέδες σε σχήμα μπουλ, με
κάποιο έλαφρό τούκισμα.

Μην ξεχνούμε και τα μικρά πουά και τα
καντριγιέ, που κι' αυτά επιτρέπουν μεγάλη
ποικιλία έκλογής.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Η μόδα προτείνει για τα παιδικά χαριτωμένα
σχήματα καπέλλον για την έξοχή. Έκτός από
τα γνωστά κλοσάκια «λου-ντε μέρ» και τις με-
γάλες ψάδες, λανσάρε τις κινέζικες φόρμες.
Δηλαδή, αυτές που σχηματίζουν μιά μονοκόμ-
ματη γραμμή τεπέ και μπόρο, καταλήγοντας
προς τα πάνω σε κύβο.

Τα μπόρο έχουν άνοιγματα, ώστε να περνά
ανάμεσα μιά κορδέλλα, που δένεται μπροστά σε
φιόγκο.

Άλλα συγκρατούνται με μιά κορδέλ-
λα, που περνάει κάτω από το σαγόνι, και άλλα
έχουν έσωτερικώς μιά φάσα από άρκετά φαρ-
δειά κορδέλλα, που τα στερεώνει στο κεφάλι.

ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΑΙΑ

Το πρακτικότερο κοστούμι για αγοράκια

είναι τα μπουστάκια, που συνεχίζονται σε κοντά παντελονάκια.

Τα μπουστάκια καταλήγουν σε μία ίσια γραμμή και συγκρατούνται με μπρετέλλες. Πλάγιες κοφτές τσέπες και μία ζώνη στη μέση τα συμπληρώνουν.

Πολύ συχνά, γίνεται συνδυασμός φανταζι και μονόχρωμου ανάμεσα στο πάνω και το κάτω μέρος του κοστούμιού.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Για τα μικρά παιδιά προτιμούνται πάντα τα μονοκόμματα κοστούμια, σε ζωηρά χρώματα. Στ' αγοράκια μπορεί και να παραλείπεται το μπουστάκι. Τα κοριτσάκια φορούν κοστούμια σε δύο κομμάτια και μία βέστα ή καζάκι για όταν βγαίνουν από τη θάλασσα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Κοινό καπέλλοι γαρνιρισμένο με κορδέλλα. 2) Φορεματάκι με πουά. 3 και 4) 'Αγορίστικα κοστούμια για την πλάξ. 5) Ριγωτή βέστα με μονόχρωμο παντελονάκι. 6) Κοστούμι του μπάνιου για κοριτσάκι. 7) Και άλλο κοστούμι ριγωτό. 8) Κοστούμι μπάνιου σε δύο κομμάτια.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τα γυναικικά

Για να προφυλάξετε τα γυναικικά σας από το σκόρο, τ' αφήνετε μία μέρα στον ήλιο και την άλλη τ' απλώνετε πάνω από δυο καρέκλες, τα χτυπάτε ελαφρά από τις δυο πλευρές μ' ένα λεπτό καλντρί, τα βουρτίζετε προς όλες τις διευθύνσεις — ακόμα και τη φόδρα τους — τα τρίβετε με στεγνό αλεύρι, τα ξαναβουρτίζετε και τα πουντράρετε με κοκκινόπιπτερο.

Καλλίτερα να τα κρεμάσετε τεντωμένα σ' ένα ντουλαπύ ή να τα βάλετε μέσα σ' ένα κιβώτιο από τσίγκο, αρκετά μεγάλο ώστε να μη χρειαστεί να τα τυλίξετε καθόλου. Αν όμως δεν είναι δυνατό αυτό, τα διπλώνετε προσεκτικά.

Και στις δυο περιπτώσεις, τα τυλίγετε μ' έφημερίδες, πουντράρετε από έξω με νασθαλίνη, διπλώνετε με ασπρο πανί πολύ καθαρό και τελευταία με λαδοχαρτό.

Πώς φυλάσσεται η ρεμπουσέτ

Προκειμένου να φυλάξετε μία ρεμπουσέτ, για να την ξαναβρήτε εν τάξει το φθινόπωρο, της βγάζετε την κορδέλλα και τη φόδρα, τη βουρτίζετε ζωηρά από κάθε μέρος, για να φύγει και το τελευταίο ίχνος σκόνης, την καθαρίζετε μ' ένα βουρτσάκι βουτηγμένο σε μίγμα από ίσα μέρη νερό και άμμο, την ξεπλένετε, την παραγεμίζετε με στρατσόχαρτα και την αφήνετε να στεγνώσει στον αέρα (δχι στον ήλιο) πάνω σ' ένα τραπέζι. Ύστερα την τυλίγετε μ' έφημερίδες, χωρίς να την τσακίσετε διόλου, βάζετε ανάμεσα τους λίγη νασθαλίνη και τοποθετείτε το καπέλλο μέσα σ' ένα κατάλληλο κουτί.

Για τις κατσαρίδες

Το μόνο μέσον για να εξοντωθούν οι κατσαρίδες, άργα ή γρήγορα, αποτελεσματικό, είναι το ξύδι: το βράδυ, βάζετε στη μέση της κάμαρας μία φαρδιά και χαμηλή λεκάνη με νερό. Μέσα σ' αυτήν τοποθετείτε ανάποδα ένα αδειασμένο κουτί κονσέρβας, έτσι ώστε να προεξέχει από το νερό. Και πάνω στο κουτί βάζετε ένα κομμάτι ψωμί βρεγμένο με κρασί. Οι κατσαρίδες — περίηρημοι... μπρεκίτες — προσπαθούν να φτάσουν το ψωμί και πνίγονται μέσα στο νερό της λεκάνης.

Πώς δροσίζεται το δωμάτιο

Ας υποθέσουμε ότι δεν έχετε ανεμιστήρα. Πώς θα δροσίσετε λίγο την κάμαρά σας, τώρα το καλοκαίρι; Βάζετε σε μία μακρόστενη λεκάνη 3 κιλά νερό και του προσθέτετε λίγο κιτρικό οξύ και 500 γραμμάρια χλωριούχου ασβέστιου (απ' το φαρμακείο). Έτσι απλά, γίνεται δροσιά στο περιβάλλον.

Μέσα σ' αυτό το υγρό, διατηρούνται δροσερά τα διάφορα ποτά. Άλλος τρόπος είναι να τυλίξετε τις μπουτίλιες μ' ένα πανί, βρεγμένο μ' αλατισμένο νερό.

Μικρές συμβουλές

Αν θέλετε να ξαναβρήτε ή να διατηρήσετε τη γυαλάδα του ένα αντικείμενο από μαντέμι (χτυσίδηρο), το τρίβετε μ' ένα ξερό κρεμμύδι, κομμένο στα δύο.

Όταν το λάδι, με τη μετακίνησή ή το αδειασμα σ' άλλο δοχείο, σχηματίζει αφρό, σημαίνει πως δεν είναι αγνό.

Πριν βουρτσίσετε ή σκουπίσετε ένα χαλί, σκουπίστε πάνω του χοντρό αλάτι. Έτσι, θ' αποφύγετε τα σύννεφα της σκόνης.

Θερμικοί πονοκέφαλοι

Οι πονοκέφαλοι, τώρα το καλοκαίρι, που φαίνονται απλωμένοι σ' ολόκληρο το κεφάλι, οφείλονται συχνά σε κορούσι των ματιών. Δοκιμάστε να φοράτε μούρα ματογυάλια για τον ήλιο. Αν ο πονοκέφαλος είν' επίμονος, ξεπλύνετε με το κεφάλι χαμηλά, χωρίς μαξιλάρι, με τα μάτια κλειστά, βρέχοντας τα μελιγγία σας με αίθερα και βάζοντας κρύες κομπρέσες στο μέτωπο. Μένετε έτσι μισή ώρα. Αν δεν περάσει ο πονοκέφαλος, χύνετε στο δωμάτιο λίγο αίθερα (προσοχή όμως από φωτιά!) και καταπίνετε ένα κομματάκι ζάχαρη, βρεγμένο με 10 σταγόνες αντισηπτικού φαρμάκου. Προπάντων, αποφύγετε το ποτό.

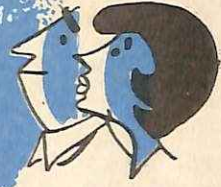
Ο γνήσιος καφές

Προτιμάτε ν' αγοράσετε καφέ άκοπο, αν θέλετε να είστε απόλυτα βέβαιες για τη γνησιότητά του. Οι τυχόν νεβέλες του κομμένου καφέ ανακαλύπτονται με τον εξής τρόπο: Ρίχνετε μία κουταλιά μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Ο γνήσιος καφές επιπλέει στην επιφάνεια, σαν φάνο. Ο νεβελμένος πέφτει στον πάτο, σχηματίζοντας κολλώδεις όγκους, όπως ή σκόνη του δρόμου με την πρώτη καλοκαιρινή βροχή.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 19 — 25 Ιουλίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Η εκπλήρωση ώριμων υποχρεώσεων θα σας δώσει σε δύσκολη θέση. ★ Οφθαλμική με θάρος και υπομονή. ★ Κίνδυνος να χάσετε χρήματα εξ αιτίας διαστολής και απερισκεψής ενεργειών. ★ Η Τετάρτη 25 πολύ τυχερή.	★ Το πείσμα σας κινδυνεύει να προκαλέσει αίσθηματικής φύσεως. ★ Αποφύγετε τις διαφωνίες και την όξυνση στις συζητήσεις. ★ Γεγονότα των ημερών αυτών θα επηρεάσουν το μέλλον των αισθηματικών σας σχέσεων.	★ Ο Έρμης εξασφαλίζει μία καλύτερη λειτουργία της καρδιάς και των νεφρών. ★ Οι σεξουαλικές σχέσεις απαιτούν φραγμό, για να μη προκαλέσουν κατάστασι επιζήμια για τον οργανισμό σας. ★ Λάβετε μέτρα για το καύριο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Τα άστρα αυξάνουν την αισιοδοξία και θα σας κάνουν να πάρετε μία απόφαση, που θα επηρεάσει δυσμενώς το επαγγελματικό σας μέλλον. ★ Δείτε εμπιστοσύνη σε πρόσωπο που σας προσφέρει τη βοήθειά του.	★ Αποφύγετε να αναλάβετε νέες υποχρεώσεις, πριν εκπληρώσετε τις παλαιές ή αποδοκιμασθείτε. ★ Υπόσχεση, που θα δώσετε χωρίς να έχετε διαβεβαιώσει, θα σας βάλει σε δύσκολη θέση. ★ Ενδιαφέρον γράμμα.	★ Προσέξτε τον οργανισμό σας, για να τον προφυλάξετε από τις δυσάρεστες συνέπειες μιας παρατεταμένης αμειψίας. ★ Οι ηλικιωμένοι θα βρουν κατά την περίοδο αυτή μία ζωτικότητα, που είχαν χάσει από καιρό.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Τα σχέδιά σας θ' ανατραπούν σε μία στιγμή, που θεωρούσατε βεβαία την επιτυχία. ★ Μη βασιστείτε πάντως σε πληροφορία, που θα σας δώσουν, ίσως να είναι εσφαλμένη. ★ Δυνατότητα να πραγματοποιήσετε μεγάλα κέρδη.	★ Θα λάβετε γράμμα, που δεν περιμένετε και το περιεχόμενο του οποίου σας επιφυλάσσει ευχάριστη έκπληξη. ★ Τα θράβια θα περάσουν ευχάριστα σε φιλικό περιβάλλον ή κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο.	★ Η υγεία απαιτεί κατά την περίοδο αυτή προφυλάξεις και μεγάλη προσοχή. Τα άστρα σας προδιαθέτουν σε μικροπαρατηρητισμούς, ιδίως στα χέρια. ★ Αποφύγετε τον κινηματογράφο αν κούραξη τα μάτια σας. ★ Τυχερό το 7.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Μη δυσαρεστήτε τους συνεργάτες σας. Δε μπορείτε να επιτύχετε τίποτα χωρίς τη βοήθειά τους. ★ Θα σημειώσετε μία επιτυχία, που θα αυξήσει την απέναντί σας εκτίμηση των προϊσταμένων. ★ Απαιτείται μυστικότητα.	★ Η πρόταση, που σας γίνεται απαιτεί ένα μέρος σας σκέψης και προσοχή, πριν δώσετε μία οριστική απάντηση. ★ Αποφύγετε το διπλό παιχνίδι στον έρωτα, γιατί θα σας ζημιώσει. ★ Κίνδυνος παρεξηγήσεων.	★ Έλλειψη καθαριότητας θα έβαζε σε κίνδυνο την υγεία. Και το παραμικρό τραύμα απαιτεί μεγάλη προσοχή, γιατί υπάρχει κίνδυνος κολύμβησης. ★ Προσέξτε την καρδιά και αποφύγετε την υπερκόπωση και τις συγκινήσεις.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 24 Αυγούστου	★ Θα δοκιμάσετε μερικές δυσάρεστες εκπλήξεις και θα κάνετε έξοδα, που δεν έχετε υπολογίσει. ★ Μη χάσετε το θάρος σας, σύντομα όλα θα διορθωθούν. ★ Την Τρίτη 24 θα σημειώσετε εξαιρετικά ευχάριστα περιστατικά.	★ Είναι προτιμότερο ο χωρισμός από την παράταση μιας αμφιβόλου καταστάσεως. ★ Κάποια δεξιότητα ή προσέγγιση κινδυνεύει να θάψει τις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Περιστατικό, που θα κολακίσει τον εγωισμό σας.	★ Οι επαφές σας με τη θάλασσα απαιτούν μεγάλη προσοχή. Μη παρασυρθείτε σε ανοήματα από πρόσωπο, που έχει καλό κομμάτι, ούτε και να παρασύρετε έσως πρόσωπο, που φοβάται τη θάλασσα. ★ Τυχερό το 2.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Αποφύγετε τις διαφωνίες, τις κτηνικές αυστηρότητες και τους διπλολογισμούς με συνεργάτες και συναδέλφους. ★ Θα μετανοήσετε έσως αν παραμελήσετε την εργασία σας χάριν διασκέδων. Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο.	★ Αδιαθεσία προσώπου του στενού περιβάλλοντος θα σας στενοχωρήσει πολύ. ★ Τα άστρα σας προειδοίζουν με ειδικά σημάδια, γι' αυτό και παρατηρείται σημαντική θετική στις σχέσεις με πρόσωπα του άλλου φύλου.	★ Διαταραχές στο πεπτικό σύστημα, που είναι μάλλον νευρικής φύσεως. ★ Οι άρρωστοι θα βρουν κατά την περίοδο αυτή το φάρμακο, που θα επιταχύνει την ανάρρωσή τους. ★ Ο αμέσως σάς φέρνει τύχη. ★ Αριθμός το 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Τα άστρα σας κάνουν ευχικό και ευάρεστο. Κινδυνεύετε να χάσετε με τη συμπεριφορά σας την ευνοϊκή προδιάθεση, ή προσώπου, του οποίου έχετε την ανάγκη. ★ Η εργασία παρουσιάζει απόρροιας επιτυχίας.	★ Περίοδος ευνοϊκή τόσο για τις φιλικές, όσο και τις αισθηματικές σχέσεις. ★ Οι νέοι θα κάνουν μία ενδιαφέρουσα γνωριμία και οι ηλικιωμένοι θα έχουν μία ευχάριστη περιπέτεια. ★ Αύξησι του ερωτισμού.	★ Υγεία καλή δε δικαιολογεί καμία ανησυχία ή απειροδωρία. Αποφύγετε όμως με κάθε τρόπο να μειώσετε τις ιδιότητες, για να μην έχετε δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Προσέξτε τα μάτια και τ' αυτιά σας.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ο Κρόνος σας δίνει σε απερισκεπτες ενέργειες και διαστολικές αποφάσεις. ★ Αποφύγετε τις αλλαγές στην εργασία και μη κάνετε κανένα περφόρμα. ★ Πρόσωπο, γεμάτο υποκρισία, επιδιώκει να σας βλάψει.	★ Πολλά θράβια αυτής της περιόδου θα περάσουν ευχάριστα κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο. ★ Η καρδιά είναι τις ημέρες αυτές πολύ ευαίσθητη και ίσως σας παρασύρει σε υποχωρήσεις, για τις οποίες θα μετανοήσετε.	★ Τα άστρα επηρεάζουν δυσμενώς τον ύπνο και αυτό δημιουργεί ανησυχία στην όλη κατάσταση της υγείας. ★ Διώξτε τις έγνοιες και αποφύγετε την υπερκόπωση. Μόνο έτσι η κατάσταση θα βελτιωθεί. ★ Τυχερό το 9.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Προσέξτε τις προτάσεις, που σας κάνουν. Φαίνεται να κινδυνεύετε, αλλά κρύβουν κάποια υποψη, υπερβολικά. Μη τις απορρίψετε, αλλά ούτως και τις αποδεχθείτε, χωρίς να τις μελετήσετε προσεκτικά. ★ Η τύχη σας χαμογελάει.	★ Ο θαυμασμός προσώπου του άλλου φύλου σας κολακεύει. Δεν πρέπει όμως να το πληρώσετε με τη συμπεριφορά σας. ★ Πρόσωπο, που γνωρίζετε, προσφάτως δεν είναι τόσο ιδανικό και ειλικρινές όσο πιστεύετε.	★ Προσέξτε τα μάτια σας. Μη τα κούραζετε και μη τα εκθέτετε σε κίνδυνο. ★ Αν σας ενοχλούν, κομπρέσες με χαμομήλι θα τα ωφελούσαν πολύ. ★ Αποφύγετε τα αλκοολοποιημένα ποτά και τα τυχερά παιχνίδια.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Ως τα τέλη Ιουνίου, βρίσκεστε υπό την ευνοϊκή επίδραση του Έρμου, που σας βοηθά να αναπτύξετε την εργασία σας και να βελτιώσετε τα οικονομικά. ★ Εύκαιρία να προκαλέσετε το θαυμασμό των άλλων.	★ Ένα ψέμα απαιτείται από κοντά σας απαιτημένο πρόσωπο. ★ Άστρα, την ελκυστικότητα. ★ Ένα ψέμα, που δημιουργεί μία περίοδο αδιαθεσίας και φιλικών σχέσεων. ★ Ένα όνειρο θα απολαφθεί.	★ Ο ύπνος δε θα είναι καθόλου ήρεμος, γιατί θα τον διαταράξουν όνειρα ως επί το πλείονον δυσάρεστα. ★ Αποφύγετε να πέσετε στο κρεβάτι αμέσως μετά το δείπνο. ★ Ο χρυσός φέρνει τύχη. ★ Το άσπρο σας κολακεύει.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μία προσπάθεια, στην οποία σιγίριζατε μεγάλες ελπίδες θ' αποτύχει κι αυτό θ' αναγκάσει τον ενδιαφερόμενο και την αισιοδοξία σας. ★ Με λίγη διπλωματία θα μεταβάλετε το σημερινό αντίπαλο σε αμείνων σύμμαχο.	★ Προσπαθήστε με απαιτημένο πρόσωπο, που σας προσφέρει την τελευταία σιγή, να το πληρώσετε με τη συμπεριφορά σας. ★ Προσέξτε να βλέπετε τα πράγματα με τη φαντασία σας.	★ Προσέξτε την προφήτριά σας και αποφύγετε στα πρόσωπα ρήσεις, που θ' αποφύγετε την τελευταία σιγή. ★ Προσέξτε να βλέπετε τα πράγματα με τη φαντασία σας.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Εύνοϊκή επιρροή των άστρων σας εξασφαλίζει βελτίωση της επαγγελματικής σας θέσεως και των οικονομικών. ★ Ένας άλλος παραπονοημένος, έσως πραγματοποιήσει σημαντικά κέρδη. ★ Νέα χρήση γνωριμίας.	★ Θέλετε να εκπληρώσετε απαιτημένο πρόσωπο δεικνύοντας δήθεν ενδιαφέρον για κάποιο άλλο. Οι ενέργειες αυτές είναι όμως ανήλικες. ★ Ένα τοξικό θα εξημερώσει παλαιότερες σχέσεις σας με το άλλο φύλο.	★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν μία αύξηση της ζωτικότητας. Επωφεληθείτε, χωρίς όμως να κάνετε καμία κατάληψη. ★ Διώξτε την ανήγητη ιδέα πως κάποιος κίνδυνος απειλεί την υγεία σας. ★ Το κόκκινο σας κολακεύει.

Είναι πολύ δύσκολο
νά κόψετε τὸ κάπνισμα...

Είναι ὅμως ὅπωςδῆποτε
εὐκολώτερο νά τὸ ἐλαττώσετε.

Σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια ἔρχεται
νά σᾶς βοηθήσῃ ἡ ION
προσφέροντάς σας τὴν καραμέλλα

Υγείας ION

Δοκιμάστε τὴν

ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ
ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΑΠΝΙΣΤΗ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ